

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 118

Ple del Parlament

Sessió 55, tercera i darrera reunió, dijous 29 de juny de 2023

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques 302-00305/13	3
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera 302-00306/13	14
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cronificació de la pobresa 302-00311/13	24
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social 302-00312/13	33
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de salut 302-00307/13	42
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut 302-00310/13	52
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques (continuació) 302-00305/13	62
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera (continuació) 302-00306/13	62
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cronificació de la pobresa (continuació) 302-00311/13	63
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social (continuació) 302-00312/13	63
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de salut (continuació) 302-00307/13	64
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut (continuació) 302-00310/13	64

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat	
302-00308/13	65
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua	
302-00309/13	74
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat (continuació)	
302-00308/13	83
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua (continuació)	
302-00309/13	84
Debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu (continuació)	
255-00009/13	85

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 55.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller de Salut i el conseller de Drets Socials.

La presidenta

Bon dia a tothom.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques

302-00305/13

Reprenem la sessió amb el catorzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Molt bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, l'altre dia parlàvem d'acció climàtica a última hora de la tarda, avui comencem al matí; estarem tots una mica més frescos, conseller.

Estem veient aquestes últimes setmanes i dies com diferents observatoris ciutadans vinculats a l'àmbit acadèmic del coneixement ens van avançant algunes dades. En aquest cas, parlarem de les dades d'emissions de diòxid de carboni o gasos d'efecte hivernacle a Catalunya, però també vèiem aquestes últimes hores i avui, en diferents articles vinculats, dades sobre la transició energètica i la implantació d'energies renovables a Catalunya que ens indiquen que no acabem d'anar en la direcció que hauríem d'anar. De fet, en alguns àmbits anem fins i tot contra direcció, com diuen alguns d'aquests observatoris.

De fet, aquesta moció la motiven, precisament, com els hi deia, les dades que ens feien arribar des de l'observatori públic d'emissions. I, per tant, un primer element o un primer eix d'aquesta moció és... Veuran que, transaccionant amb diferents grups parlamentaris –precisament, he d'agrair la bona voluntat de diferents grups parlamentaris, la CUP, Esquerra Republicana i Junts–, hem pogut arribar a una entesa, doncs, que es faci màxima difusió d'aquestes dades, que, si bé són estimacions, es fan amb dades públiques. I, pel que veiem de les últimes publicacions, hi ha un alt grau de coincidència entre aquestes dades, que són estimacions, i les que posteriorment, normalment dos o tres anys posteriors, són oficials. Per tant, ens poden donar, no?, una guia de cap a on anem, de si avancem o no en les emissions a Catalunya.

I, lamentablement, hem de constatar, com els deia, que a Catalunya en aquest àmbit anem contra direcció. El 2021 va haver-hi un increment d'1,9 respecte al 2020 en emissions, i el 2022 s'estima que un 3,1.

I això té un altre element que ens preocupa i molt, també, i és que tenim uns objectius marcats d'aquí al 2030. I si aquests objectius ens implicaven una reducció d'un cinc per cent anual en emissions, el fet d'anar enrere i, per tant, d'augmentar aquestes emissions aquests últims anys, fa que aquests objectius hagin de ser més ambiciosos. I si la reducció d'aquí al 2030 era d'un cinc per cent, aquesta estimació ens indicaria que ara la disminució anual hauria de ser d'un 6,2 per cent.

Per tant, en emissions de diòxid de carboni equivalent, a Catalunya, lamentablement, hem de dir que anem contra direcció i, per tant, que la contribució que estem fent a la reducció dels efectes del canvi climàtic no és la desitjada.

Hi ha un segon element, en aquesta moció, que és el seguiment dels diferents documents de planificació que tenim. Jo aquí ho resumiria dient que a Catalunya tenim bons documents de planificació però molts deures per fer, i se'ns van acumulant. I jo ja sé que des del Govern ens diuen que, bé, «hi ha hagut canvis en el Govern...», «ens hi posem...», però, és clar, comptat i debatut, portem dos anys d'aquest Govern i, de fet, de la conselleria en mans d'Esquerra Republicana, més. I, com els deia, tenim un bon nivell de documents de planificació, però veiem com aquests documents –en tenen un llistat en el punt 3–, doncs, es van acumulant sense tenir consecucions clares en cap d'ells.

Un tercer element: transició energètica, amb esmenes d'addició per part de Junts per Catalunya. Jo en vaig fer esment a la interpellació, i els hi haig d'agrair, doncs, que ens hagin volgut introduir aquests punts, perquè veiem també com ahir, no?, o abans-d'ahir, crec que era, ens deia l'Observatori de les Energies Renovables que ens allunyem dels objectius 2030-2050.

I just en aquests moments en què el Govern espanyol ha actualitzat el PNIEC i ha augmentat també l'ambició dels objectius, i veiem com a Catalunya, doncs, tenim una energia..., una generació d'energia cada vegada més bruta, menys autòctona i menys renovable, que, en definitiva, és la conclusió a la que arriba l'Observatori de les Energies Renovables.

I, finalment, en aquests segons, dos elements potser més puntuals, però per nosaltres també importants. Els pressupostos de carboni; novament demanem..., ens hem adaptat als temps que se'ns han demanat des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, però necessitem ja tenir aquesta eina –recordem que deriva d'una llei del 2017. I els informes del Fons Climàtic i del Fons de Patrimoni Natural, no només reclamat per aquest grup parlamentari, per altres també, i sobretot per diferents entitats ecologistes.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Fa unes setmanes aquí al Parlament rebíem experts del grup de l'IPCC, el grup intergovernamental de canvi climàtic, i una de les dades que ens donaven era, diguem-ne, doncs, impactant, i és que en la conca mediterrània la pujada de temperatura mitjana respecte de l'època preindustrial és de més 1,6 graus centígrads, i, en canvi, l'increment a nivell mundial és de més 1,2.

Amb això, ells deien, literalment, que la conca mediterrània és la zona zero del canvi climàtic, de l'escalfament global. Per tant, més que mai, si Catalunya, doncs, formem part d'aquesta conca mediterrània i és on tenim el problema principal a nivell mundial, no pot ser que siguem insolidaris.

I les dades que van sortint, tot i que, evidentment –i així ho denuncia la moció–, no s'han publicat encara les dades d'emissions de carboni..., però sí que el monitor que surt aproximat ja ens indica, com deia la diputada Paneque, doncs, que hi ha uns increments d'emissions aproximadament del dos, tres per cent, i, per tant, en contra del menys cinc per cent que ens vam fixar, anual, des del 2020. Per tant, en aquest sentit, anem enrere.

I si un dels factors principals d'emissions, aproximadament un seixanta per cent de la culpa, doncs, és la pròpia generació d'energia, és molt important que ens fixem en com estem generant aquesta energia. I veiem que la transició energètica –ho dèiem ahir a la pregunta que fèiem al conseller– la tenim bastant paralitzada. I les dades, al final, són que la mateixa Proencat que va aprovar el Govern demana que a 2030 haguem instal·lat 15,5 megawatts d'energia renovable. En aquest moment en

tenim tres i mitja, i durant aquests dos anys de mandat se n'han instal·lat..., no dic «aprovat», se n'han instal·lat 0,5.

Per tant, en això no anem bé. El mateix Observatori de les Energies Renovables, que va publicar ahir el seu informe 2022, així ho denunciava. Diu que hi ha una paràlisi en la tramitació –per tant, nosaltres, mà estesa per resoldre aquesta tramitació de projectes, urgent– i que la cobertura d'energies renovables ha passat..., el 2021 faltava un 80,7 per cent; el 2022 falta un 83,7 per cent. Per tant, tot i haver-hi una mica més d'entrada d'energies renovables, cobrim menys part de la demanda amb renovables.

Per tant, això afecta, i molt, les emissions. Si des del Govern, des de l'Administració, no es fa la feina, la gent, la societat, tampoc canviarem el xip. No estem fent pedagogia. Avui mateix surt un editorial al diari *Ara* que crec que va bé, que és un impuls precisament de cara a conscienciar tothom. Diu literalment aquest editorial: «Catalunya té un greu problema amb les renovables.» Doncs sí. I, per tant, entre tots –és feina de tots– ens hem de posar les piles.

I igual com hem de fer cas a gent com l'Observatori de les Energies Renovables, que són iniciatives ciutadanes, també hi ha molts altres experts a Catalunya, els quals hem de –jo crec– tenir més en compte des de l'Administració. I estic parlant des dels col·legis d'enginyers al propi Joan Vila, a gent com l'Antoni Tahull, amb els seus projectes de centrals hidroelèctriques reversibles de la mà d'en Jaume Morron i del company diputat Tremosa, que vam fer una visita els diferents grups parlamentaris fa poc a l'Alta Ribagorça molt interessant en aquest sentit, etcètera.

Repasant la moció, també un s'adona –i els que venim de fora la política sobre tot–..., impacta una mica veure que tot el dia estem amb plans, estratègies, planificacions, programes marc... O sigui, d'alguna manera, estem com sobreplanificant, sobreestudiant el tema, i el que falta realment és acció, és fets. Està bé planificar, evidentment, no direm que no, però a vegades hi ha planificacions que fins i tot se solapen i potser són una mica redundants, i en el que ens hem de centrar més és en els fets.

Igualment com ens hem de centrar també en impulsar lleis que estan paralitzades. La llei de residus ha d'avançar més; forma part del pla normatiu al qual us vau comprometre des del Govern. La llei forestal, també. Tant una com l'altra afecten, evidentment, en la generació d'emissions.

La moció, en els seus punts 1 i 2, parla de que no s'ha complert..., les dades d'emissions de CO₂ no s'han publicat, igual com els pressupostos de carboni. Home, això quasi fa venir ganes de votar que no a aquests punts, perquè ja estem per enèsima vegada tornant a aprovar –i sortirà avui aprovat– que s'han de publicar. Ja ho vam fer a final d'any, ho vam tornar a fer crec que a principi d'aquest any i ara ho tornem a fer. Són incompliments reiterats que s'han de resoldre.

Nosaltres, des de Junts per Catalunya, hem aportat tres esmenes d'addició en el sentit d'informar de com està el compliment de la llei de transició energètica, de l'article 19.3 de la Llei 16/2017, de canvi climàtic, en el sentit de transformar l'Institut Català d'Energia –l'Icaen– en l'agència d'energia de Catalunya, integrant totes les seves funcions. Això seria molt important. S'han focalitzat molt en l'energètica pública, però caldria posar esforços en aquesta agència de l'energia de Catalunya, en informar de com està el grau d'execució dels ajuts –acabo, presidenta– en l'autoconsum, en la mobilitat sostenible i en la rehabilitació d'edificis (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i en publicar el balanç energètic de Catalunya, que està pendent des del 2020.

Quedarien pendents altres temes, com valorar el segell de la petjada de carboni en els concursos públics –això és important– o legislar des d'aquí les comunitats energètiques i treure aquesta limitació absurda de la distància física entre la captació i l'ús de l'energia.

Res més. És una bona moció. Felicitem la diputada Paneque, que l'ha redactat. I, per part nostra, tant de bo serveixi per poder impulsar les energies renovables i per abaixar per fi aquestes emissions de gasos d'efecte hivernacle a Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller... Bé, primer de tot, agrair la bona disposició de la diputada, la Silvia Paneque, per poder acordar la majoria d'esmenes que hem presentat. Dir que és una bona moció, que hi votarem a favor, però lamentablement aquí cal parlar de per què torna a aparèixer aquesta moció aquí sobre la taula. Doncs perquè hi han moltes coses que no s'han fet.

Recordant aquesta legislatura, que ja han passat dos anys, hem aprovat diferents mocions –algunes de la CUP, algunes d'altres partits– on ja es reclamaven algunes d'aquestes informacions, alguns d'aquests estudis, que haurien de ja estar sobre la taula, que haurien d'estar publicats, que els tinguéssim fets, i això encara no és així. I un marge el Govern el pot tenir, però, ho repeteixo, han passat dos anys, no?

Fa un temps ja vam aprovar que abans de finalitzar el 2022 havia d'estar fet el marc estratègic de mitigació perquè es traduís en polítiques, precisament, concretes per abordar el que parlem avui, aquest compromís de reducció de com a mínim un cinquanta-cinc per cent de les emissions de gasos d'efecte hivernacle en comparació amb l'any 1990, i no ho tenim aquí. També es va dir que abans del 2022, o com a molt a mitjans del 2022, es convocaria l'assemblea ciutadana del canvi climàtic. També es va dir que es publicaria a mitjans del 2023 –per tant, podríem dir que encara hi som a temps– la petjada ecològica i climàtica de Catalunya. També el quart informe multidisciplinari sobre el canvi climàtic a Catalunya, etcètera.

És a dir, hem aprovat moltíssimes coses sobre aquest tema –el finançar també el programa d'infraestructura verda– i ens tornem a trobar aquí amb una moció perquè, clar, realment hi ha molta feina que encara està pendent de fer. I realment cal tornar a recordar al Govern que aquesta feina s'ha de fer i que s'ha de fer al més aviat possible per avançar en aquests objectius, si és que realment ens els creiem com a país.

Nosaltres pensem que no, que, en general, com a país no ens els creiem, perquè les dades, precisament, el que ens diuen és que no estem caminant, encara que sigui lentament, cap als objectius de descarbonització del 2030, sinó que el que estem fent és augmentar any rere any, exceptuant els anys de pandèmia, l'emissió de gasos d'efecte hivernacle en el nostre país.

I això és així: alhora que parlem d'aquesta transició energètica, on realment hi ha hagut una implantació d'energies renovables, sobretot fotovoltàica, al país... Vull dir, s'ha de dir: aquest últim any, doncs, s'ha accelerat... El que hem vist és que, alhora que va apareixent tota aquesta energia verda, tots els estudis previs el que demostren és que això no està fent que disminueixin les emissions de gasos d'efecte hivernacle. És a dir, tota aquesta nova energia verda que produïm l'absorbeix el sistema, però en cap cas el que fa, que és el que nosaltres havíem dit sempre, és, per altre costat, disminuir els gasos d'efecte hivernacle o disminuir el consum. En un sistema capitalista, com més produïm, més gastem. Això no va cap a una millora. És a dir, que aquesta transició, com sempre hem dit, és una enganyifa si no es fa pensant en quin tipus de país volem per a demà i per a demà passat.

I això no s'està fent, tot al contrari. El que se'ns proposa, tots els projectes que es posen aquí sobre la taula i que voten majoritàriament els partits grans d'aquest Parlament, doncs, són projectes que van a l'inrevés d'aquestes polítiques de mitigació, d'aquestes polítiques de reducció dels gasos d'efecte hivernacle. Són polítiques que

van en contra de la biodiversitat. Són polítiques que van en contra de la sobirania alimentària d'aquest país, ja molt tocada per si sola, i que van en la direcció, precisament, d'incrementar les emissions, no pas de reduir-les. I aquí podríem parlar d'asfalt, ciment, Hard Rock..., de moltíssimes propostes que no van en aquesta línia.

Per tant, cal un canvi. Cal començar-nos a creure que estem a la conca mediterrània i que som un dels països més afectats per aquest canvi climàtic, amb un augment de temperatures que fa por –que fa por–, perquè ens diuen 1,6, però hi ha un augment accelerat, i això s'està veient; una pèrdua de biodiversitat que fa moltíssima por. I el que fem, doncs, és avançar cap aquí.

Per finalitzar (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), projectes com els macroprojectes que ens venen imposats des de Madrid, per exemple, a la Conca de Barberà i a l'Urgell, en pobles com Passanant i Belltall, o projectes com en aquest cas són el Barcelona Solar 1 i 2, macroprojectes fotovoltàics, no ajuden a pacificar el territori, no ajuden a la transició energètica verda...

La presidenta

Diputat...

Dani Cornellà Detrell

...que volem i no ajuden en cap cas a reduir les emissions d'efecte hivernacle, sinó que ajuden a incrementar-les.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el diputat senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Presidenta, conseller, diputades, diputats... Vull començar, com alguns companys meus, agraint a la diputada Silvia Paneque la predisposició i el bon to en la negociació d'aquesta moció, que ens han permès incorporar totalment o parcialment les quatre esmenes que havíem presentat i que, a l'espera d'una petita qüestió de l'últim punt, ens permetran, doncs, votar a favor de tot el text i també d'aquella part del text que s'ha vist modificat per les esmenes d'altres grups.

Dit això, per una banda, crec que per responsabilitat és necessari començar la meua intervenció fent referència al fet que, malgrat que els últims anys l'exigència en les polítiques públiques climàtiques s'ha accelerat i ha crescut, és imprescindible que seguim treballant en polítiques transformadores per tal de reduir els gasos d'efecte hivernacle a Catalunya, a Europa i arreu del món.

I és que és cert. Segons les darreres dades oficials que el Govern ha publicat, el 2021, en lloc de reduir els gasos d'efecte hivernacle, hi va haver un increment a casa nostra d'un 1,4 respecte al 2020. I és cert que aquestes dades, per tant, no són bones, no?

No obstant això, i abans... Jo m'havia apuntat que, abans que agosaradament algú pugui acusar el Govern que té la Generalitat d'inacció..., crec que, com que no he estat el primer d'intervenir ja arribo tard, però..., només posar sobre la taula que Catalunya està quatre punts i mig per sota de l'increment de gasos d'efecte hivernacle que hi ha hagut a l'Estat el mateix any. Catalunya va ser un 1,4; l'Estat va ser un 6,1. I si mirem les dades de la Unió Europea, amb els vint-i-set països, és a dir, incloent-hi el Regne Unit, que és com es calculava fins ara, estem al 6,8. Per tant, sí, anem en direcció contrària, però, senyora diputada, no som els únics que anem en direcció contrària, i alguns hi van encara a alta velocitat, eh?, diguéssim.

I, dit això, des del meu grup parlamentari compartim les dades simplement per posar-les en context, perquè Catalunya no està aïllada. És a dir, el repte és global i la responsabilitat és compartida, de totes aquestes polítiques. Ho posem per posar Catalunya al context de l'Estat i per posar Catalunya al context d'Europa, però reconeixem que les dades no són bones. I, per tant, tampoc li dic aquestes dades per utilit-

zar-les partidistament, sinó per posar fil a l'agulla en aquelles polítiques que creiem que s'han de fer per posar-hi solució.

I creiem que la millor solució és el desplegament de totes les eines i recursos que tenim, que és la llei de canvi climàtic, i que aquest Govern s'ha compromès a que aquest any 2023 sigui l'any del seu desplegament. La citaré molt ràpid perquè, si no, no em donarà temps d'entrar en l'àmbit de transició energètica, que per nosaltres és l'element clau per a la descarbonització del país.

S'ha parlat dels pressupostos de carboni, que estan a 1,1. Aquí, simplement una observació. Crec que no podem passar la responsabilitat al Comitè d'Experts sobre Canvi Climàtic de que aquests pressupostos de carboni arribin tard, perquè, de fet, no se'ls havia dotat de recursos tècnics ni humans fins aquest any. Per tant, era molt difícil poder fer uns pressupostos de carboni, malgrat que la llei ho digués, si durant molts anys, diputat Vergés, ningú els havia dotat de recursos econòmics ni tècnics per poder fer els pressupostos de carboni.

Però la moció parla de pressupostos de carboni, parla de fulls de ruta i estratègies: l'Escacc, el Proencat, s'està treballant en el Plater. S'està treballant en la llei de transició energètica, que també està inclosa en la moció, i la transparència en la implementació d'energies renovables, que la consellera Jordà es va comprometre a comparèixer periòdicament per anar explicant com es van implementant, i estic convençut que el conseller Mascort continuarà en la mateixa línia de la consellera. I tot això està inclòs en la moció, i amb tot això el meu grup parlamentari s'hi havia compromès en anteriors mocions. A més a més, ahir el president de la Generalitat es comprometia a desenvolupar la fiscalitat verda en la llei de canvi climàtic, en la llei de l'impost als grans vaixells. I, com vostès també han esmentat, durant aquest any també veurà la llum la llei de residus.

Però, entrant al moll de l'os, que és la transició energètica, jo els hi vull negar la major. Autoconsum: més de 801.200 instal·lacions a Catalunya, el setanta per cent de les quals instal·lades l'any 2022 i el 2023.

Comunitats energètiques, que saben que pel Grup d'Esquerra Republicana és un puntal en aquest canvi de model, no només transició energètica per canviar el combustible, sinó per fer un canvi de model, és a dir, per posar l'energia renovable en mans dels ciutadans: línies d'ajuts per crear comunitats energètiques.

Centrals reversibles, que abans se'n parlava: les hem fins i tot pogut anar a visitar. Es licita un estudi en centrals reversibles aquest mes de juliol.

L'energètica pública, amb un objectiu de cobrir les 1.452 cobertes, amb més de 250 megawatts, és a dir, el consum de tota l'Administració pública de la Generalitat el 2030.

I, en l'àmbit dels parcs solars i eòlics, em diran que 5.200 megawatts en 348 projectes tramitant-se per ser autoritzats és poc, però és que en els darrers deu anys s'havien tramitat nou megawatts.

Tanco, presidenta. Hi ha algú molt proper a casa nostra que sempre diu que tot és veritat alhora. I avui crec que aquesta moció n'és un bon resum, no? D'una banda, les dades de gasos d'efecte hivernacle, d'emissions, no són bones. De l'altra, és evident i constatem tots que portàvem deu anys de deixadesa en polítiques climàtiques. I, de l'altra, crec que també és cert que aquest Govern ha posat punt i final a aquesta dècada d'inacció i de deixadesa.

També sabem que aquestes polítiques, quan s'apliquen, no tenen uns efectes immediats, i ho estem veient a Catalunya, a l'Estat i a Europa; però saben que la feina s'està fent, que la voluntat és fer-la amb la màxima transparència, fer-la amb tots vostès –amb l'oposició d'aquesta cambra també–, amb el territori, amb el conjunt d'actors protagonistes, per tal que la transició verda sigui una realitat al nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part de Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidenta. *Conseller...* Señores diputados, no me cansaré de decirles que el sanchismo climático y todos ustedes se han arrodillado ante el pacto verde europeo, el tratado de París, la agenda 2030 y el largo etcétera de leyes climáticas y transición energética que están arruinando nuestra nación.

Tampoco me cansaré de decirles que nosotros no negamos lo evidente: el cambio climático ha existido siempre. Discrepamos de la influencia o no del hombre en ese cambio climático. Pero lo que más nos preocupa es esa especie de religión climática llamada «agenda 2030», de la cual no se puede discrepar y en la que hay muchísima irresponsabilidad.

Miren, hoy les voy a decir qué es la agenda 2030. La agenda 2030 no es la protección del planeta; es la privatización de todos los recursos naturales, es la prohibición de explorar y explotar nuestros recursos y, por tanto, de alcanzar la soberanía alimentaria y energética; es la demonización de la carne y el fomento del consumo de insectos, es la pérdida de calidad de vida, es la restricción a nuestra movilidad, es la baja rentabilidad de las explotaciones ganaderas y de la industria agroalimentaria, es la destrucción de presas y embalses, es matarnos de sed y de hambre, es crear y subir impuestos para bajar temperaturas. La agenda 2030 es la dependencia, la sumisión y el totalitarismo. (*Alguns aplaudiments.*)

Hablemos de la nuclear, una energía que quieren cargarse aun siendo una energía limpia, barata, sostenible y eficiente, una energía siempre disponible y segura. Ustedes siguen el ejemplo de Alemania, que supuestamente está muy comprometida en reducir sus emisiones de carbono y decidió cerrar todas sus plantas nucleares. ¿Y saben cuál es el resultado de esta decisión? Que han aumentado sus emisiones de CO₂.

Pero su fanatismo climático también viene apoyado, entre otros, por los informes periódicos del IPPC. Y quiero recordarles que en 1996, en el primer informe emitido por estos expertos, uno de sus científicos denunció varias y serias manipulaciones, entre ellas, la omisión de algunas conclusiones, como que no se podía asegurar la correlación entre el calentamiento global y los gases con efecto invernadero. Y la omisión de algunas conclusiones hace que la información que llega a la opinión pública esté manipulada.

Y ustedes saben que no hay unanimidad de opinión científica sobre este tema. Lo que sí que hay es un silenciamiento de todos los que discrepamos de esta teoría: se nos destierra, se nos tilda de negacionistas. Y en el ámbito científico no se apoyan sus investigaciones.

Son muchos los científicos que no defienden el dogma climático. La Fundación de Inteligencia Climática, que agrupa a más de quinientos científicos de todo el mundo, en el año 2019 envió al secretario general de la ONU un informe negando el papel del dióxido de carbono en el calentamiento global, afirmando que no existe emergencia climática y, por lo tanto, no hay motivo para el pánico y la alarma que se han creado de forma artificial.

Lamentablemente, su dogma climático ha irrumpido de forma abrupta en nuestra sociedad. Y ustedes lo han introducido de forma invasiva en las políticas públicas, convirtiendo el alarmismo climático en el eje sobre el que giran sus políticas sociales, económicas y medioambientales.

Es hora de que los políticos pensemos en el fin de mes de los españoles, no en el fin del mundo del que nos hablan todos esos sectarios que están aquí y en Europa. Es hora de poner al pueblo en el centro de la política y no al fanatismo climático, propio de ideologías trasnochadas, como están haciendo hasta ahora. Es hora de que los problemas que se traigan a este Parlamento sean los problemas reales de los es-

pañoles y de que las soluciones que se propongan sean las adecuadas. Y es hora de preguntar a los españoles para que decidan sobre el futuro de nuestro país. Nuestro país no puede seguir en manos de quienes pretenden imponer ideologías o de quienes son ajenos a los intereses de España.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Ja en l'anterior legislatura, en alguns debats que teníem amb el conseller Calvet, jo li traslladava que el debat sobre l'emergència climàtica i sobre les polítiques per reduir les emissions de CO₂ s'havia tornat més complex, perquè al final..., segurament quan fem els discursos tots hi estem d'acord, però després el problema està en el com o en les polítiques que impulsem.

I jo crec que és cert, hi ha un risc d'involució, no?, amb el negacionisme climàtic, amb aquells que semblen persones que porten barrets de paper de plata, que neguen la realitat, una realitat que és científica i, per altra banda, que també és vital, és a dir, la viu la gent quan pràcticament estem a quaranta o quaranta-cinc graus, i, evidentment, també es parlava que el Mediterrani rep directament els impactes de l'emergència climàtica.

Però crec que hi ha un problema encara més fonamental, que és el retardisme climàtic. És a dir, per una banda, se situa la importància cabdal de lluitar contra l'emergència climàtica, de reduir les emissions de CO₂, però, per altra banda, la pràctica concreta de les polítiques públiques no va en la mateixa direcció. És en sentit..., ho deia la senyora Paneque: «Anem contra direcció», i, evidentment, anem contra direcció.

I a nosaltres amb aquesta moció ens passa una mica el mateix. Nosaltres, vagi per davant que votarem a favor de la moció, i ens sembla absolutament raonable el que s'hi planteja. A més, de fet, compartim obertament, no?, el que es proposa o el que se situa a l'exposició de motius, que diu..., és a dir, si s'incrementen les emissions de CO₂, es fa més difícil contribuir a no superar l'objectiu de l'1,5 per cent, l'1,5 de temperatura, segons els acords de París. I, per tant, evidentment, estem molt lluny dels objectius de reducció de les emissions de CO₂, que també, per exemple, fixa l'Estat espanyol, que vol reduir el cinquanta per cent respecte a les emissions del 2007 o el trenta-set per cent respecte a les emissions del 2020.

Clar, el tema és com, com ho fem. I nosaltres entenem que el que cal és planificació ecològica. I crec que no n'hi ha; no n'hi ha, a Catalunya. Ho estem veient, per exemple, amb les energies renovables. Evidentment, s'ha perdut una dècada, però és veritat que, pel que sigui, pels motius que siguin, la conselleria d'Acció Climàtica no està sent capaç de traccionar i situar Catalunya com un territori capdavanter en les polítiques, en aquest cas, de producció d'energies renovables. Ho diuen les dades –ho diuen les dades–, i no se'n surten, és així. Per tant, bé, pot ser per l'herència rebuda, però vostès ja fa força temps que governen; governen directament la conselleria, però porten pràcticament deu anys governant el país en coalició amb Junts per Catalunya. (*Remor de veus.*) Sí, sí, sí, el que diguin vostès.

Però, després, i també l'hi dic a la senyora Paneque... Clar, a mi em costa molt d'entendre, perquè vostès diuen, no?, deien: «Anem contra direcció.» Sí, però és que vostès van contra direcció, perquè jo hi estic d'acord... És a dir, és fonamental conèixer, no?, per exemple, els pressupostos de carboni tenint en compte quines són les emissions de CO₂. Però, clar, els tres grans projectes en els quals en aquests moments coincideixen el Partit Socialistes, Esquerra Republicana i Junts per Catalunya..., la meua pregunta és: augmenten les emissions de CO₂, sí o no? El Quart Cinturó augmenta les emissions de CO₂ a Catalunya, sí o no? Vostè és de Girona,

diputada a Girona. La variant d'Olot, que val 80 milions d'euros, és fonamental per reduir les emissions de CO₂ o va en sentit contrari, d'emetre més emissions de CO₂? (*Remor de veus.*) Sí, sí, clar.

Vostès diuen: «Ah, no...» És el que deia jo abans. És a dir, per una banda, el discurs: importantíssim reduir les emissions de CO₂, importantíssim lluitar contra el canvi climàtic, però quines polítiques...? De fet... Per exemple –es belluga a la cadira el diputat de Junts per Catalunya–, vostès tenien un candidat a l'alcaldia a Barcelona que deia que els cotxes no contribuïen a les emissions de CO₂. Ho va dir directament, i estaven en contra fins i tot de la connexió del tramvia per la Diagonal; per tant... Vull dir que ja sabem el que representen vostès.

Però després hi han altres qüestions. Per exemple, l'ampliació de l'aeroport. L'ampliació de l'aeroport augmenta o redueix les emissions de CO₂? O el Hard Rock. El Hard Rock i aquest model productiu de turisme de masses vinculat a l'aposta del joc, això augmenta o redueix les emissions de CO₂? No hauríem d'apostar per la transició sostenible de la nostra indústria i per tindre, evidentment, un model productiu més resilient i més centrat en Catalunya i no basat, en aquest cas, en que cada vegada vinguin més turistes? Per tant, aquest és el problema, realment, que tenim.

I si realment volem reduir les emissions de CO₂ hi han dos qüestions que són fonamentals –i ho deien vostès i jo hi estic d'acord–: una, evidentment, té a veure amb la producció energètica, i necessitem avançar en energies renovables, però l'altra té a veure amb la mobilitat. I, per tant, o apostem pel ferrocarril i, evidentment, per la Catalunya del tren, o si anem fent més autopistes i anem ampliant carrils i anem apostant per projectes que només fan que emetre més CO₂, doncs... Jo, evidentment, no diré mai que vostès són com els dels papers de plata, dels «gorros» de paper de plata, però, evidentment, les polítiques que estan impulsant, ho sento, però no es corresponen amb la moció que votarem avui en el Parlament de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... El PSC nos trae aquí hoy una moción sobre la evolución de las emisiones atmosféricas que de nuevo nos da la oportunidad de recordar aquí un par de cosas, o incluso tres.

En primer lugar, cuál es nuestra posición respecto a esta cuestión. En segundo lugar, recordar que a este Govern y a los que le han precedido le encanta llenarse la boca de palabras bonitas, de ser el primero en declarar la emergencia climática, de ser el primero en tener una ley de cambio climático, y acaba siendo, sí, el primero en postureo, pero luego, cuando hablamos de resultados, como ya se ha comentado aquí, por ejemplo, en las energías renovables, acabamos estando a la cola. Y, por último, y ya que el grupo proponente de esta moción es el Grupo Socialistas, también nos permite señalar aquí algunas de sus incoherencias, porque el PSC, el Grupo Socialistas, que también gobierna en nuestro país y tiene en su mano una enorme capacidad de acción, pues, también tiene ciertas similitudes con este Govern, y le pesan más el postureo y los apriorismos que la búsqueda real de resultados. Vamos, que a la hora de luchar contra el cambio climático, de reducir efectivamente las emisiones, le preocupa más el parecerlo que el serlo.

Bien, empezamos por lo que es nuestra posición. En Ciudadanos, lo hemos dicho aquí múltiples veces, tenemos como uno de nuestros objetivos esenciales avanzar hacia una sociedad en la que todos podamos desarrollar nuestro proyecto de vida, el que cada uno queramos y el que cada uno escojamos como a cada uno de nosotros nos dé la gana. Y en nuestros principios está también que podamos hacerlo en igualdad de condiciones, con igualdad de oportunidades y con la única limitación de no interferir en las libertades de los demás de una forma injustificable.

Estos principios que están en nuestro ADN tienen también claramente, lo he dicho aquí también muchísimas veces, una proyección intergeneracional. Es decir, nuestro compromiso de velar por la igualdad de oportunidades incluye también a las generaciones futuras. Queremos que ellas puedan tener las mismas oportunidades que nosotros en cuanto a su entorno, en cuanto a sus recursos naturales, en cuanto a su medio ambiente o, por supuesto, en cuanto al clima, que es muy determinante en las condiciones de vida.

De esta forma, no hace falta decir que la preservación del medio ambiente y la lucha contra el cambio climático se convierten, en base a estos principios y en base a nuestro ADN, en un elemento que es para nosotros irrenunciable.

Por eso, votaremos favorablemente a toda esta moción. Creo que han mandado una versión revisada, pero imagino que será alguna cuestión menor. Que, por otro lado, siete de sus ocho puntos consisten únicamente en publicar, informar o presentar información que, sin duda alguna, nos ayudará o nos debe ayudar a tomar las decisiones más acertadas.

Bueno, en cuanto a nuestra posición en esta cuestión, también he de decir que, en nuestro caso, nos preocupa mucho más el serlo, el obtener resultados, que el parecerlo. El obtener resultados nos importa mucho más que el imponer a nadie un modo de vida concreto. El avanzar en tecnologías que nos permitan reducir las emisiones, a ser posible casi sin darnos cuenta, nos importa mucho más que parecer los más sacrificados por el clima, promoviendo acciones que luego en la realidad no tienen resultado ninguno.

Y ahí hay una gran diferencia entre nosotros y este Govern, que parece que también votará favorablemente, por lo que hemos escuchado y por todas esas transacciones que han sido aceptadas por el grupo proponente. Hay una gran diferencia, porque está claro que a este Govern con parecer preocupado ya le basta.

Le gusta mucho hablar, por ejemplo, de renovables, le gusta mucho hablar de lucha contra el cambio climático, pero luego, después de haber sido los primeros en declarar la situación de emergencia climática en Cataluña, estamos..., Cataluña está en la cola de España en cuanto a generación de energía verde. Yo creo que la mayoría de los catalanes hubieran preferido, pues, mucho menos postureo y tener unos resultados mucho más efectivos.

Y como eso, todo. Crean un comité de expertos para el cambio climático, y los pobres, que vinieron hace un tiempo a comparecer a este Parlament, nos dijeron que, bueno, ellos hacían lo que podían en el tiempo de que disponían, porque todos tienen sus trabajos, y eso está bien, pero que el Govern no había puesto a su disposición ningún medio y ningún recurso, con lo cual no podían avanzar. Ahora, algo más; parece que se les ha puesto alguna persona que les ayuda –o dos, parece que me señalan por aquí–, pero veremos si eso realmente es suficiente. Y, en cualquier caso, bastante tarde.

De eso –y con esto ya acabo– peca también un poco el grupo proponente: mucho llenarse la boca y poco dejar a un lado apriorismos ideológicos que acaban siendo un obstáculo. Ni con el cambio de la coyuntura mundial ni con la lentitud que ya es efectiva en el avance de las renovables en nuestro país se plantea –ni siquiera se plantea– estudiar la posibilidad de una prórroga de las renovables, que, sin duda, nos ayudaría a tener menos emisiones de aquí a un tiempo.

Dicho esto, como ya avanzaba, votaremos a favor de esta moción, pero frente al postureo, desde luego, no seguiremos la corriente callados y rebatiremos con datos intromisiones injustificadas en la forma que cada uno elige para vivir su vida.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. España aumentó sus emisiones en el mercado de carbono un nueve por ciento en 2022, según el informe científico de descarbonización 2023 elaborado por el Observatorio de Sostenibilidad –un nueve por ciento, España, 2022. Pues bien, la portavoz del partido que gobierna España y que no ha cumplido con los propios compromisos del Gobierno de España nos explica cómo tenemos que hacer las cosas. En otras palabras, consejos vendo que para mí no tengo.

Yo creo que lo han dicho otros portavoces. Hay muchos planes estratégicos, mucha palabrería, mucho «haremos planes estratégicos», etcétera, y, al final, nada de nada. ¿Son capaces ustedes de salvar el planeta cuando ni siquiera son capaces de instalar electrolineras o puntos de recarga para vehículos eléctricos en Cataluña, que estamos a la cola de Europa en esta cuestión?

O sea, basta ya de blablablá, y pónganse a las cosas.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Sí, moltes gràcies. Ràpidament. Vostès m'han agraït la bona predisposició; jo també, als diferents grups amb els que hem pogut arribar a acords. Deia el senyor Villalbí que havia tingut un to especialment..., no sé si dialogant o d'arribar a acords. La veritat és que sentíem la responsabilitat d'estar utilitzant dades d'observatoris de gent del món de l'acadèmia i ens semblava, doncs, bo poder construir una gran majoria respecte a aquesta moció.

Senyor Villalbí, aprofito també per dir-l'hi. Miri, la meva màxima ambició estarà situada sempre a Catalunya. Per tant, sempre trobaran exemples de països i d'entorns on les coses van pitjor, això segur, però això ens distreu de la màxima ambició per a Catalunya. Per tant, aquesta moció i tot allò que faci jo des del Parlament es situarà aquí.

I aquesta autocomplaença que vostès, doncs... (*Remor de veus.*) Sí, sí, sempre, de que... Clar, en transició energètica anem endarrerits, però anem molt bé en autoconsum; sempre els enganxem treballant. Escolti, jo crec que els hi hem demanat tots els portaveus: posin-se a treballar. Volem resultats, volem consecucions. I aquí ens tindran..., diferents grups estenem la mà per poder construir aquest futur millor per a Catalunya, com li deia.

Respecte al model energètic, vostè ha donat diferents dades, senyor Villalbí. La realitat és que el 2022 hem retrocedit dos punts en la cobertura de la demanda elèctrica en energies renovables –dos punts. Aquesta és la realitat i aquestes són les dades. Per tant, vostès poden fer veure moltes coses, però la realitat és que anem enre, contra direcció, com deia.

I senyor Cid, per acabar amb aquests segons, vostè..., sempre sembla que hi hagi d'haver aquest atac als socialistes, no?, per..., no ho sé, per refermar no sé exactament quina posició, però sí, soc diputada per Girona. Jo he estat a l'avinguda Sant Jordi, que és per on passa tot un trànsit de camions derivats del trànsit de mercaderies dels diferents polígons industrials. El que respiren els ciutadans i ciutadanes d'Olot li puc dir que no és allò òptim per a qualsevol ciutat; per a Olot, tampoc. Per tant, sí, sí que cal la variant d'Olot i de les Preses.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera

302-00306/13

I passem ara el quinzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Bon dia. Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... La proposta de resolució que hem presentat fruit de la interpellació que vam fer en l'anterior Ple té fonamentalment tres elements. El primer és veure o, d'alguna manera, constatar que tenim un problema en la informació, en les dades, i és un problema molt greu, perquè això no ens permet comparar o saber exactament la realitat de l'abast de la nostra política de rendes. El segon element fonamental és que necessitem la finestreta única entre l'ingrés mínim vital i la renda garantida de ciutadania. I el tercer seria que hem d'anar a buscar la gent que no ens ve. Aquests serien els tres grans elements de la moció.

Mireu, manca de transparència en les dades, és un caos. Nosaltres fa poc més d'una setmana hem aprovat, el «govern alternatiu» de Catalunya, aquest informe sobre les polítiques de rendes a Espanya i a Catalunya i l'evolució de l'ingrés mínim vital i de la renda garantida de ciutadania. Ha estat molt difícil –molt difícil–, aconseguir les dades.

Per això, en aquesta moció el que volem és fer un recull d'iniciatives –a veure si d'una vegada per totes ho podem fer, perquè no és la primera vegada que es presenta– perquè les dades estiguin disponibles per a qualsevol ciutadà. Dades d'evolució històrica, mensual, d'expedients, de sol·licituds acceptades, denegades, expedients actius, els temps d'espera de tramitació..., diferenciant aquelles persones que tenen una renda garantida pura, per entendre'ns, que són activables, i aquelles que no són activables. El noranta per cent dels beneficiaris no activables de la renda garantida reben un complement o una prestació no contributiva; o són beneficiaris..., formalment sí, però del que entenem tots, que és la renda garantida de ciutadania.

I això fa que les dades que publica la Generalitat de Catalunya siguin de 163.000 beneficiaris de mitjana, que l'Idescat publiqui dades de 122.000. Però és que, si rasques, resulta que tenim un grau de cobertura molt baix: només el vuit per cent de la població en risc d'exclusió social rep una prestació com la renda garantida de ciutadania o l'ingrés mínim vital, però és que només una de cada quatre persones en risc de pobresa severa –en risc de pobresa severa– està rebent una prestació de política de rendes. No va bé la cosa, no ho estem fent bé.

I, per tant, aquesta és una bateria..., com podrien ser altres iniciatives, tenint en compte que estem en plena reforma de la llei de la renda garantida de ciutadania. I, per tant, els grups parlamentaris al Parlament faran la seva tasca per intentar millorar l'accés a aquesta prestació.

Mirin, i no és un element només de diners, no és un problema econòmic. Justament l'aparició de l'ingrés mínim vital fa que allò que es gasta cada any el Govern de la Generalitat en rendes garantides, que està al voltant dels 400 milions d'euros, aproximadament..., la meitat d'això s'ingressa a les famílies a través de l'ingrés mínim vital. Per tant, sense tocar pressupost –sense tocar pressupost–, tenim el cinquanta per cent més de pressupost per tal d'anar a buscar la gent que no ens arriba a la renda garantida de ciutadania. I també la moció va per aquí: hem d'anar a buscar la gent. I d'això en podem aprendre del que ha fet l'ingrés mínim vital, que fins i tot ha enviat SMSs a les persones que estaven, pel seu volum de renda..., que n'eren possibles beneficiaris. O que ha posat en marxa l'autobús de l'ingrés mínim vital que va pels barris amb més situació de pobresa.

Aquí no hem fet res d'això. I hem proposat en aquesta moció el poder fer-ho de manera presencial. Aquest projecte, aquestes deu proves pilot en poblacions de més de cent mil habitants, que sabem que el nivell de renda podria fer que aquestes persones en fossin beneficiàries..., que el departament fos allà de manera presencial per poder fer-ho, per poder anar-les a buscar, no esperar que vinguin. Ens han presentat esmenes que no volen aquesta presencialitat, que no volen aquest exercici, el poder fer que les entitats socials també puguin prescriure rendes garanties de ciutadania, que ens ajudin, ja que ells treballen amb col·lectius en risc d'exclusió social... Això tampoc sembla que sigui possible, tot i que ho preveu la llei estatal.

I, per tant, estem davant d'una situació de paràlisi. En els darrers dos anys..., el nombre d'expedients i el nombre de beneficiaris des de l'any 2018 fins ara està baixant. Baixen els beneficiaris de la renda garantida de ciutadania. Baixen els expedients. Tenim una taxa Arope del 24,7 per cent de persones en risc d'exclusió social, 1.951.000 persones a Catalunya. I tenim vuit punts de pobresa severa, 631.000 persones. I no pot ser que, si rasquem, els beneficiaris d'una renda garantida de ciutadania que porta ja des de l'any 2017 en funcionament..., només ens arriben a poc més de cent mil persones. No s'està fent bé.

I, per tant, aquí nosaltres el que volem és més reacció per part del Govern. I nosaltres fem algunes propostes en aquest sentit que venen recollides en aquesta moció, que no són les úniques, però que creiem que són algunes de les més urgents per portar a terme.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. La distancia entre VOX y el Partido Socialistas es infinita, insalvable, y esta moción es reflejo de ello. Dentro de lo que engloba la renta garantizada de ciudadanía hay varios aspectos que posicionan ideológicamente a cada partido, según el lado por el que cada uno se decante: mientras VOX se sitúa en el epicentro, estando a favor de la esencia de la renta garantizada de ciudadanía como ayuda a las personas, el Partido Socialistas prefiere establecerse en la periferia y utilizar esta renta como una herramienta de compra de votos y sometimiento de personas. Nada nuevo.

Para VOX, tanto la renta garantizada de ciudadanía como el ingreso mínimo vital son ayudas que deben tener un carácter puntual, como puente en un determinado bache en la vida de una persona. Deben estar orientadas a la búsqueda de un puesto de trabajo digno que permita a las personas dejar de depender del Estado, y deben tener prioridad nacional.

Para el Partido Socialistas, esta ayuda debe ser vitalicia, y la prueba es que también son impulsores de la renta básica universal, un sueldo de por vida –como el de Nescafé, pero en este caso sin sorteo– y para todo el mundo, independientemente de si lo necesitan o no. El claro objeto de esto es tentar a los trabajadores a abandonar su iniciativa y sus ganas de prosperar y disuadir a los parados en su búsqueda de empleo. De esta forma, unos y otros pasarán a depender del Estado y, por tanto, a ser esclavos.

La libertad de VOX frente a la servidumbre del Partido Socialistas. Las personas que importan a VOX frente a los votos que importan al Partido Socialistas. El trabajo que ofrece VOX frente a la miseria que siembra el Partido Socialistas. Como verán, dentro de la renta garantizada de ciudadanía, dentro de cualquier ayuda social, hay una doble moral que determina el fin último de cada ayuda para cada partido: «dame una caña y enséñame a pescar» de VOX o «dame los peces para que te necesite siempre» del Partido Socialistas. *(Alguns aplaudiments.)*

Otra diferencia insalvable con el Partido Socialistas es que en VOX carecemos del sectarismo tan característico suyo y compartido con los separatistas, así que votaremos a favor de todo aquello que pueda ser bueno para los catalanes, como el punto en el que solicitan transparencia. La Generalidad de Cataluña y los órganos que dependen de ella tienen la obligación de presentar cuentas de resultados, y para ello la información que pueda servir al ciudadano para hacer evaluaciones de sus acciones es indispensable.

Y, entre estas informaciones, volvemos a insistir en que tienen la obligación de dar respuesta a todas las preguntas que VOX haga en este Parlamento a las organizaciones de la Generalitat, incluidas las respuestas que no quieren que conozcan los ciudadanos, como cuántos extranjeros disfrutaban de las ayudas de la Generalitat mientras a ellos los abandonan.

Renta garantizada de ciudadanía, sí, pero como ayuda puntual y orientada a buscar un trabajo digno, que es lo único que acaba con la pobreza, no como la solución final en forma de *modus vivendi*, manteniendo a las personas sometidas bajo el yugo de las ayudas estatales vitalicias, sello de la izquierda.

No se me ocurre mejor manera de acabar con el esfuerzo de las personas que lanzando unas migajas, suficientes para que no mueran de hambre pero insuficientes para saciarse y mantenerlas a la espera de más, condicionando sus acciones. Así son ustedes, la izquierda de toda la vida, a la que cada vez más gente ve venir de lejos.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Buenos días a todos. Presidenta, *conseller*, diputados... En primer lugar, me gustaría agradecer a mis compañeros del Grupo Parlamentario de Ciudadanos, tanto diputados como personal del grupo, y también a diputados de otros grupos parlamentarios y al personal de la casa, pues, la cálida acogida que he tenido en esta reincorporación al Parlament de Catalunya.

Y, como decíamos ayer, estamos debatiendo una moción que aborda un tema importante y que aporta soluciones que podemos compartir –de hecho, ya les adelantamos que votaremos a favor–, pero que en algunos puntos está impregnada de ese socialismo que choca de frente con nuestra visión y nuestro proyecto para la sociedad, y ese es el motivo de que hayamos presentado enmiendas para garantizar la igualdad de oportunidades.

No cabe duda de que las políticas redistributivas pueden ser beneficiosas para todos en general, ya que las sociedades menos desiguales suelen ser también las más competitivas. Y, cuando se redistribuye la riqueza, los ingresos adicionales que obtienen las familias tienden a ser utilizados de manera más directa en bienes y servicios básicos. Como las personas tienen más recursos para gastar, tienen una mayor capacidad de consumo y contribuyen al crecimiento de las empresas locales. Y eso, pues, puede generar un círculo virtuoso en el que el aumento de la demanda interna impulse la inversión y la creación de empleo.

Y para nosotros, pues, es indispensable que estas políticas redistributivas estén acompañadas de planes de inclusión social e inserción laboral, porque al brindar igualdad de oportunidades también se fomenta la formación de capital humano. Eso sí, es importante tener en cuenta que las políticas redistributivas deben ser diseñadas e implementadas de manera adecuada y equilibrada para evitar distorsiones y desincentivos económicos. Y ahí es donde la visión de Ciudadanos choca con el modelo de sociedad que defiende el Partido Socialistas, un modelo de sociedad que tiende a que una gran parte de la población sea dependiente y rehén de una renta del Estado.

Y esa visión se percibe muy claramente en el enfoque del punto 2, en el cual el Partido Socialistas manifiesta que el Govern no está haciendo esfuerzos suficientes para incrementar el número de beneficiarios de la renta garantizada de ciudadanía, olvidándose de mencionar los pocos esfuerzos que hace el Govern para aumentar el número de ciudadanos que salen de la situación de pobreza y que, por lo tanto, ya no necesitan acceder a esta renta.

Porque, según el informe que presenta el propio Govern sobre la implementación de la ley, hay 102.000 expedientes, que corresponden a 163.000 beneficiarios, y, sin embargo, durante el primer trimestre de este año solo 845 familias han conseguido esa inserción laboral y ya no necesitan cobrar esta renta. Y eso significa que durante ese trimestre solo han conseguido reinsertar laboralmente al 0,83 por ciento.

Y ese no es el peor dato de todos. En opinión de Ciudadanos, lo que es asombroso es que de esos 102.000 expedientes se considera que solo 52.961 –es decir, la mitad– son de personas activables, es decir, que se pueden reinsertar laboralmente; el resto, la otra mitad, ya las da por pérdidas. Y, además, reconoce que dentro de esa mitad activable hay un ocho por ciento que no cobra el complemento de inserción porque no están haciendo ningún curso ni siguiendo ningún programa de inserción laboral. Y entonces yo me pregunto: ¿qué es lo que está haciendo el Govern para que estas personas se activen? ¿O siendo reinsertables en el mundo laboral el Govern no tiene ningún interés en que estas personas prosperen?

Entonces, olvidándose de esta cuestión, da la sensación de que al Partido Socialistas le parecen pocos, los beneficiarios, y querría que hubiese más personas dependiendo del Estado, ¿no? «Tenemos que salir a buscarlos», decía el portavoz del Partido Socialistas.

Nosotros lo que creemos es que las energías se tienen que poner en ayudar a los ciudadanos a salir de las trampas de pobreza, y no únicamente en otorgarles una renta. Y por eso hemos presentado dos enmiendas para constatar el poco esfuerzo que está haciendo el Govern actualmente y, por otro lado, identificar a aquellos proveedores de los planes de inserción social y laboral que mayor éxito de inserción están logrando para potenciarlos –aunque ya hemos visto, pues, que éxito más bien poco–, y, por otro lado, llevar a cabo una evaluación para hacer los reajustes necesarios en el caso de aquellos que no consigan hacer un verdadero trabajo de retorno al mundo laboral.

Porque implementar políticas para ayudar a las personas a superar la pobreza les brinda oportunidades para empoderarse y tener autonomía sobre sus vidas. En lugar de depender de una paga regular del Gobierno, se les brinda la posibilidad de acceder a empleo digno, a educación de calidad, a capacitación laboral y a emprendimiento.

Así que agradecemos que se haya aceptado esta enmienda, porque, en muchos casos, depender de una paga o una renta te hace rehén del Estado, y cuando eres dependiente del Estado no eres realmente libre.

Y en esa búsqueda de la libertad e igualdad de oportunidades es donde podrán encontrar a Ciudadanos.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Bartomeu Compte Masmitjà.

Bartomeu Compte Masmitjà

Sí. Presidenta, honorable conseller, bon dia a tothom. La moció sobre polítiques de rendes i les llistes d'espera diu: «El Parlament de Catalunya constata la manca de transparència en les dades sobre l'evolució de la renda garantida de ciutadania per part de la conselleria de Drets Socials.» Jo crec que això és molt grandiloqüent, i nosaltres, evidentment, no hi podem estar d'acord. Fonamentalment perquè no és

veritat, perquè el Departament de Drets Socials publica regularment les dades relatives a la renda garantida, trimestralment, després de la comissió de govern on s'han compartit les dades, i també es poden seguir al cercador de pagaments de la web del departament. Per tant, hi ha dades trimestrals i cada mes hi ha dades monitoritzades.

I segueix dient la moció que: «El Govern no fa els esforços suficients, perquè avui només un vuit per cent de les persones en situació de risc d'exclusió són beneficiaris de la renda garantida.» Segur? Segur? Mirin, a vegades qui té un amic té un tresor. El Sixte Garganté, que no és un argument d'autoritat, sinó que és una autoritat que treballa, em diu: «En aquests moments, a 31 de desembre del 2022, les dades de la renda garantida són les següents: el 2,2 per cent de la població total rep la prestació, l'11,27 per cent de la població en risc de pobresa rep la renda garantida i el 24 i mig per cent de població en situació de pobresa rep la renda garantida.» Són dades d'ell. Per tant, hi ha dades, i el vuit per cent de moment no apareix gaire enlloc.

Li diré fins i tot que la taxa de cobertura del nombre de persones per cada mil habitants de la renda garantida, els perceptors, el 2019 era del catorze per cent i el 2021 era del setze per cent, i suposava una despesa del 55,3 per cent. I no han baixat de manera significativa, els beneficiaris. Va haver-hi un pic el 2000, però ara es manté bastant estable.

I, en aquest sentit, hem de reconèixer que País Basc, Navarra i Astúries tenen més beneficiaris i paguen millor, però aquest és el nou model que estem buscant també amb el projecte de renda garantida. I en tema..., Aragó, Andalusia i Madrid hi dediquen bastant.

Però fonamentalment també m'agradaria posar en valor altres qüestions. La renda garantida és subsidiària de l'ingrés mínim vital. I, en aquest sentit, hi ha un informe de l'Airef de fa quinze dies que també ens diu molta informació sobre aquesta qüestió. Què ens diu? Doncs el mateix informe diu que només arriba l'ingrés mínim vital al trenta-cinc per cent de les llars que el podrien rebre, i que a l'Estat espanyol el vuitanta per cent de les llars beneficiàries potencials no hi són, no hi arriben. Curiosament, de les dades de Catalunya diu que només aquest vuitanta per cent és un setze per cent. Per tant, alguna cosa hi té a veure la gestió de la renda garantida. I crec que és important també tenir-ho present, en aquest sentit.

Fins i tot, si l'ingrés mínim vital es gestionés com cal, jo crec que vostès –el gestionessin de manera correcta– tindrien aquestes dades que han de generar vostès. I, en canvi, les demanen a la Generalitat de Catalunya. Crec que és important, això, també.

En tot cas, és veritat que hi ha coordinació imperfecta, però, en aquest cas, les imperfeccions de les rendes autonòmiques eren molt anteriors a l'ingrés mínim vital. I vostès, en aquest sentit..., ho cobrem de l'Estat, tampoc va millorar gaire. Jo ho sé per experiència. L'any 2020, quan s'implementa l'ingrés mínim vital, jo era assessor d'una organització social, i entre pandèmia, dificultat de tràmits, que sempre faltaven requisits i que hi havia una denegació brutal..., l'ingrés mínim vital va néixer ja molt malament i hem millorat relativament poc.

I també pel que fa a la despesa relativa en percentatge del seu potencial. L'any 2021 era del cinquanta-sis per cent, l'ingrés mínim vital; l'any 2022 va ser del quaranta-set per cent. És a dir, nou punts menys, i havent crescut el nombre de sol·licituds pel nou complement de la infància. Per tant, en aquest sentit, crec que podem..., i crec que és molt important.

I, evidentment, últimament la premsa es fa ressò del tema de que obtenir l'ingrés mínim vital, que et sortia a pagar, etcètera. Que és, d'alguna manera, que fins i tot quan es revisen molts perceptors..., el que es fa és que moltes persones hagin de tornar aquests diners i, per tant, d'alguna manera se'ls estigmatitza, també.

I, a la renda garantida, a la comissió queda molt clar que sí, que s'ha de fer un esforç per arribar a aquestes persones, però la proposta majoritària és que s'ha de fer a través de les oficines del SOC, que vostès no ho comenten i crec que és important.

Traspassar busos per llocs que considerem degradats jo crec que estigmatitza. I no podem estigmatitzar ningú, perquè tothom necessita la seva xarxa de seguretat.

Una altra qüestió: la renda garantida de ciutadania es triga a tramitar trenta-un dies i arriba a prop dels vuit-i-vuit dies, que és el termini òptim. L'informe de l'Airef diu que l'ingrés mínim vital triga cent vint dies. Bé, aquesta és la realitat. Si lo dijera yo, se me podría tachar... Ho diu l'informe, *no se me ha de culpar, ¿no?*

I, en tot cas, la Generalitat fa un esforç molt important en gestió de despesa. Hauríem de ser respectuosos. La comissió de govern està a punt de fer un informe i es faran moltes propostes interessants. També podem escoltar altres elements, com la Comissió promotora de la Renda Garantida (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*). I crec que en aquests moments el que cal fer és fer aquest consens que s'ha fet sempre per part de la Generalitat...

La presidenta

Diputat...

Bartomeu Compte Masmitjà

...i aconseguir la millora de la renda garantida, que, tot i que va més bé del que vostès creuen, té aspectes francament millorables.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat senyor David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Diputat Moreno, que presenta aquesta moció, li he d'agrair que ens hagin acceptat les esmenes que hem presentat des de Junts per Catalunya, perquè, a banda de poder-nos tirar les dades pel cap i de poder, doncs, dir si és més, si és menys, si no sé què i tot plegat, el que fa realment aquesta moció és constatar una realitat, constatar una realitat que jo crec que està a l'abast de tothom. I tots sabem, en aquest cas, que hi han problemes en la informació a l'hora de poder tenir dades fidedignes, de saber exactament el punt en el qual estem i com ens volem moure. Per tant, això és una constatació real, que la tenim en aquest cas. I, per tant, el que hem de poder fer és saber com hem de concentrar-nos per afrontar i saber quina feina podem fer i com la podem fer.

Portem en aquest Parlament jo crec que moltes mocions i interpellacions en les quals hem anat parlant de la renda garantida, hem parlat de la renda bàsica, hem parlat de realment molts de temes relacionats amb les necessitats, en aquest cas, de tot un gruix de persones que el que hem de poder fer és garantir-los una vida digna. Garantir una vida digna i, al mateix temps, poder impulsar-los a poder trobar feina, poder-se reinserir en la societat, en el model habitual de treball, que és la millor política social que podem tindre a casa nostra.

Però realment hem de treballar en quatre aspectes. El primer de tots és la informació. I la informació, òbviament, és millorable. És millorable i hem de poder-la afrontar i clarificar amb aquestes publicacions, perquè hem de tindre aquesta informació que necessitem. Però també hem de saber implementar les millores, i fer-ho, en aquest cas, amb les mesures que..., algunes ja són factibles avui i es poden fer d'una manera molt més ràpida. Però també hem de saber com ho hem de fer per poder arribar a tothom. I poder arribar a tothom que té dret a aquesta prestació no és un tema que només sigui de la propera llei, sinó que és un tema de feina que s'ha de fer en el dia a dia per poder-ho fer possible. I preparar-nos, òbviament, també per a aquesta revisió.

I per fer tot això hi ha una part que el Parlament hi tenim la nostra feina, que estem revisant la llei. I aquí hem de poder-nos conjurar tots plegats per poder trobar uns passos a seguir que ens siguin útils. Tampoc fer volar coloms de coses que no

siguin factibles a l'hora de poder aplicar. Això també ho hem de poder fer i n'hem de ser conscients tots plegats, i crec que els treballs que estem fent a la ponència van molt en aquesta línia. Però també hem de ser conscients que hi han moltes coses que ja es poden fer ara, no? I, per tant, el que hem de fer també és saber justament què és el que podem fer i no podem fer ara.

En primer paper, ens agradaria posar en relleu –i així ho hem fet també des de Junts per Catalunya– el temps d'espera per als PIAs. Com que la moció crec que parla d'una forma molt correcta també dels activables i dels no activables, tenim una principal responsabilitat, que és que tots els PIAs puguin anar d'una forma ràpida i en puguem fer el seguiment al darrere. Què vol dir «poder-ne fer el seguiment»? Vol dir també alliberar de feina les treballadores socials, en molts casos, que estan fent de gestoria, que estan fent tràmits administratius; que puguin realment dedicar-se a l'acompanyament, a la feina, a poder fer que la gent sigui molt més activable i puguin tindre aquests resultats que esperem tots plegats.

Què vol dir «alliberar la gent de feines burocràtiques»? Vol dir facilitar la feina; vol dir eliminar tràmits burocràtics; vol dir intentar, en aquest cas, que també hi pugui haver col·laboració amb el tercer sector, com s'apunta en aquesta moció, i creiem que és un bon camí a explorar i a poder treballar. I, per tant, en aquest camí hi tenim ja avui mateix també moltes coses que es poden fer.

I justament per fer això la moció posava unes proves pilot. Nosaltres ho hem reconfigurat d'una altra manera, que és escampar vint proves pilot arreu del territori perquè puguem veure diferents volums, diferents funcionaments, també arreu d'arreu del territori, per veure justament com podem reduir aquests tràmits burocràtics per poder accedir o no accedir a la renda garantida de ciutadania, com fem realment el lligam amb l'ingrés mínim vital... I aquí, escolteu, qui tingui responsabilitats en el proper Govern de l'Estat això ho ha de marcar com una principal actuació. Saber que el traspàs de l'ingrés mínim vital i tot el que fa relació a aquest complement de rendes entre unes i altres ha de ser tot competència del Govern de la Generalitat. I, per tant, aquí també hi tenim un camí molt important.

I m'agradaria destacar també, en aquest cas, el paper dels ajuntaments. No només perquè volen fer-hi tot el que es pot..., però realment de vegades les traves burocràtiques i administratives que es troben determinats treballadors socials, no només per tenir la informació, sinó, a l'hora de poder-ho tramitar, també són molt grans.

I, escolteu, que demà em sembla que s'acaba el dia de la declaració de la renda. Vull dir, em sembla que tothom ha vist que ho saben tot, no? I, per tant, com que no s'escapa res, és realment surrealista que haguem de demanar tanta i tanta i tanta informació als pobres usuaris o aspirants a usuaris de la renda garantida de ciutadania.

I, per tant, aquesta és una feina que hem de fer tots plegats. I esperem que avui, que és el Dia Internacional dels Tòpics, això no ens quedi com un tòpic més i ho puguem avançar d'una forma real.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Bé, avui, en aquesta moció... Vull dir, ara tenim tres mocions molt a l'àmbit de drets socials o de l'atenció social, i també en tindrem un minimonogràfic, no? Però, en aquest cas, nosaltres no hi tenim gaire a dir, en el sentit de que és una moció fàcilment acceptable per la majoria de grups parlamentaris, perquè diu coses que són bastant evidents per a la majoria, però sí que ens criden l'atenció diverses coses.

Per una banda, sobre les dades i transparència. És evident que és necessari i que, independentment de les baralles entre si es publiquen o no es publiquen les dades, si cal publicar més dades o cal que siguin més freqüents o més actualitzades, doncs, que es faci. No és una qüestió d'això, perquè és veritat que una de cada quatre persones viu en risc d'exclusió.

Sobre la baralla entre renda garantida i ingrés mínim vital, finestreta única, que és com ja un monotema en aquest Parlament, vostès mateixos, els grups que han intervingut i que han fet la majoria d'esmenes –Esquerra Republicana, el Partit Socialistes– van signar precisament acords en el marc dels pressupostos que pressuposaven, diguem-ne, avançar en aquesta matèria. De fet, es veu, amb les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre si aquest avançament cap a la finestreta única ha d'estar vinculat al compromís del Govern de l'Estat o si ha de ser quan el Govern de l'Estat es renovi. Que no entenem per què hauria de ser quan es renovi, si la influència que té el Partit Socialistes la té ara, ja, no?; per tant, per què caldria esperar?

Però, independentment d'això, no és una qüestió de competències ni de barallar-se per les molles. Per nosaltres és una qüestió que..., una de les coses que més traspuen en aquesta moció quan parlem d'accés a la informació, d'anar a buscar la gent, que la gent s'assabenti de les opcions que té i dels accessos a les prestacions de protecció que té..., ens crida molt l'atenció el tipus de llenguatge que es fa servir tant a la moció com a les esmenes, no? «Col·lectius activables» i «col·lectius no activables». D'alguna manera, el que entenem aquí és que el pobre és pobre perquè vol, eh?, i, llavors, no deixa de ser pobre, perquè no sap que pot accedir a aquesta prestació.

D'alguna manera, també veiem que, tot i que hi estiguem d'acord perquè són mesures, diguem-ne, molt de mínims i que permeten avançar en qüestions molt concretes, no deixen de ser pegats. Tenim una llei oberta de la renda garantida de ciutadania i hi han moltes qüestions que es poden debatre en el marc d'aquesta ponència de llei. I, per tant, aquí el que entenem també és que aquesta interpellació i moció volen visibilitzar una qüestió que no deixa de ser real, és real, però tenim altres marcs de treball ara mateix en marxa en aquest Parlament on podem aprofundir realment en aquesta qüestió.

No és cap secret per a ningú que nosaltres, evidentment, estem a favor de tot el que millori la renda garantida de ciutadania i l'optimització de recursos amb relació a l'ingrés mínim vital, però nosaltres apostem, evidentment, per una renda bàsica universal. Perquè el que veiem també en tota aquesta moció és que demanem més recursos per trobar la gent pobre. Demanem més recursos per «escrutinar» la pobresa de la gent pobre, perquè la gent ha d'acreditar constantment que és tan pobre com diu que és i constantment és, diguem-ne, observada per l'Administració per poder mantenir aquesta mínima garantia de dignitat que són les prestacions, tant la renda garantida com l'ingrés mínim vital.

Però és que això, al final, són menys recursos per pal·liar la pobresa, perquè estem destinant molts recursos a *gestionar* aquests perfils de persones. I tots aquests recursos en personal administratiu, difusió de les mateixes prestacions –sigui en forma d'autobús, sigui en forma de paradeta, sigui en forma del que sigui–, des del nostre punt de vista el que fan és treure recursos que vagin directament destinats a pal·liar aquesta pobresa.

Per tant, no entenem molt bé, si realment el que es vol són unes polítiques de renda que siguin efectives i impactin sobre la situació de precarietat de les persones, per què no estem abocant els recursos directament a les persones que més ho necessiten i anem en contra, diguem-ne, de la renda bàsica universal, però sí que gastem molts intermediaris i molts recursos en mesures de molles o de pegats, com per nosaltres són la renda garantida de ciutadania i l'ingrés mínim vital, que no per això han de deixar de ser millorables. Perquè, al final –i ja acabo, presidenta– el que fan és cronificar, efectivament, aquesta dependència.

En fi, com que tenim una estoneta avui per parlar d'això, continuarem en les següents mocions.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada senyora Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Comencem, com s'ha dit, un seguit de mocions de drets socials, començant parlant del Partit Socialistes, de rendes i de llistes d'espera, temes de que recurrentment hem parlat en aquest Parlament.

Per prioritzar, perquè no podem tocar tots els punts, tot i que avancem que votarem la majoria de punts a favor d'aquesta moció, ens centrem en la renda garantida de ciutadania, que des d'En Comú Podem des del primer moment de la legislatura hem posat en el centre com una eina que ja tenim i que hem d'utilitzar al màxim i posar-hi tots els recursos a l'abast per fer-la funcionar bé. Perquè des del 2017, que, de fet, fruit del consens d'aquest Parlament que s'ha esmentat abans, es va crear per donar resposta a algunes emergències..., però continua no sent una solució per al gruix de les unitats familiars que pateixen situacions de risc de pobresa o pobresa severa.

Per cert, després veurem com aquesta extrema dreta que ara diu que és una paqueta, la renda garantida de ciutadania, està superpreocupada per la pobresa a Catalunya. Però ja després parlarem d'aquests arguments tramposos i que..., bé, ells mateixos s'encarreguen de contradir-se en si mateixos.

I aquí, en un informe de Càritas, i posant el parèntesi en que coincidim en aquesta manca de transparència de dades en detall per poder fer la nostra feina i que moltes entitats i centres d'investigació fan aquesta feina de detallar realment què és el que està passant amb la renda garantida de ciutadania... Aquí Càritas, en un comunicat publicat, ens deia que les xifres eren, efectivament, un vint-i-vuit per cent de persones en situació de pobresa a les que arribava aquesta renda garantida, xifra absolutament insuficient per abastar tot el col·lectiu de persones en situació d'exclusió social en el conjunt de Catalunya.

I per això, perquè ens ho prenem tan «en sèrio», des d'En Comú Podem vam agafar aquesta proposta de llei que arrossegàvem des de la legislatura anterior per modificar-la i estem fent tota la feina en aquest sentit. S'ha esmentat anteriorment com moviments socials, organitzacions, sindicats i diferents agents socials..., finalment, al setembre tindrem la comissió de govern de la renda garantida de ciutadania i algun òrgan més que des del Govern ha de dir la seva en aquesta modificació de llei i ja la concretarem.

Però això no vol dir, com s'ha repetit també en anteriors ocasions en aquesta moció, que el Govern de la Generalitat no hagi pogut fer més, encara més, perquè és qui governa i qui té les eines precisament per fer arribar, per comunicar, per fer un llenguatge més accessible, per anar a buscar els ciutadans i ciutadanes. El conseller Campuzano la setmana passada, al plenari passat, va dir que precisament s'estava treballant en un pla de comunicació, i n'esperem veure els resultats i ho celebrem, però, conseller, anem dos anys tard. I aquí vostè pot dir que és conseller fa uns sis mesos, però el Govern de la Generalitat ha començat..., i això no ho ha entomat després d'una pandèmia.

Una de les... De fet, la consellera Cervera ens parlava de que el no tenir llista d'espera per a la prestació de la renda garantida de ciutadania era suficient per no modificar la llei. Vostè sabem que té una posició diferenciada i, de fet, des de que va començar s'hi ha mostrat proactiu, però, en tot cas, reiterem que no és suficient l'esforç que ha estat fent el Govern per arribar a la ciutadania, que cal que tingui això.

I una altra cosa que també vosaltres dèieu és que els moviments de modificació de la renda garantida en tot cas estaven supeditats al traspàs de l'ingrés mínim vital per part de l'Estat. I aquí, des del nostre grup parlamentari al Congrés defensem –també des d'aquí i a Catalunya– que hem de tenir aquesta gestió conjunta, però això no pot ser en cap moment una excusa per no posar-hi totes les eines.

I aquí, en aquesta moció, també per parlar d'altres qüestions, no?... Es parla de la renda garantida específicament i d'aquestes fórmules, però parlant precisament d'altres fórmules de rendes, fórmules imaginatives i que estan funcionant a altres contextos, hem de recordar com el Partit Socialistes, que ens porta aquesta moció, es va aliar amb Junts per Catalunya per tombar el pla pilot de la renda bàsica universal. I això també feu-vos-ho mirar, per tal de que... I el nostre posicionament és que hem d'explorar altres vies, però també abocar recursos a les que ja tenim, però aquesta qüestió de trencar aquesta possibilitat va ser una clara errada.

Més qüestions que recull aquesta moció. En termes de llistes d'espera, té a veure amb la planificació territorial, que un dia sí i un dia també l'esmentem, o a la Comissió de Drets Socials o en aquest Parlament, i tampoc l'hem vist en aquests anys. Llaavors, molt aprovar des del Parlament, però poc impulsar des del Govern. I esperem que aquest cop sí que tingui un efecte.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. Disculpenme si me equivoco, pero yo creo que el otro día escuché, no sé si en la tele o en la radio y tal, que Sánchez –Sánchez, el presidente del Gobierno de España– dijo que la economía española iba como una moto –como una moto. Y luego vengo aquí y escucho al portavoz del Partido Socialistas diciendo que está preocupadísimo porque la tasa de pobreza ronda el veinticinco por ciento y hay 1.200.000 catalanes en riesgo de pobreza.

¿En qué quedamos? O vamos como una moto o cuánta pobreza hay en Cataluña, ¿no? Igual no vamos como una moto. Bueno, como sabemos que Sánchez no miente, sino que rectifica, parece ser que rectificó, el otro día.

Yo, en cualquier caso, con respecto a esta cuestión, sí que quiero decir que es mejor siempre una política que apueste por la creación de empleo. La mejor política social es la creación de empleo, la dinamización económica, la reducción de impuestos, ayudar a las empresas para reducir la pobreza. Porque las paguitas..., alguien lo decía: las paguitas, a largo plazo, siguen cronificando las paguitas. Son peronismo de manual que acaba mal y fomentan la picaresca y el vivir del cuento.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Señora García, de VOX, usted habla de esta sociedad subvencionada, de paguitas... Castilla y León tiene una renta garantizada. ¿La han suspendido? No. ¿Han pedido allí que diferencien a las personas extranjeras de las autóctonas que la reciben? No. Y aquí sí lo han pedido, es su única gran aportación a esta moción: que pongamos los que tienen NIF y los que tienen NIE. En las siguientes supongo que también podríamos distinguirlos con algún tipo de símbolo en la solapa para ver quiénes son unos y quiénes son otros. Con nosotros no cuentan.

Y, efectivamente, nosotros, no sé qué hacía usted en el debate presupuestario, pero no somos partidarios de aplicar en estos momentos la renta básica universal. Efectivamente, señora González, ningún país del mundo la aplica porque es inviable económicamente.

Señora De la Calle –bienvenida, por cierto–, el modelo del PSC no es tener una sociedad que viva de las ayudas sociales, evidentemente que no, pero las ayudas sociales son absolutamente necesarias, porque nuestra sociedad, en una parte importante, en ese veinticuatro por ciento, es una sociedad empobrecida. La pobreza cuesta dinero. La pobreza evita que nuestras sociedades puedan evolucionar. Y, efectivamente, siempre encontrará al Partido Socialistas en la defensa de aquellas personas que menos tienen. Pruebe usted a vivir con 717 euros al mes, a ver cómo se apaña.

Les digo... Señor Bartomeu Compte, *les dades*. Usted lo tiene fácil, porque llama al *departament* y..., «pásame *les dades*». *Les dades* las tiene, viene aquí y las explica. Métase usted en la web. Las últimas son del mes de marzo. Pero vaya usted a ver el informe histórico: tres páginas. Es imposible. Es imposible analizar la evolución así. Y le aseguro que después de hacer el informe hemos movido cielo y tierra para conseguir datos tan básicos como los que tienen que ver con la evolución. Es difícilísimo, no debería ser tan difícil. Y lo que no debería ser es intentar ocultar beneficios que no lo son o que lo son parcialmente y empezar a enredar.

Por cierto, yo no voy a ser quien haga competir dos prestaciones. El ingreso mínimo vital tiene sus problemas, como los tuvo la renta garantizada cuando se inició. El ingreso mínimo vital, tres años; la renta garantizada, seis años. A mí me da igual, la competencia esta. A mí lo que me preocupa es que entre unos y otros estamos llegando efectivamente al 26,1 por ciento, no de la población en exclusión social, de la población que está en situación de pobreza severa, que es peor todavía –que es peor todavía– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), y hay que distinguir una cosa de la otra.

La presidenta

Diputat...

Raúl Moreno Montaña

Por lo tanto, efectivamente, ocho por ciento de población en riesgo de exclusión y un veintiséis por ciento –uno de cada cuatro– los que están en situación de pobreza severa. No va bien. Hagamos lo posible para que esta renta funcione.

Gracias.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cronificació de la pobresa

302-00311/13

Passem ara al punt setzè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cronificació de la pobresa, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. En la interpelación realizada hace una semana, le solicitamos al consejero actuaciones concretas que el Departamento de Derechos Sociales realizaría para acabar con la pobreza.

El señor Campuzano replicó que mi interpelación era una frivolidad, que no tenemos legitimidad para hablar de la pobreza, puesto que votamos en contra del ingreso mínimo vital y de la renta garantizada de ciudadanía, ya que –y esto se lo digo yo–, a tenor de los datos conocidos, exigimos un cambio en los criterios a la hora

de otorgar dicha ayuda, es decir, que sea puntual y con prioridad nacional. También señaló que los datos expuestos en mi interpelación, obtenidos del Idescat y de la Cámara de Comercio de Barcelona, eran erróneos y que estábamos mucho mejor que Madrid en cuestión de pobreza, a modo triunfalista.

Pues bien, en estos tres puntos, sin hacer una apología del cristianismo a la carta y un poco de cirugía estética del Evangelio para que encajase con sus principios, se basa su réplica, obviando la pregunta sobre acciones concretas para acabar con la cronificación de la pobreza.

Miren, lo primero que debe hacer esta cámara es reconocer que existe un problema grave en Cataluña de privación material y que los principales afectados son los niños y los ancianos. Reconocer que esto se debe a la inutilidad de las políticas sociales de los sucesivos gobiernos y a las políticas económicas que no favorecen la creación de empleo, criminalizando al empresario, o políticas que expolian al ciudadano a cambio de nada y que invierten en separatismo, feminismo enfermizo y demás inmundicia ideológica.

La moción que hoy presentamos se resume en tres puntos. El primero es que si no reconocen sus errores seguirán cometiéndolos, arrastrándonos a todos a una espiral de violencia en la que cada día que pasa la situación es más grave que el día anterior. La segunda es que exigimos al Govern que invierta lo necesario y que especifique medidas concretas y puntos de actuación concisos para acabar con la situación de pobreza extrema que asola a uno de cada cuatro catalanes y que condiona a malvivir a miles de familias. La tercera es que estas ayudas tienen que tener una prioridad nacional y deben ir siempre encaminadas a fortalecer la búsqueda de empleo, con el fin de que sean ayudas puntuales y no un *modus vivendi*.

Verán, no estamos para perder el tiempo ni podemos divagar ni seguir planificando. No importan las inversiones que haga el Departamento de Derechos Sociales si no se hacen en la dirección correcta y si no se traducen en resultados. El consejero alardeó de la inversión de más de 400 millones en renta garantizada de la ciudadanía en el año 2022; ¿de qué ha servido, si de 34.000 personas que la solicitaron apenas la otorgaron a quince mil? Dependencia, reducción de un mes en el tiempo de evaluación; ¿de qué ha servido, si en el 2022 murieron más de trece mil personas esperando una ayuda? Y así, todo.

Que no venga el Govern y sus socios socialistas con la cantinela de que disponen de unos presupuestos estrella con *més inversió que mai*, porque lo que obviaron es que la inversión era en embajadas, en subvenciones a sindicatos, en altos cargos, en entidades que hacen seguidismo de su doctrina ideológica, en publicidad institucional, en TV3... Pero ¿y en las personas? ¿Y en los catalanes? Con lo que se gastan en televisión podrían recibir la prestación de renta garantizada de la ciudadanía quince mil personas más, el doble que el año pasado, y con lo que se gastan en comprar medios de comunicación podrían pagar el alquiler social a cien familias durante todo un año.

Esta moción tiene como objeto forzar al Govern a realizar algunas de esas acciones que llevamos toda la legislatura solicitando: que se dejen de gasto superfluo, de gasto ideológico, y que inviertan en las personas, que ya va siendo hora. Y, si no, que se lo pregunten a esos 300.000 catalanes que han dejado de votarles porque se han dado cuenta de que ustedes los han abandonado.

Muchas gracias.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Bé, bon dia a tothom. Bon dia, conseller. A tots ens han de preocupar les taxes de risc i de pobresa i d'exclusió social del vint-i-cinc per cent a Catalunya, i especial-

ment les dades en pobresa infantil. El conseller també ho va comentar en la interpellació, no? Un de cada tres menors es troba en risc, i té unes afectacions molt devastadores per al seu futur, per al seu desenvolupament del projecte de vida. Per tant, s'ha d'actuar urgentment perquè, com dic, condemna aquests menors a dependre en el futur del sistema de protecció social.

Però és cert que, llegint aquesta moció de VOX, jo em pregunto: veritablement els importa la pobresa? Perquè, no siguin hipòcrites, això (*l'oradora mostra un full a la cambra*) és un pamflet publicitari de l'extrema dreta. O sigui, compleix tots els requisits dels estàndards de VOX –cap proposta concreta, plantejaments generalistes–, i, per descomptat, repeteix les seves consignes, basades en falsedats i contràries a drets.

A la interpellació prèvia a aquesta moció, VOX va mentir descaradament. Deia que els espanyols no accedien al sistema de protecció social només pel fet de ser espanyols. I, miri, hi han dos opcions: o desconeixen totalment com funcionen l'accés i tramitació a les ajudes socials o actuen de mala fe. I jo em decanto, evidentment, per la segona. I, a més a més, així enganyen deliberadament els seus votants. No hi han criteris de nacionalitat per accedir-hi. Al contrari, són vostès els que volen aplicar aquests criteris, aplicant el seu criteri anomenat «prioridad nacional», que, a més a més, no podrien aplicar mai perquè és il·legal tant a nivell estatal com a nivell europeu, perquè contravé drets fonamentals. Una altra mentida més de VOX.

També va afirmar que «las prestaciones son para inmigrantes que no aportan». Segons el darrer estudi de Funcas, el centre d'estudis econòmics de les caixes, respecte a la balança fiscal de la immigració a les arques públiques, les persones d'origen immigrant absorbeixen un 5,4 per cent de la despesa pública, 18.618 milions, i aporten un 6,6 per cent als ingressos totals de l'Estat, 23.402 milions, un saldo net positiu de 4.784 milions d'euros anuals; 4.784 milions d'euros en positiu. Una altra mentida més de VOX.

Una altra consigna a la que ens tenen acostumats: «eliminar el gasto ideológico para destinar a las políticas sociales». Però resulta que vostès tenen possibilitats de complir aquestes promeses... Quan governen, per exemple, a Castella i Lleó, Guadalajara, Torrelodones, la primera mesura que porten a terme és incrementar-se el sou. En aquesta última, el doble. (*Alguns diputats fan unes observacions de dissentiment.*) I tant. El president de les Corts de Castella i Lleó cobra quinze mil euros més que el president del Govern d'Espanya.

I podria continuar desmuntant mentides, però, per ser justa, és cert que va dir una gran veritat: la millor política per combatre la pobresa és generar ocupació. I els socialistes ho tenim molt clar. Des del Govern central, per exemple, s'ha apujat el salari mínim interprofessional. També es va aprovar la reforma laboral, que, per cert, vostès van votar en contra.

Mirin les dades d'ocupació. Aquesta segueix enfilant-se a xifres rècords tant a Catalunya com a Espanya. I, a més, ocupació de qualitat, perquè no només volem ocupació; també, de qualitat. Els ciutadans amb ingressos més baixos els darrers anys han vist millorats els seus salaris.

Mentre VOX continua fent política de curta volada de manera insidiosa, generant odi i llançant a les escombraries la igualtat, els drets LGTBI, els compromisos amb el desenvolupament sostenible, la llibertat i la democràcia, el meu grup, Socialistes i Units per Avançar, ja sigui des de l'oposició, com el primer grup d'aquesta cambra, o allà on tinguem responsabilitats de govern, continuarem lluitant per la justícia social, la diversitat, la igualtat, la fraternitat i per un món que avanci i mai retrocedeixi.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Anna Feliu Moragues.

Anna Feliu Moragues

Bon dia. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... Sens dubte, la pobresa és present a la nostra societat, i és un tema en el qual cal seguir-hi treballant transversalment i des de les diverses institucions –no només des del Govern de la Generalitat, sinó també des dels ajuntaments– per no deixar ningú enrere.

I mirin, sincerament, m'agradaria poder-ne parlar de manera seriosa i amb profunditat, si no fos que aquesta moció no té pas cap voluntat de solucionar res, sinó que, com sempre, pretén assenyalar culpables i col·lectius amb el seu populisme habitual. Perquè a VOX la pobresa no li preocupa en absolut; al contrari: per a VOX la pobresa és una eina útil per justificar i abanderar la seva ideologia homòfoba, feixista i racista.

Mirin, la primera pobresa, els hi diré, comença a casa seva: pobresa de valors, pobresa de sentiments, pobresa de moral i pobresa d'actituds. Per a vostès el proïsme és un reducte tan limitat, exclusiu i excloent que no els permet pensar en la societat en general, sinó només per a uns quants, que en cap cas no són pas els pobres.

Des de Junts per Catalunya considerem que aquest país nostre, com la resta de països de la Unió Europea, té uns valors que s'han forjat amb el temps i que han estat primordials per bastir uns drets i unes llibertats als quals no volem renunciar. Uns valors que es basen en la dignitat de tots els éssers humans, la llibertat de fe i les llibertats cíviques, la pau com a element del bé comú i el desenvolupament humà, social i econòmic com a pilars del benestar.

I aquests valors comuns no són un conglomerat anàrquic o aleatori, sinó que formen un conjunt coherent que s'ordena i s'articula històricament a partir d'una visió antropològica determinada. Uns valors que no poden ser manipulats per individus i grups polítics desitjosos de fer valer els interessos particulars en detriment d'un projecte col·lectiu que té com a objectiu el bé comú dels conciutadans.

I per fer tot això calen polítiques i, sobretot, calen polítics amb cap i amb cor, persones al servei de les persones, no pas polítics que utilitzin les persones per a rèdit partidista, amb una demagògia i una hipocresia flagrants.

I, en aquest sentit, tan sols alguns exemples. Per exemple, l'Alt Comissionat contra la Pobresa Infantil va declarar fa uns dies que el negacionisme del seu partit, en referència a la pobresa infantil, posa en risc els avenços en la reducció de la desigualtat i de l'exclusió social a l'Estat espanyol. El comissionat també es mostra preocupat –cito textualment– «per la intolerància i l'exclusió del que no és com jo», i això ho representa VOX. I afegeix també que és una vergonya el fet que hi hagi una dreta espanyola que continuï discriminant els nens per raça, cultura i orientació sexual.

Un altre exemple de la seva hipocresia el trobem a Castella i Lleó, on fa menys d'un mes vostès i el Partit Popular van rebutjar d'obrir els menjadors escolars per a menors en situació de pobresa.

En definitiva, és per tot això que no podem permetre que el nostre model de societat s'esfilagarsi. La generositat amb la que hem teixit i construït un món millor no pot ser sufocada per l'individualisme, l'utilitarisme o el totalitarisme, perquè la riquesa intel·lectual, cultural, social i econòmica només pot fructificar per la visió transcendental i integral de la persona, que és el tresor més gran que tenim, i fer-ho sota el paraigua d'uns principis bàsics, com són la solidaritat i la humanitat, acompanyant i ajudant a qui pateix; rebellant-nos contra l'odi i l'opressió i lluitant amb passió per un món més just i més humà; denunciant les injustícies i falsedats, encara que per fer-ho haguem de ser perseguits i calumniats; amb un compromís ferm amb els més dèbils, els més vulnerables i els més necessitats, que han de tenir garantits els seus drets i també, evidentment, complir amb els seus deures.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades... A veure, és que, clar, no hi ha per on agafar-ho, això. És la pobresa de Schrödinger, no? Ens preocupa, però alhora no ens preocupa, però alhora és cronificar la dependència, però alhora les prestacions no atansen al que s'ha de fer, però alhora s'han de destinar més recursos a drets socials.

Fa dos setmanes vostès venien aquí plorant perquè no els hi deixàvem desenvolupar la seva activitat parlamentària. Avui tenen l'oportunitat –com a cada ple, al final, no?– de presentar propostes i no en presenten cap, de proposta concreta. Vull dir, vostès diuen que el Govern no està fent la feina, no presenta propostes concretes; doncs presentin-les, no?

Aquí només hi ha declaracions d'intencions que l'única cosa que fan és alludir a que vostès no tenen un programa concret de defensa de drets socials, per descomptat, però és que ni tan sols d'atenció a situacions de pobresa i exclusió social. Perquè si miressin les dades, doncs, veurien que per no cronificar la pobresa –que és el títol de la seva interpellació– el que cal són mesures per combatre la desigualtat, que és estructural.

Per una banda, tenim el que ens diuen les dades, que és que el cinquanta per cent de la població estrangera –que això els hi preocupa molt, a vostès, eh?– està als dos esglaons més pobres, en risc de pobresa i exclusió social. Per contra, només el 83,55 per cent dels usuaris de serveis socials són persones amb nacionalitat espanyola. Per tant, les persones que estan en més risc d'exclusió social no estan acudint com haurien de fer-ho a l'atenció dels serveis socials. Això, per una banda.

Després tenim que la taxa d'atur en les persones migrants no comunitàries a la Unió Europea és dos vegades superior a la de ciutadans espanyols amb nacionalitat. Per tant, no estem parlant de que la gent no estigui accedint al mercat laboral; és que no se l'està admetent al mercat laboral, que és una qüestió ben diferent. Per això parlem de que per combatre la cronificació de la pobresa s'han de combatre les desigualtats estructurals, que fan que un cert perfil de la població no pugui accedir en igualtat de condicions al mercat laboral perquè existeix una discriminació en l'accés al mercat laboral.

Però és que després veiem que, mentre que els usuaris dels serveis socials són flagrantment, majoritàriament, amb nacionalitat espanyola, només les persones que reben la renda garantida de ciutadania, per posar-ne un exemple..., el 71,4 per cent de la renda garantida de ciutadania va a parar a ciutadans amb nacionalitat espanyola, és a dir, només el 28,6 per cent..., sí, així són les dades, així estan les dades: només el 28,6 per cent a Catalunya d'usuaris de la renda garantida de ciutadania són persones estrangeres. A l'Estat espanyol, el 22,8, tampoc és que estiguem molt fora de la mitjana. Això, pel que fa a les prestacions contributives.

Pensem també que només el vint per cent de les prestacions d'atur són per a persones estrangeres, i recordem que les prestacions per atur requereixen haver cotitzat. Són persones que han treballat, són persones que tenen una situació administrativa que els hi permet treballar i, per tant, han cotitzat com la resta de persones per obtenir les seves rendes de l'atur. Tot i així, només ho fan en un vint per cent.

I, pel que fa a les prestacions no contributives, com la jubilació o la invalidesa, el noranta-tres per cent de les persones que reben pensions no contributives, segons dades del propi Imsero de l'any 2022, són persones amb nacionalitat espanyola. És a dir, només el set per cent de les pensions no contributives de jubilació o invalidesa són per a persones estrangeres.

Però és que, és més, després, la quantia d'aquestes pensions..., les persones estrangeres tenen unes jubilacions i prestacions per invalidesa un 2,5 per cent més baixes que les persones amb nacionalitat. És a dir, que els ciutadans espanyols cobren pensions que són, en casos, per exemple, de persones africanes, superiors en un seixanta per cent, i en el cas de persones sud-americanes o centreamericanes o del Carib, superiors en un cinquanta per cent.

Per tant, si estan realment preocupats per la cronificació de la pobresa, facin propostes concretes basades en dades reals, i potser així algú els hi farà una miqueta de cas.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

La mitomania és el trastorn psicològic consistent a mentir patològicament i continuament falsejant la realitat, fent-la més suportable. Sou un problema democràtic no per les vostres sigles, sinó per les posicions polítiques que defenseu i el nivell de mitomania a que arribeu. Podríem incorporar una frase feta que digui «ets més fals que VOX preocupant-se per la pobresa».

Perquè vosaltres, quan parleu de pobresa, per exemple, no entreu en temes fiscals. Quan parlem de l'eliminació d'impostos de successions, el que vosaltres voleu realment..., el que voleu amagar és que el que us interessa realment és impedir que es produeixi qualsevol tipus de redistribució de la riquesa, sobretot quan es tracta, per descomptat, de riquesa especulativa. I això és la clau, perquè el vostre partit el que intenta és provocar, en el fons, que aquesta crisi no es resolgui de tal manera que hi pugui haver una sortida una miqueta més justa realment per a la classe treballadora. Per això entra en conflicte quan..., per exemple, coses concretes: des del Congrés dels Diputats, a l'ingrés mínim vital, quan aquí fa uns minuts també parlàvem de la pagueta de la renda garantida de ciutadania..., on queda, llavors, aquesta superpreocupació que teniu per la pobresa?

A la vostra intervenció, la setmana passada, vosaltres parlàveu –paraules més, paraules menys– que «primer els d'aquí i després la resta», utilitzant aquesta fallàcia de l'economia globalitzada, quan l'Europa d'avui..., els governs d'Europa busquen inversors xinesos per salvar la indústria, acudeixen a xecs àrabs per reflotar el sistema financer de les pàtries externalitzant la producció a altres països en condicions paupèrrimes, però amb l'altra mà restringeixen l'arribada d'immigrants, endureixen les condicions per obtenir la residència o reforcen la identitat nacional sobre l'excusa d'una desitjada cohesió social, suposadament.

Us recordo que el famós «miracle espanyol» no hauria estat possible sense la mà d'obra barata i precaritzada de la població immigrant, i que no hi ha cap estudi, com s'ha dit abans, que aportí dades estadístiques de que la taxa de criminalitat és més gran. Vostès parlaven de que... Diran, i sempre fan aquest afegitó, que no és que estiguin en contra de la immigració, sinó que estan en contra dels «immigrants il·legals», utilitzant aquesta expressió que és totalment incorrecta, perquè cap persona és il·legal. Però això no és cert, perquè, de fet, vosaltres, quan us oposeu a unes inspeccions de treball a Andalusia o als camps d'Extremadura..., ja els hi convenia que hi hagués aquesta immigració per tenir-la com a mà d'obra barata, i això sí que els hi interessa.

Abans parlaven de l'esclavitud per rebre ajuts per part de l'Estat o de les administracions públiques per fer front a la pobresa severa, però «esclavitud» és precisament això: el que us agrada és esclavitzar la gent, tenir mà d'obra barata. I, de fet, recordem com fa uns mesos un militant de VOX va deixar a la porta d'un hospital una persona que havia estat en situació d'explotació laboral, i això sí que és esclavitud.

I, per últim, i assumint un altre cop que la vostra existència és una errada democràtica, amb la complicitat també –i aquí hem d'assumir la responsabilitat de qui no ha..., o qui no hem fet prou en polítiques encara més valentes i encara més estructurals–..., i assumint, a més a més, que estem en un moment on ens hem de conjurar les forces d'esquerres, les forces progressistes, perquè hem fet una cosa superoccidental i supereuropea, que és pensar que la política és una qüestió només de fets, només de paraules o només de qüestions concretes i deixar de banda les qüestions més emocionals, i aquesta gent el que està fent és utilitzar la por i les mentides per

aprofitar també un racisme estructural del qual ni Espanya ni Catalunya s'escapen, i assumint també que l'extrema dreta no només es combat des de les urnes o des de parlaments i congressos, que també... Assumint tot això, totes aquestes errades, cal tenir present, com ha dit el Manel Riu en un article aquest matí al *Crític*, que –obro cometes–: «Un “que ve el llop” d'un polític a la televisió és molt menys potent que aquell que t'arriba pel grup de WhatsApp de la família o el que veus en un cartell penjat a la botiga del teu barri. Que cadascú faci el seu paper i adapti el missatge com vulgui.»

Així que, damunt aquesta desafecció política, damunt les decepcions i les reticències, tot el poble de Catalunya, moviments socials, sindicats, tots els veïns i veïnes de municipis i pobles, hauríem de tenir aquesta prioritat comuna de barrar el pas als neofeixistes. La força que s'acumuli en aquest camí ens servirà després de les eleccions passi el que passi. Ens necessitem concentrades, fortes, més que mai.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Buenos días a todos. Como no voy a tener tiempo suficiente para posicionarnos respecto a todos los puntos de esta moción de VOX, me voy a ceñir a aquellos dos a los que de ninguna manera podemos dar apoyo.

El primero es aquel en el que VOX propone que se otorguen las ayudas sociales con perspectiva de familia y prioridad nacional, porque, ¿qué significa «prioridad nacional»? ¿qué es para ustedes ser «nacional»? ¿Significa «primero los de casa»?

Porque, miren, si hay algo que es muy importante para mi partido, como su nombre indica, es el concepto de ciudadanía. Y la ciudadanía se basa en el principio de igualdad y ofrece derechos y ofrece responsabilidades a todas las personas que residen en su país, independientemente de su nacionalidad. Reconoce que el cumplimiento de los deberes y el disfrute de los derechos no deben estar limitados por el lugar de nacimiento o la ascendencia étnica, porque lo contrario es xenofobia.

Entonces, ustedes no pueden decirle a una persona nacida en otro país, y me da igual que sea francés, canadiense o que sea marroquí, que pague sus impuestos como todo hijo de vecino, pero que a la hora de otorgar ayudas sociales se haga con prioridad nacional, porque además de xenófobo es inconstitucional.

Y el segundo punto que no vamos a apoyar es aquel en el que VOX propone promover una economía que proteja a nuestras empresas y a nuestros trabajadores frente a la competencia desleal que supone el mundo globalizado. Y tengo que reconocer que cuando he llegado a este punto he tenido que volver al principio de la moción para asegurarme de que esto lo había presentado VOX y no la CUP, porque es que este punto lo podría firmar perfectamente la CUP.

¿Qué competencia desleal supone el mundo globalizado? Porque el mundo globalizado lo que implica es especialización, implica ser competitivo. Entonces, lo que hay que hacer, lo que se necesita, es hacer competitivas a nuestras empresas y a nuestros trabajadores.

Y no sé si ustedes conocen lo que es el Consell de la República Catalana, que es esa organización cuyo objetivo es suplantar el poder legítimo de un estado miembro de la Unión Europea como es España y que preside el señor Puigdemont. Pues esta organización presentó hace unos meses una campaña que se llamaba «Consum estratègic institucional» para que las administraciones locales o las administraciones públicas catalanas dejen de contratar servicios a empresas que no..., que ellos consideren que no son «suficientemente catalanas».

Entonces, esto que están proponiendo ustedes es algo muy parecido, y por eso se suele decir que los extremos se tocan. Lo que ustedes están planteando aquí es una

autarquía. Pretenden encerrar nuestra economía, pretenden desarrollar nuestra economía explotando únicamente los recursos nacionales. Y eso es autarquía, y eso ya sabemos cómo acaba. Y no hace falta que nos vayamos a Corea del Norte. En este país ya tuvimos una autarquía, y acabó en veinte años de retroceso, en cartillas de racionamiento; acabó en mercado negro, hambre, miseria, que es lo que representó el franquismo.

Entonces, ustedes tendrán sus referentes, pero nosotros tenemos otros. Nuestro referente, con sus virtudes y sus defectos, es el mercado globalizado de la Unión Europea, que nos permite a los ciudadanos la libre circulación y, por lo tanto, nos brinda la oportunidad de vivir, estudiar, trabajar en cualquier país de la Unión Europea, ampliando nuestros horizontes, no encerrándonos, porque la endogamia no es nada bueno.

A las empresas, el mercado globalizado europeo les ofrece un acceso amplio y sin barreras a más de 450 millones –millones– de consumidores. Si eso no impulsa el comercio y la expansión de empresas, pues, ya me dirán ustedes qué lo hace. Por no hablar de la armonización de la normativa y la eliminación de barreras comerciales.

El mercado único y globalizado de la Unión Europea es un entorno de lo más favorable tanto para los ciudadanos como para las empresas, que no solo fomenta el crecimiento económico y la competitividad, sino también la calidad de vida de todos los que vivimos en ella.

Así que, como convencidos europeístas, de ninguna forma votaremos a favor de una autarquía, ya sea española en general o catalana en particular.

Muchas gracias por su atención.

La presidenta

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí; gracias, presidenta. A mí también me ha llamado la atención el punto 9 de la moción. Yo creo que se equivoca VOX al tratar de convertirse o mostrarse como un partido profundamente iliberal para apoyar posicionamientos en materia económica directamente falangistas. Es un gravísimo error. Y, además, es verdad que chocan directamente y coinciden perfectamente con algunos postulados de la izquierda más dura del arco político, ¿no?

A ver, ¿es coherente pedir proteccionismo y a la vez pedir más inversión extranjera en España? ¿Es coherente pedir más competencia, pero solo cuando nos interesa? ¿Ustedes creen que están defendiendo al trabajador español, mermando la capacidad exportadora de la empresa española? ¿Creen que con más aranceles nos iría mejor? ¿Puede España copiar literalmente las propuestas de Trump o de Estados Unidos? ¿España es Estados Unidos? ¿Se puede ser liberal por la mañana y pseudo-autárquico por la tarde?

En definitiva, yo creo que lo que tienen que hacer es resolver esta empanada mental, fuerte empanada mental, y resolver, en fin, estas cuestiones. Y presentar discursos y mociones, pues, hombre, no tan inconexos, no tan facilones y tan poco trabajados.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bon dia. Avanço que no tractaré pràcticament res del contingut de la moció que es presenta, perquè crec que la lluita antifeixista també passa per no deixar que aquestes persones marquin l'agenda política de la nostra institució, que és el Parlament, en aquest cas.

Dit això, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, al conjunt de Països Catalans, no esteu soles, companyes. Esperen anys difícils i de retrocés en polítiques, però això no vol dir que també ho siguin en reivindicació de drets, això no vol dir que ho siguin en mobilització ciutadana, això no vol dir que ho siguin en defensa de les persones, de totes les persones.

Esquerra Republicana estem al vostre costat, perquè la vostra lluita també és la nostra lluita i perquè les lluites compartides són sempre les que assegurin una resistència major, convençudes de que ara més que mai la societat civil i les forces polítiques democràtiques han de lluitar conjuntament contra el perill de l'extrema dreta. I no només ho dic com a diputada, sinó especialment com a ciutadana, com a feminista, com a mare, com a defensora de la justícia social.

Em fa por pensar que la meua filla i tota la seva generació creixin en una societat on s'explica que hi ha persones de primera i de segona classe, que les desigualtats s'han de perpetuar per assegurar el privilegi d'uns pocs; una societat en què tot allò que és diferent a la classe dominant s'entén com a dolent. En resum, una societat governada per ideologia feixista.

Estem vivint un moment d'una importància cabdal que acabarà determinant el futur del nostre país; del nostre país i de les nostres vides, possiblement les nostres i les que vindran després. A Esquerra Republicana sempre lluitarem i defensarem els drets, els que ja hem aconseguit, però també la seva ampliació i consolidació. Sempre defensarem i lluitarem per la llibertat, la del nostre país, però també la dels ciutadans i ciutadanes, sense cap tipus d'excepció.

El problema no és que VOX pensi el que diu; el problema és que està socialment acceptat, fins al punt que no s'avergonyeixen ni un sol moment de les idees amorals, indignants i feixistes que proclamen. Al contrari, les exhibeixen amb total impunitat i fins i tot amb orgull.

Com hem arribat fins aquí? La moció que ens ha presentat ens serveix per explicar com funcionen les seves mentides i els seus enganys. Presenten un problema i ens expliquen que hi ha culpables i, a més, els assenyalen. I aprofiten per introduir idees completament discriminatòries; per exemple, en aquesta moció atribueixen la culpa a les persones immigrants.

I és certa, aquesta atribució? Evidentment, en cap cas, però ja sabem que la rigorsitat mai no ha anat de la mà del feixisme. Generen odi, generen por, generen certeses basades en mentides. I, sense pensar-hi massa, hi ha persones que les compren. I, paradoxalment, molts cops les compren les mateixes persones discriminades i que acabaran patint de primera mà els resultats electorals consegüents.

I aquí ens toca –i crec que la diputada González també anava per aquí–, sincerament, a les esquerres, fer un procés d'autocrítica, perquè hem de saber explicar, hem de saber contrarestar aquest discurs tan i tan perillós. Hem de saber donar resposta a les problemàtiques de la societat defensant i lluitant sempre pels drets de les persones perquè en cap cas ningú es pugui permetre creure el relat de la ideologia feixista que intenta imposar, perquè en cap cas ningú pugui donar per vàlides les fal·làcies que proclamen.

És la cara dura de voler expulsar qui no us encaixa al vostre model absolutista de societat, siguin pobres o trans o qui sigui, tant és, amb la completa hipocresia de qui ha nascut aristòcrata de bressol econòmic i social: el feixisme.

No dubteu ni un moment que les persones que s'han abstingut en les darreres eleccions per desengany amb la política es mobilitzaran. No dubteu ni un moment del nostre combat en contra del vostre absolutisme, de la vostra misogínia, de la vostra xenofòbia. No descansarem ni un sol dia.

Perquè, malauradament, sabem què penseu, sabem què voleu fer i de què parlem. I això ja no va d'idees diferents i de diversitat d'opinions. Va de feixisme, de la societat desigual que vostès proclamen i de la utilització de les nostres institucions com a altaveus per difondre odi, por i fonamentalisme. I els dic que no passaran.

A la ciutadania de Catalunya..., el vot és un dret que ens va costar moltíssim de guanyar, i crec que no ens podem permetre renunciar-hi. L'abstenció no és un mètode de crítica a partits polítics; és una renúncia que dona pas als que sí que es mobilitzen, encara que sigui per motius fonamentats en mentides intencionades. I, creieu-me, en aquest moment no ens ho podem permetre.

I vull acabar amb una frase del llibre *Tothom pot ser antifa*, de Pol Andinach. I diu així: «Als discursos d'odi, feixistes o neonazis, no podem cedir-los el més petit espai. No tenen dret a organitzar-se ni a expressar les seves idees verinoses. No hem de tenir cap comprensió per als qui no volen comprendre. No hem de tenir cap empatia per als qui no empatitzen. No hem de concedir cap llibertat per als qui, si poguessin, ens les traurien totes.»

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social

302-00312/13

I passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i atenció social, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers... Bé, en aquest text subsegüent a la moció, volem seguir parlant dels treballs de cura i atenció a la dependència, específicament des d'una perspectiva de les treballadores i la qualitat del servei.

Per això, quan vam fer la interpellació i vam parlar a bastament de quines són les conseqüències de tenir externalitzats serveis que són essencials, tant per l'afectació que té en els serveis com per l'afectació que té en la qualitat de la situació laboral de les treballadores..., hem traslladat aquesta interpellació en quatre mesures molt concretes. Són mesures molt concretes i que avancen cap a aquesta dignificació de treballadores del sector, que la majoria estan –recordem-ho– mobilitzades i en vaga durant aquestes últimes setmanes.

Primer volíem incloure i concretar la repercussió del cent per cent de la pujada de tarifes a les retribucions laborals, concretant el que ja està establert en l'acord que s'ha signat entre el departament i la patronal. Per nosaltres és important, aquest punt, perquè creiem que el que ha passat en altres ocasions en què la pujada de tarifes no ha estat vinculada directament amb l'acord marc ha permès que, dintre de la negociació col·lectiva, la patronal eludís aquesta obligatorietat de traslladar la pujada de tarifes a les condicions laborals de les treballadores, cosa que ha fet que aquest increment de la despesa per part del departament hagi caigut, d'alguna manera, només en els costos de la prestació de serveis, sense tenir en compte les condicions laborals de les treballadores, cosa que ha generat durant anys una pèrdua de poder adquisitiu i que existeixin treballadores cobrant, per exemple, imports per sota del salari mínim interprofessional, com coneixíem, per exemple, aquest matí amb el centre d'acollida de persones vulnerables gestionat per Socio Habitatge, on les treballadores fora de conveni estan cobrant aproximadament uns mil vuitanta euros per trenta-vuit hores setmanals.

En el segon punt, demanem planificar la unificació de convenis. Quan vam estar parlant amb el propi conseller..., en aquesta interpellació, i en l'acord que s'ha signat amb la patronal, també queda marcada o apuntada, d'alguna manera, dibuixada, aquesta intenció d'unificar convenis. Nosaltres el que fem en aquesta moció és posar un termini a aquesta qüestió perquè no quedi com un brindis al sol, perquè no quedi a l'aire, aquesta concreció, i anar avançant precisament en una cosa que creiem imprescindible, precisament perquè a drets socials, al sector social, existeixen actualment dotze convenis diferents, que estan dividits per tipologia de centre o tipologia de servei, però no per perfil professional, cosa que fa, com ja vam explicar durant la interpellació, que una treballadora social tingui unes condicions laborals diferents en funció de si està donant un servei en un centre residencial o en un servei d'atenció domiciliària.

En aquest sentit, també parlem de concretar la modificació de la cartera de serveis. Això no és una novetat, s'ha parlat aquí milions i milions de vegades; inclús el Partit Socialistes amb Esquerra Republicana ho han inclòs en les seves negociacions de cara als pressupostos. I aquí tornem a posar un termini no només a aquesta modificació de la cartera de serveis, sinó també a allò que aquest Parlament ha aprovat en diverses ocasions sobre la baixada de ràtios –imprescindible i demanda també del sector per part de les treballadores.

I, per últim, aprofitar aquest estudi o aquest escandall de costos que es farà de cara al novembre d'aquest mateix any per sol·licitar a la vegada la viabilitat de la internalització de tots aquells serveis que han sigut intervinguts per la Generalitat de Catalunya, especialment aquells que han demostrat o que s'hi han conegut irregularitats, incompliments, i han sigut intervinguts per la pròpia Generalitat. S'ha de veure si aquests serveis són recuperables, no són recuperables; si aquesta internalització és la millor solució (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*); quant de temps s'ha d'estar intervenint un centre que continua sota criteris econòmics, amb contractes d'externalització amb empreses que clarament han incomplert.

Per tant, quatre punts molt concrets per avançar, amb dates concretes...

La vicepresidenta primera

Diputada, se li ha acabat el temps.

Basha Changué Canalejo

...–i ja acabo, presidenta– en aquest compromís de dignificar els treballs de cures.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

D'acord, l'última moció de drets socials d'aquest matí. En aquesta moció de la Candidatura de la Unitat Popular, es parla específicament de condicions laborals en el sector de les cures i la dependència. I, fent una miqueta d'històric, des de la dècada dels anys seixanta les economies feministes han rebutjat limitar l'àmbit d'actuació de l'economia al treball mercantil, en consonància amb visibilitzar que el sistema econòmic capitalista necessita el treball de cures no remunerat per subsistir, i han reivindicat les seves importants aportacions al funcionament del conjunt del sistema socioeconòmic i, particularment, al sosteniment de la vida humana i la provisió del benestar.

El sector de les cures, en concret, es caracteritza per una profunda feminització, important presència de dones migrades i precarització. Segons dades específiques d'afiliació al sistema especial per a empleats de la llar de la seguretat social, el noranta-quatre per cent són dones, i, d'aquestes, quaranta-tres per cent són estrangeres, en contrast amb el 5,5 per cent que representen el total de règims de seguretat social.

Per una altra banda, en altres intervencions, mocions o interpellacions que hem fet sobre les cures, també, des d'En Comú Podem, hem citat la sociòloga Irati Mogo-llón quan parla de que hi ha una diferència entre cuidar i atendre. I a les residències geriàtriques o als llocs, en general, de dependències, als equipaments de cures, també, més enllà de la dependència, es mira que s'estigui atès, no?: et curen les ferides, s'asseguren que estiguis net i polit i a estones t'entretenen. Però l'objectiu hauria de ser mantenir la vida el màxim de temps possible. Hi ha molta gent que està atesa, però no cuidada. I les cures, per tant, impliquen atendre des del més bàsic fins al més espiritual i més holístic, i per això s'han de generar hàbits i espais de vida que contemplin aquestes maneres de cuidar.

Però també s'han de generar condicions laborals per tal de que les persones que estan cuidades..., els que estan cuidant, en aquest cas, tinguin les condicions per treballar, perquè també parlem d'un cuidar des de lo comunitari; això que també es diu de que tot allò que se'n diu «amor» moltes vegades és feina no remunerada. I per això aquesta moció, que ha posat l'eterna assignatura pendent que tenim d'unificació de convenis al sector social en funció dels perfils professionals i no de la tipologia del centre de treball per tal d'equiparar les condicions laborals de professionals de tota la xarxa concertada de serveis socials, trobem que és fonamental a l'hora de, realment, dignificar les cures.

En el nostre cas, s'ha presentat una esmena des d'En Comú Podem que parla específicament dels informes de viabilitat i internalització en tots aquells centres residencials i serveis d'atenció privats o concertats en què s'hagin acreditat incompliments o que hagin estat intervinguts per la Generalitat. Això, un cop més, no és una qüestió d'En Comú Podem, sinó coses que entitats, organitzacions han dit no només al grup de treball de residències, sinó..., que han denunciat recurrentment que com és possible que no hi hagi una internalització després de tota la tragèdia que ha passat, un pla d'internalització clar i específic entorn de les residències on hi ha persones grans o persones dependents.

De fet, aprofito aquesta ocasió per dir que el grup de treball de residències, que ja ha acabat la seva feina –i que estem pendents amb els portaveus encarregats de posar una data de conclusions, i que haurem de posar-nos per fer-la aviat–, tenim pendent fer les conclusions, i que la ciutadania, les entitats ens ho estan demanant insistentment.

En definitiva, aquesta moció, que parla específicament de condicions laborals que són claus per al sector de les cures, que fins i tot parla, no?, de temes de cartera de serveis, assignatures pendents que un cop més el Departament de Drets Socials té des de fa molts anys i que no s'han acabat de materialitzar..., tot i que alguns d'ells són contemplats a l'acord de pressupostos del 2023. Informem que des d'En Comú Podem votarem favorablement aquesta moció, esperant sobretot que s'avanci en qüestions de concreció, que s'avanci en aquests informes, en línia amb la transparència, per poder fer la nostra feina i per poder, d'alguna manera, continuar en aquesta línia de dignificar les cures de veritat, i insistim en la necessitat de que el grup de treball de residències conclougui la seva feina aviat perquè la ciutadania ens ho demana.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresidenta. Abans de començar, voldria agrair la predisposició de negociar i arribar a acords per part de la diputada Basha Changue. I, fruit d'aquesta negociació, hem pogut arribar a dos acords en dos punts, el 2 i el 3 d'aquesta moció. Com bé saben, i fent referència al punt 2, el passat 1 de juny, patronals, sindicats i el

mateix Departament de Drets Socials van anunciar un acord històric, un acord que representa un full de ruta compartit per a l'atenció social del nostre país. El diàleg ha de culminar, entre altres mesures, amb un acord on s'equiparin les condicions laborals de tota la xarxa de professionals del sector social.

Hem de ser realistes, com li comentava a la diputada Changue en el període de negociacions: les concertacions socials es basen en la independència de les parts. Sindicats i patronals són lliures d'arribar a acords dins del marc legal establert. Això no obstant, i gràcies a aquest acord del qual feia esment, el Govern promourà, fomentarà i farà de nexa per culminar amb aquest objectiu, que no és un altre que equiparar les condicions laborals dels professionals de tota la xarxa de serveis socials.

Per una altra part, al tercer punt –també transaccionat, com bé saben–, l'acord del Govern del 14 de març del 2023 estableix la creació d'un equip de treball per actualitzar i revisar a fons el sistema de tarifes que regeix la relació amb les entitats proveïdores. El termini de nou mesos ens ha semblat coherent i fiable, tenint en compte que hi ha un compromís de realitzar l'escandall de costos dels serveis socials i d'actualitzar la cartera de serveis, també l'acord de tarifes amb les patronals i els sindicats. L'objectiu, diputats i diputades, no és un altre que el de fer una revisió rigorosa i adequada de la cartera de serveis per tal de portar els serveis socials a les necessitats, transformacions i reptes socials del nostre segle.

Pel que fa al punt 1, diputada Changue, i el termini establert d'un mes..., un termini que nosaltres considerem poc realista, tenint en compte que hem de respectar els pactes als quals han arribat les patronals i els sindicats pel que fa a la negociació col·lectiva. L'acord és recent i cal complir-lo. A més a més, cal tenir present que les entitats no només treballen per a la Generalitat; no els podem obligar que l'increment del quatre per cent impacti en tots els salaris dels seus treballadors i treballadores. Tot i així, diputada, el compromís és ferm, tal com s'explicita en l'acord. Aquestes despeses, que aniran dirigides a pagar les tarifes, representen el primer pas per a la revisió del deute històric amb els treballadors i les treballadores de l'àmbit social.

I ja per acabar, i comentant l'últim punt de la moció, dir que actualment el Departament de Drets Socials té en marxa altres iniciatives per poder millorar la qualitat de l'atenció i els serveis a les persones en l'àmbit residencial. Recordem –i també ho feia la companya que m'ha precedit– que hem patit una pandèmia sense precedents i aquesta complexa situació ens ha evidenciat que cal un canvi de perspectiva en els centres residencials i d'atenció. D'altra banda, aquest canvi de perspectiva passa per un canvi de model d'atenció centrat a la persona. I, sí, novament fer referència a l'acord de tarifes, així com l'entrada del departament a l'Aguas, una eina que permetrà tenir indicadors dels diferents serveis, una eina per nosaltres important, doncs, per fer un seguiment més acurat de la qualitat dels serveis que es presten.

I ja acabo, vicepresidenta. I m'agradaria acabar dient que el diàleg social ha de ser l'eix vertebrador que doni coherència i ajudi a aconseguir un sistema públic de serveis socials sostenible, sòlid, just i que reverteixi, en definitiva, la millora de la qualitat i de les condicions laborals dels professionals que hi treballen i també els usuaris atesos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Glòria Freixa i Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a tots. Avui, per començar, doncs, un record i escalf al nostre company Quim Calatayud. Per començar, també, donar les gràcies a la CUP, que ha fet una moció amb quatre punts que ens permet finalment saber, concretar què és el que es vol i ens ha sigut més fàcil de negociar. I després agafar-me

una mica a paraula de la companya Jess González, dels comuns, parlant d'aquesta comissió que hem fet, doncs, aquest grup de treball de residències, on hem pogut analitzar moltes de les coses que han passat, però també les mancances de l'actual sistema. I si alguna cosa, alguna conclusió n'hem tret és que van arribar amb unes males tarifes i també van arribar amb uns salaris molt baixos dels treballadors.

Nosaltres vam demanar en aquests pressupostos el que demanava el sector, que era un mínim d'un augment del set per cent. Ni els socialistes, ni els comuns ni tampoc Esquerra, doncs, s'hi van avenir i vam acabar amb un augment del quatre per cent, que és clarament insuficient. Però és que som al mes de juliol, encara no s'ha pagat, encara no hi ha l'ordre de pagament, tampoc. I volem recordar que fa un mes aquest Parlament va fer una moció demanant que es complís amb aquest pagament. La bona notícia és el que deia la companya d'Esquerra Republicana: que s'ha signat aquest acord entre les patronals, sindicats i també amb el sector i el Govern. Però volem reivindicar des d'aquí que no passi ni un dia més sense que es faci efectiu aquest pagament que tant necessita el servei per donar qualitat.

L'atenció a les persones grans és un servei complex i requereix, a banda de professionalitat, també empatia i humanitat d'aquells que s'hi dediquen, perquè són les persones que tenen cura de tota la nostra gent gran i de tots aquells que han de deixar el seu domicili per anar a viure a una residència. I per garantir aquest servei de qualitat necessitem que els professionals tinguin unes bones condicions, i també laborals. En aquesta pandèmia, si algú ha demostrat que estava a l'alçada, si algú ha estat el gran heroi d'aquesta pandèmia, han sigut els treballadors del sector social. I han posat fins i tot la seva vida en risc. I això fa que avui els haguem de dignificar. Estem, per tant, d'acord amb l'augment de les tarifes, que ha d'anar..., aquest augment de tarifes que es demana ha d'anar absolutament lligat a aquest augment retributiu de tot el personal del sector, però també cal millorar la qualitat amb la que es fa la seva feina i la qualitat dels serveis per als usuaris. Per tant, calen millores en infraestructures, també en tecnologia, i tantes altres que ens reclama el sector.

Per tant, volem deixar clar que deixem que avancin les negociacions col·lectives en el compliment d'aquest acord que s'ha signat amb el Govern i que haurà de donar aire tant als centres residencials com, especialment, a la millora de les condicions dels seus treballadors. I aquí volem posar en valor la tasca del sector residencial de Catalunya, que l'inclou tot, el privat, el concertat i també el públic. Perquè els necessitem a tots. I per això, avui, aprofitant que hi ha aquí el conseller, li demanem que d'una vegada per totes, tal com ha anunciat tantes vegades, arribi aquesta actualització de la cartera de serveis que ens permetria flexibilitzar una mica més els serveis que s'han de donar i sortir d'aquesta rigidesa en la que ens trobem, perquè es pugui valorar, doncs, cada persona individualment, per donar resposta a les seves necessitats, cosa que faria que aquest projecte d'envelliment o de cura es fes amb dignitat; és a dir, el que sempre diem tots, no?: posar les persones al centre. Parlem d'usuaris, però també parlem dels professionals que han de vetllar pel seu benestar.

Per acabar, em voldria dirigir al Partit Socialistes. L'Estat –ho diem moltes vegades– incompleix de forma sistemàtica el seu compromís amb els catalans. I ahir em fixava, quan explicaven tant el conseller Tremosa com la consellera Capella..., quan parlava del Corredor Mediterrani. I quan parlem d'infrafinançament, sempre d'aquesta bancada surt aquella rialla. I jo avui sí que els hi vull dir com m'ofèn veure aquest partit socialista respecte a aquell partit socialista català que no era independentista, però sí que anava a Madrid a reivindicar els seus drets i no s'agenollava. Que riguin quan parlem de finançament ens demostra que han passat a ser una sucursal, perquè quan ens diuen que són el Govern alternatiu, jo els hi diria que més aviat són un govern alternatiu estil Harry Potter. Vostès venen aquí, proposen lleis de la gent gran, proposen que es facin més residències, que es compleixin tantes i tantes coses, però en canvi se n'obliden quan els hi demanem com paguem tot això, per què des de Madrid o per què vostès no estan cridant a Madrid perquè es pagui

la dependència. Vostès entren en aquella porta de fum meravellosa, pugen a un tren màgic i arriben a Hogwarts, al món irreal. *(Alguns aplaudiments.)*

I, per tant, a mi..., sincerament, jo no sé com afronten aquestes futures eleccions, però jo crec que aquest joc de malabars que vostès fan, doncs, no té pinta que tingui premi, encara que ens adverteixin i ens amenacin que ve l'home del sac, perquè després del que han fet a l'Ajuntament de Barcelona ens ha quedat molt clar que l'home del sac és amic seu.

Gràcies a tots. Bon dia.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Bon dia. Sobre la moció que presenta avui la CUP hem de dir que, en termes generals, podem estar d'acord amb el que s'hi indica, no amb algunes consideracions que també voldria fer.

Mirin, vostès parlen d'incloure, en el termini d'un mes, la repercussió del cent per cent de la pujada de tarifes a les retribucions laborals. No és el que s'ha signat. El que s'ha signat, en aquest cas, és que les parts convenen que aquest increment repercuteixi, entre d'altres, en la millora de les condicions laborals dels treballadors del sector; les patronals es comprometen a traslladar l'increment a la millora salarial de forma, com a mínim, proporcional, és a dir, en el mateix percentatge que suposa la massa salarial en el total dels costos en els serveis objecte d'aquest acord. Per tant, el cent per cent no anirà a parar a la millora salarial. Nosaltres ja consideràvem que el quatre per cent era insuficient. Vam posar aquest quatre per cent i una orientació del cinc per cent en l'acord de pressupostos de la Generalitat de Catalunya al Govern de Catalunya, que és el que es tradueix en aquest acord. Va ser impossible; no va voler, el Govern, incrementar aquest quatre per cent. Per tant, tenim el que tenim.

Ara, ja no dic que el cent per cent pugui anar als sous, és que a mi el que m'agradaria és que es paguessin. Perquè, és clar, el Govern ja ha incomplert l'acord de pressupostos, que deia que en el primer trimestre s'havia d'incrementar un quatre per cent les tarifes. En l'acord que ha signat, aquest acord històric –ja veurem lo d'històric o per què serà històric–, diuen que per portar a terme l'aplicació de l'increment dels costos de referència, el Departament de Drets Socials publicarà, durant el mes de juny de 2023, la corresponent ordre d'actualització del cost de referència als serveis socials. I les entitats el que em diuen és que les han citat el 20 de juliol. I a mi el que m'agradaria és saber, aquells que demanen a l'Estat que ho pagui i ho faci tot perfecte, quan incrementaran vostès les tarifes –ja han incomplert el primer acord–, i si al final les acabarem pagant, com sempre les paguem, a finals d'any. Perquè l'acord històric s'hauria de complir –s'hauria de complir. I, de moment, no anem pel bon camí.

Pel que fa al tema de les negociacions de l'acord de patronals perquè presentin en un termini de nou mesos un seguit d'actuacions que planifiquin la unificació de convenis, és molt complicat, però és necessari. És molt complicat i entenc que és aquesta planificació que ens ha de permetre, com ho ha fet la Comunitat Valenciana, que en els propers anys una persona per la mateixa feina cobri el mateix si treballa al sector públic o al sector privat. I, per tant, en això estarem d'acord.

L'escandall de costos, doncs, el veurem. Probablement, quan tinguem l'escandall de costos el que no farem o el que no es podrà és reformar la cartera de serveis socials: això ho sap tothom. Però si ara l'escandall de costos és el *comodín del público*, doncs *tira que te vas*. Fem l'escandall de costos i a veure què ens surt a pagar. I en aquell moment, els qui tinguin la responsabilitat d'haver fet l'escandall de costos ens hauran de dir quants centenars de milions d'euros posem més als serveis socials per tenir tarifes actualitzades, normalitzades, que corresponguin amb el cost del servei.

Per tant, de la mateixa manera que es fa l'escandall, ens hauran de dir com volen pagar, no?

I en el que no estem d'acord és en aquest..., «en el termini de nou mesos, la sol·licitud d'informes de viabilitat d'internalització». Vostès saben que nosaltres som defensors de la col·laboració publicoprivada, que evidentment s'ha d'intervenir en aquelles residències que no han fet bé la seva feina –el Govern ho ha fet durant la pandèmia en algunes d'elles–, que hem de procurar incrementar els mecanismes de control dels concursos que es donen a altres empreses perquè es compleixin. Però en aquest cas no creiem que directament la internalització sigui una de les vies, diguem-ne, que ho solucionin tot, eh? En alguns casos potser sí, en d'altres casos potser no.

I, efectivament, nosaltres, senyora Freixa, tenim molt clar quin és el nostre paper allà on governem. Vostès jo entenc que estiguin enfadats pel que ha passat a l'Ajuntament de Barcelona; jo ho puc entendre. La «pataleta» una estoneta –la «pataleta» una estoneta. Les institucions no són ni seves ni nostres, i el que ha passat a l'Ajuntament de Barcelona és exactament la mateixa traducció de la voluntat popular que si haguessin estat vostès presidint l'alcaldia de Barcelona. Per tant, aquí ja se'ls hi passarà, però això es diu democràcia –això es diu democràcia.

I, per altra banda, l'Estat ha transferit 3.522 milions d'euros per a atenció a la dependència; un cent cinquanta per cent més. Jo voldria saber quan tant per cent més han traslladat vostès als ajuntaments per portar a terme el que els ajuntaments estan fent en l'àmbit de la dependència. Perquè vostès molt criticar aquells, però si nosaltres ens posem... Home, si han tingut una sentència per no pagar els costos de les escoles bressol! Si vostès tenen sentències! Si vostès tenen sentències! (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Lliçons de pagament..., lliçons de complir acords, les justes. Perquè vostès ara reclamen això, però fa quatre dies estaven al Govern, eh? Vostès fa quatre dies estaven al Govern.

La vicepresidenta primera

Diputat, se li ha acabat el temps.

Raúl Moreno Montaña

I on eren aquestes reclamacions, senyora Freixa? Al calaix –al calaix.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, gràcies. Molt bon dia a tothom. Bé, el valor de la societat es mesura per com tracta els més vulnerables. I podríem dir, en aquest cas, que el valor de la política també es mesura per com tracta els més fràgils i els més dependents.

Els serveis d'atenció a les cures i a la dependència abasten diferents àmbits de l'atenció social, com la gent gran, la discapacitat, la salut mental, la infància i l'adolescència, l'atenció precoç, entre d'altres serveis. Per tant, podríem dir que estem parlant de serveis essencials per a la nostra societat, serveis primordials i de vital importància per tal que les persones que més ho necessiten puguin viure amb dignitat i en un entorn estable i segur.

Per fer-ho possible, no només calen persones amb vocació de servei. També és necessari dotar d'un òptim ambient laboral amb unes bones condicions, també salarials, suport psicològic i també formació permanent.

A la moció que avui ens presenta la CUP, falta coherència. De fet, s'enreden en les seves pròpies paraules amb un resultat de propostes ambigües. De fet, la seva demagògia de sempre. I és una realitat constatada, que ens trobem amb una situació que és fruit del rotund fracàs de les polítiques socials i laborals de la Generalitat de Catalunya i també del malbaratament dels recursos públics. Es necessiten polítiques eficaces, allunyades de burocràcies i sobre costos innecessaris, on les persones que

s'atenen siguin realment el centre del sistema, comptant en tot moment també amb les persones que les cuiden.

Per desgràcia, cap de les iniciatives presentades per la CUP tenen per objecte una millora de les condicions laborals i salarials dels treballadors de les cures i de l'atenció a la dependència. Tot el contrari: moltes de les mesures que avui ens presenten, a part de ser un brindis al sol, són inaplicables.

No hi ha temps d'analitzar en profunditat una per una les iniciatives de la CUP, però n'hi ha prou amb una anàlisi breu per concloure que la primera d'elles és un brindis al sol i promou la competència deslleial entre proveïdors.

A la segona, ningú nega que els convenis siguin necessaris. Estableixen seguretat jurídica per als treballadors i les empreses, i aquests permeten fer una planificació de l'activitat tenint en compte els costos laborals. I la iniciativa que debatem no suggereix res concret sobre la planificació.

A la tercera, la iniciativa és una utopia, i deixa palès que per molt que es debatin i s'aprovin iniciatives al Parlament, si no hi ha voluntat política al darrere, precisament per millorar el benestar de les persones i els seus cuidadors, no serveix absolutament de res el que es decideix aquí. I això és molt trist.

A la quarta proposen la internalització. Per descomptat, era d'esperar. Una proposta que forma part de l'ADN del seu partit, intervencionisme pur i dur en perjudici de l'empresa privada.

I, mirin, per poder apostar pels serveis d'atenció a les cures i a la dependència, són necessàries moltes coses, però, principalment, una auditoria social. Necessitaríem una auditoria social, precisament, per poder avaluar realment com està el sector, i saber què funciona i què no funciona en aquest sentit.

En segon lloc, un estudi econòmic del seu impacte i d'unitat en el sector de l'assistència social per fer-lo viable econòmicament a operadors econòmics públics i privats.

En tercer lloc, impulsar polítiques de suport a les famílies i per a la col·laboració publicoprivada. En quart lloc, garantir la transparència i l'assignació correcta dels serveis públics, i vetllar perquè les entitats que desenvolupen aquestes activitats puguin comptar amb fons públics suficients, però amb la màxima transparència i garantia.

I és una evidència, en cinquè lloc, que l'actual disparat de convenis i regulacions diverses en els serveis d'atenció a les cures i a la dependència és imprescindible disposar d'una adequada i eficient regulació i disposar d'unificació de convenis. I en aquesta línia sí que ens trobaran, al nostre grup parlamentari.

I, per acabar, veient que encara em queda una estona, sí que m'agradaria deixar constància que una de les millors inversions i de les més rendibles és la destinada a assegurar el desenvolupament de les persones en qualsevol etapa de la seva vida, i protegir també els drets d'aquells que dediquen, doncs, tot el seu amor, el seu temps, el seu esforç i cura als nostres éssers estimats més vulnerables. I crec que aquesta és la línia en la que ha de treballar el Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Bueno, como se nota que estamos en campaña electoral, ¿eh? Una de las cosas que tiene ver los toros desde la barrera es que, bueno, puedes ver las cosas con perspectiva, y eso, bueno, pues, de vez en cuando tampoco viene mal.

Y resulta divertido, porque estamos viendo aquí..., hemos visto cómo la portavoz de Junts per Catalunya, pues, le decía al portavoz del Partido Socialistas que el Estado incumple. Y eso no lo niego, ¿eh? El Estado, o sea, el Gobierno, el Partido Socialista incumple con la ley de dependencia, y mucho. Lo que pasa, que incumple en todo en toda España. Incumple... Hay una infrafinanciación aquí en Cataluña, pero

también hay una infrafinanciación en otras comunidades. Bueno, en el resto de comunidades autónomas.

Entonces, claro, el problema es que consejos vendo que para mí no tengo, porque el Estado incumple, pero es que Cataluña también incumple, la Generalitat incumple. Que, además, esta moción trae una de las cosas que no hacía falta esperar a la creación de la comisión de residencias para llegar a la conclusión de que había que actualizar la cartera de servicios sociales, porque yo fui diputada durante las legislaturas XI y XII y ya había entonces un clamor de toda la oposición para que se actualizase la cartera de servicios sociales.

Porque la ley de servicios sociales se aprobó en 2006, en 2007 se creó esta cartera de servicios sociales, y la ley dice que cada cuatro años se tiene que actualizar la cartera de servicios sociales. Y cuando llegó el 2011 no se actualizó, se prorrogó. Entonces, ahora mismo tenemos una cartera de servicios sociales que estuvo diseñada en 2007, para una realidad social que había en 2007, y han pasado, pues, muchísimos años. Entonces, cuando decimos: «Es que el Estado incumple.» Y la Generalitat también incumple.

Entonces yo creo que va siendo hora ya de que esta cartera se adapte a las nuevas realidades sociales, las ratios, los módulos económicos y, pues, que no sigan pasando años y años y, bueno, pues eso, que pasen legislaturas y legislaturas y que se siga hablando de lo mismo: de que hay que actualizar la cartera de servicios sociales.

Y, bueno, yo entiendo las buenas intenciones que pueden haber detrás de esta moción, que puede ser la preocupación por el bienestar de las personas mayores y de aquellos que les cuidan. Sin embargo, nos va a resultar complicado darle apoyo, y muy probablemente solo apoyemos el punto 3, que es el referente a la cartera de servicios sociales.

Un punto que no podemos compartir es incluir la repercusión del cien por cien de la subida de tarifas a las retribuciones laborales, no porque creamos que los trabajadores de las residencias no deberían tener mejores salarios, porque es cierto que el trabajo que hacen es impagable. Y, por desgracia, los sueldos en España y en Cataluña, y, por lo tanto, también en Cataluña, están a años luz de los que se pagan en este sector en el resto de Europa.

Lo que ocurre es que desde Ciudadanos creemos que el incremento de las tarifas también debería repercutir en otros servicios, como es, por ejemplo, la comida, o en favorecer la independencia y la libertad de las personas mayores que viven en las residencias. Porque creemos que estas personas deberían ser un poco más libres para poder decidir sobre sus propias vidas, sobre sus horarios y sobre aquellos pequeños placeres que libremente puedan querer. Porque, aunque sean personas dependientes, siguen siendo ciudadanos de pleno derecho y deberían poder tener más margen de decisión, haciendo de las residencias lugares más flexibles, porque ser una persona dependiente no te convierte en una persona incompetente para tomar..., para poder decidir sobre tu propia vida.

Y sobre el punto en el que se solicitan informes de viabilidad de internalización de centros residenciales privados o concertados, creemos que el problema es mucho mayor. El problema es que no se destinan los recursos suficientes para atender a las personas mayores con la dignidad que se merecen. El problema es que, en España y, por lo tanto, también en Cataluña, los gobiernos hacen oídos sordos a esa pirámide poblacional que tenemos totalmente invertida y que va a hacer que en pocos años el problema sea muchísimo mayor.

Y el problema también es que las últimas evaluaciones públicas y privadas de la gestión de la atención a personas mayores en situación de dependencia muestran una situación que dista mucho de ser óptima. Así que hasta que no se tome conciencia de ello, se actúe en consecuencia y se invierta el presupuesto necesario, todo lo que se vaya haciendo, las pequeñas cosas que se vayan haciendo no serán más que parches.

Gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Mixt han anunciat que no intervindran, igual que el diputat no adscrit. I, per tant, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Basha Changue Canalejo.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, molt breument. Agrair, evidentment, als grups parlamentaris de Junts, d'Esquerra i d'En Comú Podem per les esmenes presentades, tot i que, efectivament, com també ha comentat la diputada Freixa, no hem acabat d'estar d'acord amb el punt del percentatge del punt 1, però la seva proposta ha enriquit el redactat i, per tant, agraïm també aquesta feina, igual que a la resta de punts, amb la diputada també Najat, que sempre treballem molt bé. Moltes gràcies.

I sobretot aclarir l'últim punt. És important per avançar en aquesta decisió sol·licitar els informes de viabilitat d'internalització. Això no vol dir apostar per la internalització directament. Això no vol dir que directament es llogui, diguem-ne, el futur en aquesta via. Simplement el que demanem és tenir dades en les que puguem tenir aquest debat sobre si les residències i serveis que han demostrat irregularitats, que han estat intervingudes, necessiten o no ser internalitzades com a millor solució.

De fet, aquest passat dilluns a la Comissió de Feminismes vam tenir les treballadores del SAD precisament explicant-nos les diferències que hi ha entre una treballadora internalitzada i una treballadora externalitzada. Per tant, hi ha serveis, hi ha centres residencials on sí que és millor un servei de gestió directa. Però, en qualsevol cas, si no tenim aquests informes de viabilitat, no podrem tenir, diguem-ne, aquest debat basat en dades i en costos reals, i no només en opcions polítiques o ideològiques, o basant-nos en dades que puguin ser estatals o extrapolades a contextos que no siguin el nostre propi. Per això és important sol·licitar aquests informes i tenir els debats reals sobre les dades reals a la situació del nostre país sobre els serveis socials.

Des d'aquí enviar també una forta abraçada a les companyes en lluita de l'empresa Socio Habitatge, sobre el centre d'acollida de persones vulnerables, que comencen, com sabem –i ja acabo presidenta– la seva denúncia per haver sigut acomiadades després d'haver sigut abusades durant bastant de temps per aquesta empresa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de salut

302-00307/13

Continuem amb el divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de salut; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. I per exposar-la té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies. Al Ple anterior, En Comú Podem vam interpellar el conseller Balcells sobre tot un seguit de qüestions fonamentalment vinculades entorn de tres eixos. El compliment dels acords de pressupostos 2023 en matèria de salut, respecte als quals en molts dels casos no es disposava de prou dades relatives a la seva execució, que vam sol·licitar al seu moment. I ho fèiem, a més a més, doncs, sol·licitant aquestes dades..., i mentre al cas del pla d'accessibilitat se'ns traslladava la necessitat d'un període extra per a l'obtenció d'aquestes dades, que el propi conseller xifrava entorn de

sis mesos, en canvi, es va verbalitzar la no disponibilitat d'aquestes dades respecte a altres qüestions. Un segon eix, que seria l'atenció primària i comunitària. I un de tercer entorn del dèficit de professionals en diverses especialitats, així com les problemàtiques relacionades amb les condicions laborals i econòmiques en el desenvolupament dels seus serveis.

Doncs bé, entorn d'aquests tres eixos s'estructura la proposta de moció que els portem avui a consideració, amb un seguit de qüestions amb un horitzó temporal d'entre u i tres mesos, que no és capriciós, atenent que l'acord pressupostari inclou aquest 2023 i que, per tant, no pot demorar-se més l'accés a aquesta informació sobre les diverses qüestions plantejades; no, si es té intenció de donar-hi compliment i, per tant, l'avaluació d'aquestes resulta clau per tal de poder corregir el rumb en cas de que aquesta no sigui satisfactòria.

En desgranaré a continuació els elements principals; no tots, perquè tenim un temps limitat i, per tant, no m'hi podré referir a tots. Segurament, quan em posicioni respecte a les esmenes, hi podrem fer referència.

Un primer grup d'elements que té a veure amb la presentació d'informes a la Comissió de Salut, en molts casos sobre planificació, calendarització i grau d'execució de les diverses mesures previstes per a la implementació dels acords de pressupostos a què feia referència anteriorment dins d'aquest 2023, i que té a veure amb les mesures ja adoptades, així com també les previstes, per tal de garantir la igualtat i l'equitat d'accés a la salut arreu del territori.

Algunes qüestions, també, relacionades amb l'atenció primària i comunitària, principalment en matèria de compliment del pla de millora de l'accessibilitat, així com també el desplegament del pla individual per als equips d'atenció primària, que estan en els pitjors percentils d'accessibilitat.

També algunes informacions relacionades amb aquest eix tercer sobre necessitats de personal, respecte tant a la taula d'harmonització de condicions laborals i econòmiques com al pla d'acció de fidelització de professionals i les conclusions acordades al Fòrum de Diàleg Professional o la cobertura de necessitats futures per jubilacions.

Pel que fa al segon eix, proposem un seguit de mesures orientades a una atenció primària i comunitària de qualitat, a l'atenció a les persones, pròxima i longitudinal, que amplii la cartera de serveis i les seves beneficiàries, particularment entre els sectors més vulnerables. Però, per tal de fer-ho possible, caldria recuperar els horaris d'atenció presencial i serveis d'atenció primària i comunitària suprimits per les retallades associades a la crisi del 2018 i per la centralització aplicada durant la gestió de la pandèmia de la covid-19; després, especialment en algunes especialitats, com és el cas de pediatria, ginecologia i atenció vint-i-quatre hores.

I un tercer i últim eix relacionat amb les condicions laborals i econòmiques de les treballadores del sector sanitari, un bloc orientat cap a l'equiparació de condicions, més enllà del proveïdor, organisme de prestació de serveis, i, com a element necessari per fer-ho possible, la superació de l'actual dèficit de professionals.

Després m'hi referiré, a aquestes qüestions, com deia anteriorment; però, en qualsevol cas, sí que alguna petita referència al que té a veure amb el model de definició i classificació de funcions professionals en un dels col·lectius susceptibles d'aquesta actuació, les TCAI, amb una atenció especial. I una qüestió no menor, com és l'aplicació dels acords de la taula d'equiparació salarial dels treballadors del transport sanitari i també l'augment d'oferta de places de determinades especialitats respecte a les quals no s'oferten totes elles, però, a més a més, es pot millorar mitjançant actuacions a Catalunya i respecte al ministeri.

I una última qüestió –i acabo–, respecte a la qual ja fa temps que situem la seva necessitat, com és la internalització del servei del 061, que plantegem la conveniència que es produeixi al llarg del 2024.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, gràcies. A veure, fonamentalment estem davant d'una moció que és de compliment del seu acord pressupostari, bàsicament; un acord que ja saben que nosaltres no compartíem en cap cas, ni en el fons, o la melodia, perquè estava associat a macroprojectes –ja els hi hem dit moltes vegades, malgrat que vostès ho negaven–, ni tampoc en la part concreta de salut i les seves partides concretes.

Recordem que –ho vam denunciar– aquell acord pressupostari a què van arribar vostès en matèria de salut estava molt lluny del que era el vint-i-cinc per cent que s'havia de destinar a atenció primària; una reclamació que se'ns ha fet des de diferents entitats i que tots els grups parlamentaris vam dir que hi estàvem totalment d'acord. Després això va ser un divuit per cent, malgrat que vostès van intentar maquillar els números.

Un acord pressupostari que tampoc, en tema d'atenció primària, no palliava, no donava resposta a les necessitats d'augmentar els equips d'atenció primària. I un acord que tampoc no permetia recuperar els serveis tancats durant la pandèmia ni revertir retallades, ni tampoc preveia avançar cap a un model cent per cent públic.

Per tant, comprendran que dels disset punts que vostès ens presenten en aquesta moció, tots els que són elaboració d'informe per veure si s'acompleix lo que vostès van pactar, nosaltres, home, no hi votarem en contra, però tampoc hi podem votar a favor; ens abstindrem, senzillament.

Deixin-me dir-los que aquests informes bàsicament serviran per dir-los-hi que no han fet massa cosa, perquè vostès mateixos, ahir, en veu de la seva presidenta, la senyora Albiach..., vostès se'n queixaven, ahir, a la sessió de control, precisament. Per tant, aquests informes serviran per dir que no han fet massa cosa.

I a nosaltres ens sorprèn, perquè en els anteriors pressupostos, els del 2022, tampoc no van complir massa. Vostès es van abstenir i en van facilitar l'aprovació. I ara, en aquests nous pressupostos no només s'han abstingut com van fer, sinó que directament els hi voten que sí, i una altra vegada els hi prenen el pèl. A nosaltres també ens el van prendre, eh?, a la investidura, però com a mínim després no van comptar amb nosaltres perquè els hi aprovéssim els pressupostos. Però, bé, cadascú amb les seves decisions, només faltaria.

La resta de punts..., hi estem totalment d'acord. En el que no són donar informes per dir que no han fet res, hi estem totalment d'acord i els hi votarem que sí, només faltaria.

Punt 7, acord 7, sobre recuperació d'horaris d'atenció presencial que s'han suprimit, primer amb les retallades, després amb la pandèmia; totalment d'acord. Vostès saben que en la Comissió de Salut contínuament estem debatent sobre propostes de resolució perquè es reobrin, doncs, serveis tancats a diferents municipis d'arreu del territori.

Necessitem que es reverteixin, doncs, totes aquestes decisions, perquè, a més a més, ho hem dit a bastament: és que no hi ha cap criteri científic que avaluï aquestes decisions i que digui «no, no, estem molt millor concentrant serveis en uns pocs municipis i deixant la població dels altres municipis, doncs, bé, que es busqui la vida per anar a rebre aquesta atenció que se li ha tancat en el seu municipi, en el seu poble».

Punt 14, aplicar els acords de la taula d'equiparació salarial per als treballadors del transport sanitari; totalment d'acord. Saben i compartim que la solució seria avançar cap a la internalització. Però aquí parlem de la taula de l'equiparació salarial, només faltaria; totalment d'acord.

Després tenim el punt 15, que també hi estem totalment d'acord, l'augment de l'oferta de places de llevadores..., a més a més, el punt ha quedat millorat, perquè no

només són l'especialitat de llevadores, sinó totes les especialitats d'infermeria i també de medicina i psicologia clínica. Tant de bo poguéssim tenir ja aquestes competències i poguéssim augmentar l'oferta de places; però no és així, depenem de Madrid.

I, després, als punts en què han acceptat esmenes nostres o que han transaccionat amb nosaltres, evidentment, hi votarem a favor. I aquí especial menció a les TCAI, amb els punts 13 i 13 bis. Vam tenir una reunió, no només la CUP, sinó tots els grups parlamentaris, amb una associació, amb una plataforma d'aquestes professionals, tècnics en cures auxiliars d'infermeria, que pateixen greuges des de fa molt de temps. Necessiten que se'ls hi reconegui, d'una vegada per totes, la classificació C1 que mereixen –és incomprensible que encara estiguem així–, i necessitem que això es faci, a més a més, amb la seva implicació.

I, a més a més –i això és el punt 13, que ens han acceptat l'esmena–, avançar cap a la correcció, no?, la plena efectivitat del model de definició i classificació dels consells professionals de tot el personal sanitari.

I, per últim, la internalització del servei 061 al llarg del 2024. Jo els hi recordo: això crec que va ser també un acord pressupostari del 2022 que també s'han passat pel «forro». Nosaltres ho tornem a reivindicar, necessitem que s'internalitzi el 061 perquè és un servei essencial.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Isabel Lázaro Pina.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenos días a todos. En Comú Podem nos presenta hoy una moción sobre la política en materia de salud en nuestra región. Es innegable que el Departamento de Salud no tiene una gestión eficiente. Años de atribución de competencias por parte de la Generalitat de Cataluña han hecho de este un nido de corrupción institucionalizada que hay en esta Administración autonómica.

No me centraré en comentar todas las polémicas que han salpicado al departamento a lo largo de los últimos años, pero no son pocas las sospechas de las que los medios de comunicación se han hecho eco, de gestión irregular por parte de los altos cargos de los diferentes órganos.

Desde VOX somos conscientes de la importancia que debería tener un satisfactorio funcionamiento del sistema de salud en nuestra región. A día de hoy, no lo tenemos. Es por ello que, haciendo una vez más un ejercicio de responsabilidad, estamos a favor de gran parte de esta moción. Porque es necesario levantar alfombras y es necesario que los ciudadanos tengamos derecho a conocer cuál es la hoja de ruta que pretende implantar la Administración.

Miren, partimos de una premisa muy sencilla que solo nosotros decimos, y es que, si queremos una gestión eficiente que esté a la altura de las necesidades de los ciudadanos como de las justas condiciones laborales que dignifiquen la labor de los trabajadores en el ámbito de la salud, no nos podemos permitir diecisiete modelos distintos de salud.

Es necesario unir fuerzas en un modelo de salud nacional que esté a la altura. Tenemos buenos profesionales que solo precisan una correcta gestión que a día de hoy no tienen. El hecho que seguro que no ayuda a lo anteriormente expuesto es la creación de una nueva agencia *d'atenció integral de salut i social*. Una colaboración entre departamentos debe ser algo natural, no es necesario crear otro chiringuito, otro ente plagado de altos cargos con carnet de partido.

Como no puede ser de otra manera, estamos a favor de aplicar los acuerdos de la mesa de equiparación salarial de los trabajadores del transporte sanitario, que no es lo mismo que internalizar el transporte sanitario, ¿eh? Mismo trabajo, mismo horario, misma formación, misma capacidad: mismo salario. Además, los trabajadores sí

que se preocupan de lo que de verdad les importa, que muchas veces para ellos es poder llegar a final de mes.

En cuanto al punto quince, este es el mejor reflejo de la necesidad que VOX lleva desde sus inicios exigiendo, la centralización de gestión. Es necesario que desde el Ministerio de Salud haya un control y una gestión nacional de los distintos sistemas regionales para conseguir una gestión eficiente que garantice la igualdad de oportunidades con independencia del lugar del territorio nacional donde residas.

El punto 9 lo compartimos, porque, aunque la realidad en los últimos años nos ha demostrado que ustedes bajo palabras neutrales como «grupos vulnerables» esconden falsas intenciones, en VOX tenemos un compromiso con los que más sufren. Y estos tampoco pueden seguir esperando a que a la Generalitat le sobre dinero de sus falsas embajadas por el mundo para dedicarlo a ellos.

Lamentamos profundamente que en gran parte de los puntos de su moción ustedes hagan un mal uso del lenguaje, del idioma, que hasta en temas tan relevantes como la salud de los ciudadanos ustedes incluyen sus delirios. Si dejaran de lado estos delirios para preocuparse por lo importante, la situación en nuestra región mejoraría.

Pero, no. De la misma manera que han hecho en el Gobierno de España e igual que han hecho en todas las administraciones en las que están, ustedes demuestran que sus preocupaciones verdaderamente no son poner facilidades a la vida de los catalanes, sino implantar su agenda ideológica.

Señores diputados, Cataluña no aguanta un día más ni de sus delirios ni de su despilfarro. Dejen sus chorradas ideológicas de lado y trabajen por mejorar la atención sanitaria de los catalanes. ¿Y saben cómo? Destinando el dinero a lo que de verdad importa.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Titon Laïlla Jou.

M. Assumpció Laïlla Jou

Gràcies, vicepresidenta. Bé, ens trobem davant d'una moció que presenta el Grup Parlamentari d'En Comú Podem, que, dit amb tota l'estima, no serveix per a res. Però, que no serveix per a res, no per culpa de la diputada que la presenta, la senyora Lozano..., que li agraeixo la capacitat de negociar, de parlar, d'incorporar les nostres esmenes i de fer aquesta feina. Però dic que no serveix perquè no incideix en l'accessibilitat, en la longitudinalitat, etcètera, sinó en posar en evidència els compromisos no complerts, en el seu cas, amb el grup d'En Comú Podem del Govern en aquests pressupostos i, a la vegada, en totes aquelles coses que s'han promès reiteradament en aquest Parlament per part del conseller Balcells –que disculpi, que no l'he saludat quan he arribat al faristol.

Per tant, hem parlat aquí d'accessibilitat, hem parlat de longitudinalitat, de l'atenció primària. Jo els hi recomanaria que fessin un exercici que jo he fet, que és agafar les intervencions del conseller des de..., li vaig donar una mica de marge, però des de Nadal cap aquí. I tot és allò: «–Conseller, hauríem de parlar d'accessibilitat. –Sí, no patiu, perquè en les properes setmanes presentarem un pla per a l'accessibilitat.» «–Hauríem de parlar de la primària. –Sí, just ho tenim, ho estem acabant, ho farem, ho presentarem.» «–Hem de parlar de l'Agència Integrada d'Atenció Social i Sanitària. –Sí, també, tot just està pendent d'entrar en aquest departament.»

I així anem seguint. I, si fan aquest exercici de repassar les intervencions en aquest faristol, en tenim molts exemples. Igual que també els hi recomano fer l'exercici amb les promeses fetes abans de la campanya municipal d'equipaments sanitaris, sobretot de la primària, arreu del país. Però això ja són figures d'un altre paner. Però, en qualsevol cas, és un exercici que cal fer i que tots aquests programes, aquests documents, aquesta agència, tot això està recollit en aquesta moció.

Com deia, parlem d'accessibilitat. N'hem parlat moltíssimes vegades. Segueix sent un dels problemes, un dels eixos principals on tenim un focus que ens cal posar una mirada i l'atenció molt més potent que en altres coses. Però és que no només a la primària, perquè quan l'accessibilitat es complica a la primària, òbviament, va com un joc de dominó afectant tota l'atenció de salut.

Hem de parlar de professionals; és una altra obvietat. També n'hem parlat «mol·tíssimament» en aquest Parlament. Tenim ja, des d'abans de la pandèmia, el fòrum de treball de professionals. S'ha canviat la direcció de professionals, se segueix treballant aquí, però encara és hora que en veiem resultats o algun informe que entri clarament en quines són les funcions, les competències, els professionals que es necessiten, com revertim la manca de professionals arreu del país, com incidirem en aquestes jubilacions que hi hauran properament, en els propers anys, tant en metges com en infermeres, etcètera.

Per tant, encara a dia d'avui ens falta molta informació sobre què estem fent, com ho enfocarem. Entre altres coses, perquè ja anem tard. Però és que ja va començar que anàvem tard. I, per tant, de dir: «Ens cal actualitzar tot això.»

O també, amb la llei que vam aprovar la legislatura passada de l'atenció bucodental, que la vam aprovar en aquest Parlament just abans de convocar les eleccions, també quines són les mesures que s'han dut a terme en aquest cas. O, per exemple, un tema que ha sortit recurrentment, això sí, en les últimes setmanes, que és el paper de les TCAIs, no?, que reclamen precisament que s'aclareixin quines són les seves competències. I, per tant, cal debatre i aprofundir en que es faci tot això.

Nosaltres, en general, donarem suport a aquesta moció que ens presenten. Farem dues abstencions i un vot contrari. Les dues abstencions són a punts molt concrets. Per una banda, el punt 7, en el que demana recuperar l'atenció presencial i els serveis d'atenció primària i comunitària suprimits per les retallades i també afectats per la pandèmia. Entre altres coses, perquè, si donem suport al punt anterior, que precisament el que diu, «presentar un informe per veure quines són les mancances i les necessitats, fer una planificació i una coordinació d'aquests serveis», entenem que potser sí que cal tornar a la situació anterior a la pandèmia. Ja no sé si cal anar a les famoses retallades –crec que això ja ho hauríem d'anar..., hauríem d'anar actualitzant les dades– però, en qualsevol cas, potser sí que hem d'anar aquí, però, si estem donant suport a un punt anterior que diem que el que volem fer és planificar i coordinar, home, doncs entendríem que el punt 7 vindrà de l'anàlisi que es faci en el punt 6.

També en el punt 13, que no en el punt 13 bis, que donarem, òbviament, suport; entre altres coses, perquè parla del model de definició i classificació de funcions professionals. No sé quin model és aquest. Vinc del món de la salut, soc infermera; no conec aquest model de definició i classificació de les funcions professionals. Entre altres coses, perquè a cadascuna de les diferents professions, el model, precisament, és i ha de ser diferent. I, per tant, no enteníem aquesta part conjunta d'un model de funcions professionals.

I després, òbviament, el punt 17, de la internalització del 061. Si estem fent una llei per internalitzar o no el transport sanitari, home, en un punt posat, afegit, en una moció, d'internalitzar el servei del 061 ens semblava que no era de rebut.

I ja per acabar, conseller, em sembla que se li gira molta feina. Hauríem de coordinar agendes perquè vingui a la comissió a presentar els catorze informes que li demanen que faci en aquest Parlament. Per tant, quan vulgui, coordinem agendes perquè ho pugui fer abans de l'octubre.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Oriol Pallissó Balanyà.

Oriol Pallissó Balanya

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, diputada Lozano... Quan parlem del nostre sistema sanitari, és fàcil trobar punts en comú per aconseguir el millor sistema possible, tant en termes territorials com en la igualtat i l'equitat de l'atenció. És per això, diputada Lozano, que hem arribat a un acord substancial en gran part de la moció que heu presentat avui. Per tant, celebrem les transaccions que hem pogut realitzar entre els dos partits polítics, demostrant que tenim una visió compartida per la millora del nostre sistema sanitari català.

Durant les properes setmanes –i jo sí que li dono tota la meua confiança al conseller en les seves propostes quan diu que presentarà aquests informes– es presentarà aquest informe que analitzarà l'estat de desenvolupament dels acords pressupostaris per lliurar-lo a la Comissió de Salut. Cal destacar que, com és natural, el dret a la salut està garantit a tot el territori en l'actualitat. Per aquest motiu, hem proposat una esmena en relació amb la igualtat d'accés. En l'actualitat s'està treballant en la definició de les poblacions amb difícil cobertura, per poder establir mesures correctores que ofereixin l'ocupació d'aquestes places en territoris específics.

Algunes de les millores previstes per a aquests pròxims mesos, com va mencionar el conseller, són –unes d'elles–: atendre el setanta per cent dels casos en els primers cinc dies o menys; atendre el cent per cent dels casos en els primers deu dies o menys. I, per aconseguir-ho, s'ha signat un pressupost de 25 milions d'euros als equips d'atenció primària per a tasques destinades a millorar l'accessibilitat. També s'estan implementant millores en el servei de la consulta electrònica, l'eConsulta, així com en l'accessibilitat telefònica, entre d'altres.

Pel que fa a l'esmena del punt 7, es planteja la necessitat d'un nou mapa sanitari que ajudi a organitzar els recursos disponibles i necessaris, ja que els serveis existents abans de les retallades, com deia la diputada –abans de la pandèmia, també–, estan en constant moviment i canvi; serveis com els que dèieu abans, de la ginecologia, que a través dels quaranta-nou serveis d'atenció a la salut sexual i reproductiva cobreixen 370 àrees bàsiques de salut, garantint l'accessibilitat de la població a totes les línies d'atenció incloses en la cartera de serveis.

El mateix s'esdevé amb els serveis de pediatria, on cal garantir una atenció de qualitat i organitzar les eines i recursos disponibles per tal que sigui efectiva, tenint en compte els criteris d'equitat territorial i d'homogeneïtzació dels serveis oferts al territori, d'acord amb les seves necessitats de la població pediàtrica i, sobretot, de les seves famílies.

Pel que fa a la salut bucodental, que també se'n parlava, el departament va iniciar el desplegament durant l'any 2022 de la Llei 12/2020, augmentant en 40,5 milions d'euros la partida destinada a la salut bucodental. Això ha portat a una dotació global d'aproximadament 50 milions i mig d'euros, amb 35 milions i mig d'euros per ampliar la cartera de serveis de la salut bucodental per a la població infantil i 15 milions per iniciar el desplegament en adults vulnerables i embarassades.

Pel que fa al col·lectiu de les TCAI, molt remarcant i que, com deien, ens hem reunit amb elles i creiem i volem reivindicar tota la vàlua dels i les professionals, la seva capacitat de lluita i la necessitat de reconèixer la seva categoria arreu. Ens cal diàleg i amb el col·lectiu i cal recollir les reivindicacions.

És evident que necessitem més professionals, i això és responsabilitat de tots nosaltres. En aquest cas, és competència del Ministeri de Sanitat resoldre les acreditacions d'unitats docents i publicar les convocatòries anuals per a la formació d'especialistes, mentre que al Departament de Salut correspon informar sobre totes les acreditacions dels centres i unitats docents de Catalunya i fer l'oferta anual de places.

Finalment, vull destacar que s'està treballant en l'informe sobre l'estat de situació en el desplegament de les set experiències d'atenció integrada social i sanitària. Aquestes experiències serveixen per compartir coneixements i establir un marc de

treball conjunt i han de ser la base de la futura agència de l'atenció integrada social i sanitària.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Bé, bona tarda. Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats, diputades, conseller. Només quinze dies més tard, en aquest Parlament, tornem a debatre una moció parlant de salut, sobre la situació del nostre sistema sanitari aquí a Catalunya. Perquè recordem que al darrer Ple el nostre grup ja va presentar una moció, arran d'una interpellació al conseller Balcells, per parlar sobre salut, sobre algunes de les qüestions que també trobem en comú en aquesta moció, que en cap cas les fa excloents, sinó que segurament més aviat complementàries, fruit d'aquest consens polític sobre polítiques en matèria de salut.

Aquest fet, el de debatre d'una manera tan contínua en aquest Ple sobre la situació del sistema sanitari, clarament mostra una greu preocupació del sistema o cap al sistema, com a mínim per a alguns grups parlamentaris. Aquest fet és símptoma, possiblement, de moltes qüestions, però que nosaltres centrarem en dos.

La primera –la primera qüestió–: que segurament ens trobem davant d'un moment rellevant, d'un moment de transformació del sistema, de canvis estructurals, molt necessaris des de ja fa temps, però que clarament s'han vist accelerats a causa de la pandèmia i de la situació desoladora que ha deixat al seu pas en el nostre sistema sanitari, en els professionals i en els pacients, sumat als anys de retallades que hem patit i que sembla ser que estem començant a revertir, però que, igual que amb la pandèmia, el seu pas, el pas de les retallades al nostre sistema, ha deixat el nostre sistema..., i amb una manca clara de planificació, ha deixat molt tocat el sistema.

Com deia, un moment de transformació que ens ha portat a tenir sobre la taula qüestions importants com el pla de millora de l'accessibilitat de la ciutadania al sistema; la reducció de les llistes d'espera; l'agència d'atenció integrada social i sanitària; la resposta a les noves realitats socials, demogràfiques i territorials de l'atenció primària i comunitària; donar resposta a les demandes dels professionals sanitaris, per posar només uns exemples.

I ja saben que, en aquest sentit, el nostre grup sempre tindrà la mà estesa i recolzarem totes aquelles propostes que vinguin per part del Govern i que estiguin destinades a millorar la qualitat que reben els nostres ciutadans i ciutadanes, el benestar dels nostres professionals sanitaris i es faci, a més, mantenint un sistema públic universal, accessible i equitatiu.

I la segona qüestió, per la que portem dues mocions en quinze dies podríem dir similars, com deia, i complementàries, és que sembla que tot allò que hem esmentat abans, això que s'està portant a terme, doncs, sembla que no arriba. I aquesta no és una qüestió, diguem-ne, política, perquè tant en la Comissió de Salut com en els debats i votació que es porten a terme en aquest Ple ho veiem constantment. Hi ha un gran consens polític al voltant de les polítiques de salut, que no és una qüestió menor quan parlem d'un pilar tan important del nostre país. Però el que sí que veiem és una manca de gestió o, com a mínim, una conselleria que l'accelerador el porta a mig gas.

Són necessaris tots aquests plans, totes aquestes taules que s'estan portant a terme des del departament, però sobretot necessitem que tot això tingui una repercussió clara i directa sobre el sistema, sobre els pacients, que no acaben de percebre que aquest abandonament i falta de resposta l'estem deixant enrere, que no acaben de percebre que ells són la prioritat del sistema, així com tampoc ho perceben els professionals sanitaris, que continuen ofegats i esgotats des de la pandèmia.

Per aquests motius, el nostre grup parlamentari donarà suport a la pràctica totalitat de la moció, perquè considerem essencial, per exemple, fer aquest seguiment de l'acord de pressupostos o fer una valoració d'aquelles mesures que ja s'estan desplegant i poder conèixer si realment estan tenint l'impacte que necessitem.

I això no es pot demorar, perquè el nostre grup està molt orgullós dels acords en matèria de salut, els acords pressupostaris en matèria de salut, dels 100 milions d'euros acordats per abordar les llistes d'espera o l'increment fins als 2.100 milions d'euros a l'atenció primària i comunitària. Però, sobretot, necessitem sentir-nos orgullosos tots plegats de tenir un sistema que funciona, que dona resposta, que és eficient, equitatiu i que no exclou ni expulsa ningú.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bé, molt breument. Nosaltres donarem suport a la pràctica totalitat de la moció. Ens abstindrem a un parell de punts que no estan..., que no els veiem clars, com que no..., necessitem que ens els expliquin millor. Concretament, el punt 10. No veiem clar com s'està fent això, l'harmonització de les condicions laborals. Evidentment, volem harmonitzar les condicions laborals, però amb independència del proveïdor; vull dir, pensem que es pot explicar millor. I en el tema del 061, bé, nosaltres, doncs, ens abstindrem també, perquè no..., tampoc ens sembla que, màgicament, internalitzar-lo solucioni els problemes.

Al marge d'aquesta..., d'això, sí que voldria fer una breu reflexió política, que és que, a veure, a nosaltres, doncs..., sí, sí, en aquesta moció no hi ha raons sobre el paper per votar-hi en contra; més aviat n'hi ha per votar-hi a favor. Ara, la qüestió és a on ens porta tot plegat, no? Perquè, a veure, aquí s'acaba de..., la diputada que m'ha precedit s'ha congratulat de l'existència d'un gran consens sobre el servei sanitari i jo diria que és un fals consens polític.

A veure, tothom, aparentment, o gairebé tothom –gairebé tothom– està d'acord, doncs, amb una sèrie de coses que a l'hora de la veritat no es compleixen. Jo sí que també penso que tant la moció que ens porten avui els comuns com la que va plantejar el Grup Socialistes en el passat Ple es podrien reduir com a..., es podrien agrupar sota l'epígraf «¿qué hay de lo mío?», «¿qué hay de mis acuerdos de presupuestos?» Sembla que vostès ens vinguin com a blindar, a recordar «oh, és que jo vaig demanar, és que jo vaig proposar, és que jo vaig acordar», eh?, quan és obvi que el més calent, a l'aigüera; el que no s'hagi complert ara, òbviament no s'acomplirà dins d'aquest exercici pressupostari. Parlar d'aquí a un a tres mesos, quan tots sabem què passarà d'aquí uns dies i què passarà d'aquí uns mesos, i, bé, fins i tot si hi haurà nous pressupostos o no, o es prorrogaran els que ja tenim... Perquè, clar, aquí està tot obert.

Jo sí que el que demanaria és que, a veure, en un exercici de coherència, si un vota uns pressupostos i fa qüestió política seriosa de que aquests pressupostos incloguin uns compromisos de despesa sanitària i d'agafar-nos «en sèrio» aquesta despesa sanitària, llavors no podem anar donant *patada pa'lante, patada pa'lante*, com es veu cada dia a la Comissió de Salut: anar votant, anar votant revertir retallades que després no es reverteixen; anar votant recuperar serveis que després no es recuperen. I no fem veure, doncs, com els ha dit la meva companya Noemí de la Calle, que fa molts anys que a tot el conjunt d'Espanya –i segurament també a tot el conjunt de l'Europa occidental, però nosaltres som responsables d'allò que som– hi ha un infrafinançament crònic dels serveis sanitaris, hi ha un infrafinançament crònic dels serveis socials. Vull dir, la senyora Titon Laïlla avui ha estat dura amb el conseller Balcells com no ho estava amb el conseller Argimon. Però el que li ha dit al

conseller Balcells l'hi podia haver dit perfectament al conseller Argimon, que vostè sap que jo sempre he tingut debilitat per ell.

Però, clar, vull dir, a veure, que es nota molt –que es nota molt–, doncs, que aquest tipus de mocions, aquest tipus de coses, tenen a veure més amb els equilibris polítics del moment que amb una voluntat real de revertir l'autèntic problema de fons, que és que necessitem molts més quartos per a la salut pública; molts més quartos, molt millor gastats, amb molta més transparència, i que això hauria de ser una prioritat política radical. Llavors, a veure, jo m'imagino que ni els senyors dels comuns ni els senyors del Partit Socialistes ni ningú altre deixarà de votar els pressupostos que li convingui votar per un *quítame allá las pajas* de l'atenció primària, perquè hi hagi més o menys atenció a la salut bucodental, no diguem ja el principi de longitudinalitat. Llavors, ens podrem trobar mil i milions de vegades per parlar-ne, podem estar tots d'acord sobre el que hauríem de fer; ja només ens falta fer-ho.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Bé, gràcies. Vagi per endavant l'agraïment als grups esmenants, la seva predisposició a arribar a acords, que hem intentat obtenir, tot preservant la coherència interna de la moció; també el to del debat, fins i tot quan no hem estat capaços d'arribar a una entesa.

Diverses qüestions. En primer lloc, diuen que la política és l'art de fer possible l'impossible i, per tant, no és apta per a gent que no s'atreveixi, que no es llenci a la piscina. Nosaltres ens hi hem llençat, i ho tornarem a fer les vegades que calgui per intentar millorar les condicions de vida de la gent. No ens espanta en absolut.

Una referència a un plantejament que es feia des del Grup de VOX. Mirin, per a deliri, que ens hagin dit a una intervenció anterior que es mesura la capacitat d'una força política pel tracte que li donen als vulnerables i que la seva esmena consisteixi a treure precisament de l'ampliació de la cartera de salut bucodental la referència als col·lectius més vulnerables. Bé, algú s'atreviria fins i tot a titllar-ho d'exercici d'hipocrisia. Jo no faré tal cosa. Deixo la valoració a d'altres.

Sí que comparteixo amb alguns de vostès una certa frustració per la no utilitat no d'aquesta moció, sinó, en general, de les mocions i de les propostes de resolució, donat el caràcter vinculant o no de la tasca que podem dur a la pràctica. Però crec que, en qualsevol cas, no és titllable d'inútil i que és molt, molt eficaç situar un mirall al davant de la situació que tenim en cada moment i en aquest cas concret.

I, pel que fa al mapa sanitari en matèria de salut sexual i reproductiva, clar, parlar de que no revertim l'atenció presencial o que no revertim la centralització... Doncs mira, en matèria de salut sexual i reproductiva, jo recordo dos PRs, una reunió amb una associació de veïns pel que fa a Esplugues, Sant Joan Despí o Cornellà, que no són poblacions precisament amb poca població.

I acabo amb una última qüestió, deixant de banda fins i tot el tema de la pediatria: el tema de les TCAIs. És urgent que revertim aquesta situació que no es sosté més temps.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut

302-00310/13

I passem, doncs, al punt dinovè de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut; presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I, per exposar-la, té la paraula el diputat, el senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Renoi, ja no queda ningú dels comuns. Bé... Ara, Núria, bé. *(Veus de fons.)* Ara tornes. Molt bé, torna. Bé, torna la Núria.

Bé; gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, presentem una moció que és, com totes, subsegüent a la interpellació que vam fer en l'anterior Ple, on parlem dels professionals de la salut. I per què parlem dels professionals de la salut? Primera, perquè, com molt bé s'ha mencionat en el debat anterior, estem en un moment clau. Estem en un moment transcendental per al sistema de salut del nostre país i, per tant, des d'aquest punt de vista, també tenim moltes portes obertes. I, per tant, aquestes portes..., hem de decidir si hi entrem o no hi entrem. I en l'àmbit dels professionals de la salut, doncs, crec que tenim aspectes paradigmàtics.

Tenim, per un cantó, la taula d'harmonització del sistema. Una taula que ha de donar resultats, una taula que ha de permetre complir amb aquesta màxima de la lluita sindical i de la classe treballadora, que és «per igual feina, igual salari», treballis per a qui treballis. I, per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, continuem avançant amb aquests treballs, i és transcendental que tinguem clar que hem de generar un clima favorable a l'acord. Hem de generar un clima de confiança entre les parts i nosaltres, com a diputats i diputades, hi tenim un paper protagonista, també, per afavorir que aquest acord sigui possible.

D'altra banda, tenim la taula d'equiparació del transport sanitari. Una taula d'equiparació que també ha de donar resultats, perquè, entre altres qüestions, afavorirà a reduir el gap que hi ha actualment entre els treballadors del transport sanitari en l'àmbit privat i el gap que tenim respecte al SEM. I, per tant, la reducció d'aquesta distància també podrà facilitar que en un futur, igual que ho defensa Esquerra Republicana, esperem que no gaire llunyà, puguem també arribar a un procés d'intercanvi complet, no només de l'urgent, sinó també del no urgent.

I, per altra banda, tenim altres negociacions obertes. Algunes ja s'han tancat, com és el tema de la negociació per conveni del Siscat, però d'altra banda tenim una altra negociació oberta, que és la de l'ICS, i aquesta és també una de les negociacions claus i que estem convençuts que s'arribarà a bon port, perquè, entre altres qüestions, s'han fet els canvis també necessaris per generar un clima de confiança perquè es pugui arribar a un acord en l'àmbit de la negociació col·lectiva entre totes les parts.

Però, d'altra banda, tenim altres elements damunt de la taula que també són importants i que crec que també són rellevants. Per exemple, l'Institut d'Assistència Sanitària, l'IAS, que també han tingut mobilitzacions. Ara han aturat, han suspès la vaga temporalment davant dels possibles canvis que hi pugui haver a la direcció. I, per tant, des d'aquest punt de vista, també el departament està afavorint aquest clima per tal d'arribar a acords –sempre arribar a acords. I aquesta és la voluntat que a nosaltres també ens ha portat avui a traslladar aquesta moció i a pactar-la amb diferents grups de la Cambra, als quals agraeixo molt la seva voluntat de diàleg.

I, per tant, hem acordat amb CUP algunes transaccions, una transacció i dues esmenes; hem acordat també amb el PSC esmenes i transaccions, i hem acordat amb Junts també esmenes i transaccions. Amb els companys i les companyes d'En Comú Podem, com que portaven la seva mateixa proposta en el punt anterior, doncs no ens

han presentat esmenes i, per tant, no hem pogut arribar a acords; però si ho haguessin fet estic convençudíssim que també hi hauríem arribat.

Per tant, ens ha quedat una moció que crec que és molt més completa de la inicial, però que alhora enfoca i molt; enfoca, i molt quins són els reptes que hem d'ençar. I més enllà del pla de professionals que ja ha preparat el departament, quan parlem de professionals també hem de parlar de la formació. I aquí un pes determinant està en mans de l'Estat. I, per tant, en aquesta moció nosaltres també instem el Govern de l'Estat que executi un traspàs de competències en l'àmbit de la formació especialitzada per tal de que nosaltres puguem també assumir aquesta responsabilitat i, per tant, donar una resposta molt més ràpida i molt més àgil i molt més flexible a les necessitats professionals que tindrem en el sistema sanitari en molt poc temps; de fet, ja les tenim.

Però, d'altra banda, també instar el Govern de l'Estat a que no faci ingerències en aquells acords –i, per tant, sobirania– que prenguem en el pacte nacional de salut. El pacte nacional de salut l'acordarem a Catalunya. I, per tant, aquest marc ha de ser respectat pels diferents governs de l'Estat, hi hagi qui hi hagi a l'altre cantó –hi hagi qui hi hagi a l'altre cantó–, perquè no volem ingerències amb normatives que acabin modificant allò que acordem en la negociació social al nostre país en l'àmbit de la salut.

Per tant, gràcies, diputats, diputades, conseller.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bé, molt breument. Diuen –bé, ho diuen, perquè és veritat– que fins i tot un rellotge parat dona l'hora exacta dos cops al dia. Per això algun punt d'aquesta moció sí que el podrem votar, tot i que n'hi han d'altres que ens semblen uns nyaps colossals i fenomenals, sobretot, bé, aquesta mena d'insurrecció, aquest instar a l'Estat espanyol que transfereixin les competències en matèria de formació especialitzada a la Generalitat de Catalunya, aquest pacte nacional de la salut, que a sobre es presenta com un front unitari contra les ingerències que provinguin del Govern espanyol.

Vull dir, bé, tot això són..., en fi, tot això són brindis al sol, per dir-ho amablement, i vaja, ens sembla que aquesta moció aporta poc o res. Ja dic, votarem algun punt –votarem algun punt– o ens abstindrem en algun altre, i lamentem –lamentem– no figurar en l'esplet dels elegits per acceptar-los les esmenes. Nosaltres varem presentar una esmena, de molt bona fe, que sí que intentava –que sí que ho intentava– combatre una clamorosa ingerència de l'actual Govern espanyol en la salut de tots els espanyols, també dels catalans, que és el bloqueig de la llei ELA, quaranta-nou vegades bloquejada al Congrés dels Diputats. Evidentment, aquest Parlament i el Govern de Catalunya no tenen competències per desfer aquesta infàmia, però sí que es pot intentar parar el cop o compensar-la.

Nosaltres ja hem proposat a tot arreu, doncs, intentar fer tot el que es pugui des d'aquí. Concretament vam presentar una esmena –ho llegeixo textualment–: «Crear un programa de construcció de centres sociosanitaris especialitzats en el tractament de l'ELA, de titularitat pública, a no més de trenta minuts dels municipis de residència del malalt i la seva família, i a presentar, en el termini de dos mesos, una proposta concreta que permeti planificar i pressupostar l'inici dels treballs per a l'exercici 2024.»

Això sol faria més per evitar moltes ingerències de mals polítics en la salut. Suposo que vostès no haurien pogut consensuar cap esmena amb el Partit Socialistes si ens haguessin acceptat aquesta humil, però belligerant esmena nostra, amb la qual cosa, doncs, deixem-ho aquí. Es fa el que es pot. I, total, com hem dit abans: molts

falsos consensos, el més calent a l'aigüera i poca bona política en realitat a favor de la salut de les persones.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Miri, em costa definir aquesta moció. No hi acabo de trobar l'adjectiu. No és que dubti de la legitimitat del Grup d'Esquerra Republicana de presentar mocions en aquest plenari, però el que sorprèn és el seu contingut, perquè ve a ser una suma de compromisos ja adquirits pel conseller. De fet, formaven part del powerpoint que va presentar la Comissió de Salut. Per cert, si vostès agafen el powerpoint de tot lo que no s'ha complert i ho tradueixen en moció, en tenen fins al final de la legislatura. Ho dic per avançar feina, eh? Vull dir que no hi ha problema.

Altres punts de la moció són acords signats pel president Aragonès i pel propi president del meu grup parlamentari per als pressupostos del 23. No es descuiden d'instar l'Estat, més que res perquè, si no, no seria una bona moció; sobretot encara que sigui per un tema que ha estat alguna vegada present a les comissions bilaterals i que a demanda del Govern de la Generalitat es va retirar d'una de les últimes. No sé qui era el conseller, no ho recordo, però aquesta és, una mica, la realitat.

I acaben apropiant-se d'un acord que va fer aquest propi grup i jo mateixa, des d'aquest faristol, al voltant del pacte de salut recollit pel conseller. Pacte que ha de ser fruit –hi vam estar d'acord– del diàleg entre els actors del sistema, la confiança, i tinc la sensació que l'estem trencant.

El pla l'hem posat en marxa: vam crear la primera taula; liderat pel propi departament, nomenats els experts i sota la direcció de Yolanda Lejardi. Crec que no cal que ratifiquem res més, sinó que el que cal és que deixem treballar. Que treballin els experts, que busquem els mecanismes de fer les aportacions, i, sobretot, no trenquem plantejaments que fins ara –i sempre els hem limitat en l'àmbit de la salut, entenent, eh?, aquest concepte ampli de salut–..., puguem trencar abans de començar els consensos, perquè crec que aquest..., no era el que va inspirar aquella reunió de la taula ni el que ho va inspirar tot.

Sobre la base, certament, d'enfortir un sistema de salut públic, universal, accessible, equitatiu i de qualitat, que tenim el repte col·lectiu de transformar-lo i d'adaptar-lo a les necessitats que tenim, ens hi trobaran. En altres coses no ens trobaran.

Miri, jo puc dir una *perogrullada*, que és allò de que el sistema de salut és, bàsicament..., i el seu principal actiu són els recursos humans. Per tant, em sembla bé que puguem parlar de professionals, tot i que aquí no en parlem massa. Entre altres coses, hauríem de parlar de per què tenim un sistema de salut tan eficient sobre la base de pagar pitjor els professionals, si mirem comparativament a tot Europa. O per què, si abordem professionals i reformes que s'han de fer, les jubilacions que ens venen..., exactament, no?, els *boomers* que es jubilen i tot el que ens pot faltar, no tenim en compte reflexions i propostes ja fetes, com tots els grups de treball del Fòrum de Diàleg Professional, on hi va treballar molta gent, entre altres coses, parlant de formació i parlant d'universitats, i que cada any, a la selectivitat ens trobem igual.

I, per tant, continuem tenint limitació perquè els nostres nois i noies puguin accedir a la Facultat de Medicina. I això sí que depèn de nosaltres. I les universitats hi eren. I, per tant, crec que està molt bé llençar moltes propostes, però moltes vegades no cal que tirem per la borda treballs que s'han fet. I no ho vaig proposar jo, eh? Ho va proposar una consellera del seu partit polític.

La planificació, com deia, es fa des de la universitat, però és que l'increment de les places MIR també depèn de vostès. Són vostès els que demanen al ministeri el nombre de places que es plantegen.

I ens estem oblidant d'una cosa que és bàsica, que és que el sistema MIR es desenvolupa, en gran mesura, en els centres públics, i a través d'aquest sistema de formació, estem nodrint els centres privats i els centres públics. I, en aquest moment hi ha molts professionals que no que se'n vagin a l'estranger, que marxen de la pública i se'n van al sistema privat. I crec que aquí hem de poder treballar per retenir talent, com diem, però sobretot retenir talent en el sistema públic.

Com que m'he animat, se m'ha fet tard i perdré els minuts. Però en tot cas sí que els hi volia dir un parell de coses al voltant de les taules d'harmonització i equiparació. Escolti, de veritat, no posem en una moció que hem de fer la taula d'equiparació del transport sanitari i convoquem-la d'una vegada. Fa un any que la tenen parada –un any parada la taula d'equiparació del transport sanitari. Si la convoquessin... L'última cosa: van dir a mitjans de juny, estem a finals.

I pel que fa a l'harmonització, que hi estem totalment d'acord, entre l'ICS i Siscat, entre tots els proveïdors dins del sistema públic, de veritat, si l'harmonització ha de venir com el que estan fent últimament, que per pagar les peonades de les llistes d'espera posen com a discussió lo que paga una asseguradora privada per canviar pròtesis, més val que comencem a canviar quins són els criteris d'harmonització.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta Erra. Honorable conseller, diputats, diputades... Bé, aquesta moció, com ha dit la diputada Escarp, posa format de moció parlamentària a la feina de l'executiu, accions que la majoria d'elles ja surten de mocions aprovades aquí fa temps, eh? Accions, per cert, la majoria ja iniciades pel conseller Argimon.

Bé, els professionals sanitaris tots sabem que són la joia de la corona del nostre sistema sanitari. És el millor que tenim i és responsabilitat de tots cuidar-los perquè ells ens puguin cuidar a nosaltres de la millor manera possible. A Catalunya existeix un greu problema de dèficit de professionals sanitaris degut a aquesta oferta de places universitàries, primer, i, després, de places MIR, clarament insuficient. I aquí cal sumar-hi les jubilacions dels professionals, eh? Un quaranta-tres per cent dels metges actius té més de cinquanta anys i un divuit per cent més de seixanta anys.

En el cas d'infermeria, al registre de professionals sanitaris, hi ha prop de cinquanta mil infermeres, un quaranta per cent, però, té més de cinquanta anys, i es preveu que en els propers cinc anys es jubilaran entre sis mil i vuit mil infermeres.

Catalunya té una ràtio d'infermeres de 6,2 infermeres per cada mil habitants. Encara és més baixa a Espanya, que és de 5,9. Si ens emmirallem a Europa, és de 8,8; per tant, estem lluny, eh? Molts estudis assenyalen que els països que tenen més infermeres la salut de la població és millor. Hi ha més qualitat de vida als països que inverteixen en infermeria.

I aquest dèficit s'accentua encara més a les zones rurals: costa molt cobrir les necessitats de determinats especialistes en zones rurals i aïllades; en llocs com Lleida o el Pirineu directament és una proesa. Si no hi posem remei ara, en cinc o deu anys no hi haurà solució possible.

Per tant, cal ampliar aquesta oferta formativa de grau i d'especialistes. Necessitem poder gestionar les places MIR directament des de Catalunya; la gestió des d'Espanya ja hem vist on ens ha portat. Però també cal atreure i retenir el talent als nostres centres sanitaris i fer possible una distribució territorial equilibrada d'acord amb les necessitats.

Amb els consellers Argimon i Geis, es va incrementar amb més de sis-centes places públiques les facultats d'infermeria. Ara es fa quelcom similar en medicina, encara que poc més d'un centenar.

La moció també parla dels nous rols professionals de l'atenció primària. Potenciar la tasca dels administratius sanitaris; són una peça clau per garantir l'accessibilitat. Cal aconseguir que aquest binomi UBA de metge de família, metgessa de família i infermera passi a ser una UBA a tres, incorporant l'administratiu sanitari. Tot ciutadà ha de saber qui és el seu administratiu sanitari de referència, igual que sap qui és el seu metge o metgessa de referència. Si aconseguíssim disminuir la burocràcia que fan metges i infermeres als CAPs seria com contractar entre vuit-cents i nou-cents professionals nous.

Aquí també es parla, a la moció, de les especialitats d'infermeria. Certament, ja podem formar les millors infermeres de família i de comunitària, de pediatria, de salut mental, de geriatria, de treball, si després no els hi donem el reconeixement i la vàlua que tenen com a tal, no servirà de res. I això, doncs, no ho estem fent, eh?

És imprescindible també millorar les condicions laborals dels treballadors sanitaris. Però com tenim les negociacions del tercer acord de l'ICS? Com tenim la taula d'equiparació del transport sanitari? Com tenim la taula d'harmonització? Anem fent la feina? Ens fa la sensació que anem massa lents. Ho va dir ahir la diputada Escarp, aquesta taula d'equiparació, per exemple, de transport sanitari fa molt temps que s'havia d'haver convocat. I estem a finals de juny i encara no s'ha convocat.

Nosaltres aquí hem introduït una esmena per incloure mesures de discriminació positiva a les zones de difícil cobertura. Si volem equitat territorial, necessitem professionals a tot el país.

Ens abstindrem al punt que parla del compliment dels acords establerts als pressupostos. A nosaltres, aquestos mals pressupostos en salut no ens interpel·len. Uns pressupostos que pressuposten 12.000 milions i ja sabem que ens en gastaran 14.000 o que arriben a un divuit per cent per a la primària, per posar només dos dades, eh?

I per millorar la feina dels professionals, nosaltres creiem que hem d'avançar en l'autogestió. Els professionals han de ser corresponsables de la gestió amb les decisions directes sobre la seva feina. Ells millors que ningú són els que saben el que s'ha de fer per millorar la seva feina. En aquesta línia, conseller, sí que ens preocupa, i molt, decisions del Govern en la governança del sistema sanitari, un sistema sanitari català universal, equitatiu, orientat a resultats i transparent, que es basa en la separació de funcions entre planificació, compra i avaluació i la prestació d'aquestos serveis, amb una xarxa de proveïdors de diferents provisions.

En els darrers mesos, el Govern ha designat el director del Servei Català de la Salut com a president del Consell d'Administració de l'ICS i, al mateix temps, al director gerent de l'ICS se li atribuït la presidència del consell d'administració de bona part de les empreses públiques. Amb aquestes mesures es desdibuixa aquesta separació entre la planificació i l'avaluació i la prestació de serveis, i sembla que vulguin desmuntar la LOSC per la porta del darrere. Li demanem, com també ho ha fet el Cercle de Salut, que repensi i reverteixi aquestes mesures per preservar el model sanitari del país, i dotant les empreses públiques i els consorcis de més autonomia de gestió i d'uns règims jurídics i de control més àgils i flexibles. És l'esmena que hem presentat i que hem transaccionat amb Esquerra.

I, sí, fem tot això amb el pacte de salut, cap problema. Ja li vam dir que hi serem i que hi treballarem, però mantenint l'essència del nostre sistema sanitari de la LOSC i evitant els intents de centralització del Govern espanyol, que busquen desmuntar-ho. Votarem «sí» en aquest punt de la moció, que inclou aquest front unitari (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, presidenta– contra les ingerències del Govern espanyol. No deixarem que aquest front PSOE-PP-comuns desmunti el nostre sistema sanitari.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Conseller, que abans no l'he saludat. Diputat Jordi Albert, miri, nosaltres estem molt contents que parlem de les professionals, però anem tard parlant dels professionals de l'àmbit sanitari, perquè si no tenim cura de la gent que ens cura a nosaltres, que ens cuida, malament anem. I, a més a més, està directament relacionat, el fet de tenir unes bones condicions laborals, amb el fet de poder prestar un servei de la màxima qualitat possible.

De fet, ens agrada molt que, per exemple, en qüestions com l'equiparació de les condicions laborals hi hagi cada vegada més consens. Això fa molts anys, eh?, que ens ho demanen: una sanitat, un conveni. Sembla que la part d'«un conveni» va prenent forma, la part d'«una única sanitat», això ja ens queda més lluny. Bé, continuarem picant pedra.

Celebrem que hagi explicat que hi haurà un acord a l'IAS. De fet, tenim pendent que ens responguin sobre aquest conflicte, perquè els hi vam demanar explicacions. Veurem la resposta que ens donen per escrit.

I quant a l'equiparació de condicions laborals, també ens agradaria que anéssim una passa més enllà i que comencéssim a parlar d'equiparació de condicions laborals de tot el personal sanitari, independentment de si està adscrit al Departament de Salut o si està a benestar social, per exemple, que també és una tasca pendent.

Però anem a la moció. Avui Esquerra ens presenta una moció per defensar allò que el Govern ja vol fer –ja s'ha dit. I nosaltres ja sabem, eh?, que des d'Esquerra o des de Junts per Catalunya quan també estava al Govern, les mocions són eines de propaganda –ja ho sabem. Però en el cas d'Esquerra Republicana ho lamentem, perquè entenem que el Govern actua d'una manera que deixa bastant a desitjar i que li costa diferenciar-se d'anteriors executius, i que Esquerra Republicana el que podria fer és de tensor. Però no és així, permet que el Govern estigui en el seu espai de confort.

Nosaltres, tot i que votarem que sí pràcticament a tots els punts, serem crítiques, perquè de les nou esmenes que els hem presentat només ens n'han acceptat dues i una l'hem transaccionat, i són esmenes de mínims, no són les propostes del soviet de salut per canviar tot el model sanitari en cap cas.

Els hi agraïm que ens hagin acceptat l'esmena per clarificar que quan vostès parlen de desplegar nous rols professionals estem parlant d'ampliar la cartera de serveis amb els respectius professionals. Els hi agraïm que incorporin la referència a oftalmologia o a odontologia, perquè no són luxes i perquè són àmbits on l'ànim de lucre, doncs, hi treu partit, amb una vocació totalment classista.

No entenem per què no han volgut deixar clar que els nous rols professionals en cap cas serviran per envair competències. Pensem que això hauria estat bé que ho incorporessin.

Els hi agraïm, també, que hagin acceptat l'esmena 3 d'aconseguir que les competències en formació especialitzada serveixin per ampliar les plantilles estructurals. Perquè recordem que necessitem adequar aquestes plantilles a les necessitats actuals. No s'han revertit les retallades, i això està dit per directius, per càrrecs directius del CatSalut, i, per tant, s'han de revertir aquelles retallades i anar més enllà.

Els hi agraïm que hagin acceptat també l'esmena del punt 6, per tal de donar encara més contingut a aquest pacte –que seria un pacte regional; si fos un pacte nacional seria d'àmbit de Països Catalans..., però, bé, és igual– de salut, perquè entenem que sí, que les principals preocupacions del sistema nacional de salut també són aquest infrafinançament crònic que deriva d'un espoli fiscal i que se li ha de posar un nom, perquè aquí tots parlem de l'infrafinançament, però no diem que part

d'aquest infrafinançament, o bona part, deriva d'aquest espoli que pateix el nostre país.

Pensem que també s'havia de recollir aquesta millora del control respecte a la gestió que fan els altres proveïdors. No renunciem a avançar cap a un sistema cent per cent públic. Com a mínim, pensem que hi ha d'haver un consens en augmentar la fiscalització d'aquests altres prestadors.

I, per últim, evidentment, hem de fer un front unitari contra les ingerències de l'Estat espanyol, perquè si teníem aquí sobre la taula el pla Escrivá, que és la major privatització de la sanitat pública de la mà del Govern més progressista de la història, imaginem-nos què pot arribar a passar si ve el que sembla que ha de venir.

Lamentem que no ens hagin acceptat la resta d'esmenes en relació amb el personal administratiu, personal Gis..., doncs, deixar clar que no han de fer tasques sanitàries i augmentar la seva categoria professional en el cas d'aquelles persones que porten dècades fent tasques que no els hi pertocuen.

També lamentem que amb relació a les TCAIs, doncs, no hagin volgut concretar, aquesta necessitat de definir i classificar les funcions professionals de forma clara.

I lamentem també que no hagin volgut incorporar més millores de condicions laborals i salarials; eliminar les DPOs, que és una perversió absoluta; establir ràtios que contemplin les necessitats actuals, o reduir l'edat de jubilació, també seria interessant.

I, per últim, lamentem que no hagin volgut acceptar aquesta esmena que parla de polítiques per reforçar la gestió pública que vagin més enllà d'aquest canvi que han fet al SEM, que sí, que és una entitat de dret públic, però subjecte a dret privat. Doncs, ostres, avancem internalitzant (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, presidenta– el 061 i el servei d'ambulàncies o recuperant la gestió, per part del CatSalut, de tots aquests centres que tenen els seus concerts caducats. És que això era de mínims.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Cuando uno se deja asesorar por quien desconoce un tema, ya sea un liberado sindical o el consejero de Sanidad, y, además, su soberbia le impide escuchar las voces que tocan suelo en materia por puro supremacismo, la inequívoca consecuencia son mociones como esta.

Como consecuencia también del escaso tiempo que dedican a la sanidad pública los que les asesoran, el desconocimiento de las necesidades reales de los sanitarios es notable, y eso es lo que transmiten ustedes y lo que plasman aquí.

Esta propuesta se resume en tres puntos. La primera: internalización. Hemos dicho muchas veces que la gestión pública no es garantía de nada, más si se trata de la Generalidad, donde la corrupción está institucionalizada, y más siendo uno de sus máximos exponentes el Departamento de Salud, donde hemos podido ver desde sobresueldos y dietas que no correspondían a ex altos cargos de Esquerra Republicana –Antoni Encinas, Xavier Saballs– hasta fraccionamientos de contratos –Logaritme, el brazo logístico del ICS– y últimamente facturaciones dobles en almacenes del ICS, actualmente controlado por ustedes, y debidamente silenciado bajo su paraguas, el del Govern de Esquerra Republicana.

La segunda premisa es la de igualar a todos los profesionales, todos colocados en la misma línea, cortados por el mismo patrón y sin posibilidad de elegir. Cien veces hemos hablado sobre las peculiaridades del sistema sanitario catalán. Hay profesionales que cobran menos y su jornada termina a las tres. Hay otros que cobran más y su jornada termina a las cinco. Incluso los hay que viven con la incertidumbre de no saber cuándo van a acabar si algo se complica en quirófano, porque no existen

profesionales que les vengan a substituir, con los problemas de conciliación familiar que eso conlleva.

¿Les han preguntado a los profesionales del Santa Caterina, por ejemplo, si cuando les igualen el sueldo a los profesionales del ICS desean finalizar su jornada laboral a las cinco de la tarde, como los del ICS, en vez de a las tres de la tarde, como lo hacen ahora? ¿O a los profesionales del Taulí, si están de acuerdo con trabajar con la incertidumbre de desconocer su hora de salida de quirófano? ¿Qué harán cuando los profesionales del ICS exijan finalizar a las tres de la tarde como algunos del Siscat o que les cubran los alargos?

Y a todo esto, a todo este sinsentido, añaden ustedes el punto de cambiar el rol de los profesionales: una propuesta insensata, copiada del mesto en traumatología que tenemos como consejero, cuyo único mérito profesional es el de tener desde sus inicios carnet de Esquerra Republicana, que le ha abierto las puertas de la alta dirección de varios centros, donde, por cierto, nunca ha destacado por su capacidad de gestión. Punto que han transaccionado, pero la realidad es que el Govern se les ha adelantado en la enmienda, y así, sin más, nos encontramos cómo ahora los médicos de cabecera harán las veces de radiólogos tras un curso de un par de meses que sustituirá a especialistas que han invertido cuatro años en formarse, ante la falta de estos profesionales; falta de profesionales secundarias o escasa inversión en sanidad. Es mejor invertir en embajaditas y en su sectarismo, como la imposición lingüística, no en la falta de plazas MIR, que, como usted bien sabe, diputado de Junts, han quedado treinta seis plazas libres en Cataluña de familia en la primera vuelta, ocho en la segunda.

Poco importa que los médicos de cabecera hayan puesto al consejero a bajar de un burro y los radiólogos lo hayan acusado de imprudente, ante la más que flagrante falta de profesionales a los que ustedes mismos han ido expulsando de Cataluña con sus políticas separatistas y su falta de inversión de sanidad, copian la iniciativa y se quedan tan anchos.

En fin, sigan ustedes vertiendo mentiras sobre VOX, descalificándonos o escupiendo su odio. Ni nos asustan ni nos ofenden, porque, verán, lo que a estos diputados no nos quita nadie, es que sabemos muy bien de lo que hablamos. Y ese es el requisito *sine qua non* que permite construir un futuro con el sentido del que ustedes carecen para dar servicio a los catalanes.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Planteja, la moció, tot un seguit de qüestions relacionades amb algunes previsions pressupostàries més ajustades a la temàtica laboral, a la que potser no hem pogut dedicar prou atenció al debat anterior.

Abans d'entrar a l'anàlisi dels diversos punts, permetin-me alguna consideració. Un primer element a remarcar: la falta de definició d'horitzó temporal respecte a tots i cadascun dels acords que conté la moció. Jo ja entenc que, quan no marca període, són quatre mesos i, per tant, anem a l'últim trimestre de l'any que deien vostès quan debatíem a la moció anterior, eh? Però, tot i així, no deixa de ser una certa inconcreció.

I una segona qüestió: el plantejament d'accions a desenvolupar, que haurien de ser complementàries de la garantia del nucli essencial del sistema públic de salut i que, en canvi, se situen en primera línia sense que s'hagi procedit a la plena implementació de les actuacions principals.

Dit això, tot i que ja els avanço que votarem favorablement a la pràctica totalitat dels punts de la moció, desgranaré alguna de les qüestions que es plantegen en aquesta.

Tracta, un primer bloc de propostes, sobre l'adaptació del sistema de salut al context actual amb el desplegament i consolidació de nous rols professionals, com és el cas d'administració i/o sanitaris, dietistes, nutricionistes, higienistes dentals, referents de benestar emocional i salut comunitària i fisioterapeutes. Hi estem d'acord, compartim la seva necessitat, però també compartim la necessitat d'augmentar la cartera de serveis i els professionals disponibles en matèria d'odontologia o de psicologia, entre d'altres. O la necessitat de donar cobertura a les necessitats d'altres professionals com metges d'atenció primària i comunitària, infermeria, llevadores, ginecologia, pediatria, etcètera.

En canvi, no compartim fiar la superació del dèficit de professionals existents a Catalunya exclusivament a una futura transferència de competències, que òbviament és important, però que no és suficient. La planificació de les necessitats d'especialitats requereix una incentivació de la permanència de les professionals formades a Catalunya, que marxen, en molts casos, només finalitzar el seu període formatiu en rumb a comunitats autònomes amb millors condicions laborals i econòmiques. I això, en canvi, sí que té a veure amb la competència de la Generalitat.

Molt d'acord en la necessitat de desplegament dels certificats de professionalitat del personal administratiu del sector de salut, igual que també ho estem amb la necessitat d'impulsar el desenvolupament de les especialitats d'infermeria, però sobretot amb el reconeixement i reforç de les especialitats ja existents d'aquestes professionals; igual que altres col·lectius que, en canvi, veuen com les seves condicions laborals i econòmiques no només no es corresponen amb els seus mèrits, sinó que fins i tot depenen de factors tan accessoris com l'organisme o el proveïdor per al qual presten els seus serveis.

Compartim també la necessitat de millorar les condicions laborals i socials d'aquestes professionals, així com la necessitat d'avançar en la plena equiparació laboral i econòmica de tot el personal sanitari sense excepció, amb independència de qui sigui el seu «empleador». Compartim igualment revertir unes retallades que mai s'haurien d'haver produït, aplicant receptes que la gestió de la crisi per part del Gobierno del Estado, amb uns excel·lents resultats econòmics, ha demostrat que eren radicalment errònies i que unes altres polítiques eren possibles i, fins i tot, necessàries. Mai més retallades en salut.

Però quan baixem al terreny del concret em parlen d'acabar els treballs a la taula d'equiparació del transport sanitari, una taula paralitzada des de fa un any, amb un acord, però de moment vostès no apliquen els compromisos adquirits que s'havien d'implementar aquest 2023, malgrat l'increment del vint per cent de la partida de pressupostos destinada al transport sanitari. O parlen de continuar, però no de culminar els treballs de la taula d'harmonització de les condicions salarials i laborals del personal del sistema nacional de salut, per posar fi a una desigualtat laboral que ja dura massa temps.

A la vista d'aquestes consideracions, permeti'ns que fem una última reflexió i que siguem, com a mínim, escèptiques, tenint en compte l'horitzó temporal del pacte nacional, al maig del 2024, respecte a les seves virtualitats efectives respecte a d'altres qüestions, sense que s'hagi previst cap mecanisme transitori per donar resposta a aquells reptes i necessitats que no poden esperar la finalització dels treballs del pacte per ser ateses.

I acabo. No obstant, respecte al pacte, reiterem la predisposició a contribuir decididament per avançar cap al sistema de salut que necessitem i mereixem, però que de moment no en tenim.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Estamos a pocos días de unas elecciones generales y yo supongo que Esquerra habrá pensado: «Oye, mira, va, pues vamos a hablar o vamos a presentar una moción sobre sanidad, así, que parezca que nos importa la cosa y tal, ¿no?» Porque, en fin, es que llevan cinco años gobernando y la valoración de todo el mundo..., sanitarios, todos los grupos políticos, los profesionales, todo el mundo. Todo el mundo dice que la sanidad pública catalana es un guiñapo. En esta cuestión, su credibilidad es absoluta, cero. Es decir, no se puede hacer peor. Es que no es casualidad que esté con tanta conflictividad laboral el sector.

Y acabo. Posdata: es bastante ridículo que sigan hablando de *les retallades* de hace doce, trece, catorce, quince años. Es decir, oiga, miren adelante. Llevan muchos años, han tenido consejeras de su color político. Hagan cosas, resuelvan cosas, presenten resultados y hagan las cosas bien.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, presidenta. Respondrem algunes de les qüestions en aquests dos minuts, eh?, però també complementar-ho amb alguns altres punts que nosaltres hem treballat.

Jo estic bastant fart ja, bastant fart, que llencin acusacions sense cap mena de prova, més enllà d'un article d'un diari, i que es parli molt i s'acusi molt des d'aquest faristol. (*L'orador s'adreça a María Elisa García Fuster.*) Si té algun problema, ho denuncia i a veure què diu la justícia. Però prou ja. Prou ja de tirar *merda* –i ho dic així– al sistema sanitari del nostre país. Prou ja. (*Aplaudiments.*)

I això va molt lligat també quan des del Grup Parlamentari de VOX diuen: «Hablemos con los profesionales.» Però què es pensen que fem? Què es pensen que fem? Si estem en constant contacte amb els professionals! Si estem permanentment parlant amb ells per conèixer les deficiències del sistema!

El problema és que, per vostè, els professionals només són els facultatius. I alguns facultatius: aquells facultatius que més els hi riuen les gràcies. Aquests són els seus professionals. Perquè els seus professionals no són ni llevadores, ni TCAIs ni infermeres. No són cap dels altres àmbits professionals del sistema de salut. Per tant, prou –prou. Perquè vostès venen a defensar un sistema de salut a Catalunya per enviar-lo directament a les mans privades. I això és molt important –molt important– que ho denunciem una vegada i una altra. Estan enganyant la gent. Prou d'enganys, són uns mentiders i fins aquí hem arribat.

I amb els quinze segons que em queden, molt ràpid, respecte a la diputada... Diputada Grau, em sap greu perquè l'esmena, que ja venia d'una proposta de resolució que s'havia plantejat respecte a l'ELA, és una esmena que no podem assumir perquè no és realitzable.

I, d'altra banda, a la resta de diputats i diputades, agrair les seves intervencions. Crec que en els horitzons estem..., estem d'acord en molts dels horitzons, i ara és el moment de que en el pacte nacional per la salut els blindem, els establim en tota la comunitat sanitària de salut del país i, per tant...

La presidenta

Diputat...

Jordi Albert i Caballero

...que puguem continuar avançant.

Moltes gràcies, i gràcies pel suport a la moció.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem, tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són dels punts 14 al 19 de l'ordre del dia.

(Pausa.)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques (continuació)

302-00305/13

Comencem per la moció 14, subsegüent a la interpellació del Govern sobre l'evolució de les emissions atmosfèriques.

Votarem els punts 2, 3.a, 3.b i 6.

Comença la votació.

El resultat és 118 vots a favor, 10 en contra i 1 abstenció.

Passem ara a votar el punt 5.

Comença la votació.

El resultat és 112 vots a favor, 12 en contra i 4 abstencions.

(Remor de veus.)

Passa alguna cosa? *(Pausa.)* Tot bé? *(Pausa.)* Tot bé? *(Remor de veus.)* D'acord, d'acord.

Continuem, doncs, la votació.

Votem la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

El resultat és... *(Remor de veus.)* El resultat és 126 vots a favor, cap vot en contra, 1 abstenció i 1 persona que no ha votat.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera (continuació)

302-00306/13

Passem ara a la propera moció, la moció subsegüent a la interpellació del Govern sobre la política de rendes i les llistes d'espera.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat és 88 vots a favor, 32 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

El resultat és 88 vots a favor, 32 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 3.

Comença la votació.

El resultat és 86 vots a favor, 32 en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 4.c.

Comença la votació.

El resultat és 97 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 5.d.

Comença la votació.

El resultat és 97 vots a favor i 32 abstencions.
Votem ara el punt 6.
Comença la votació.
El resultat és 129 persones a favor.
Votem ara el punt 7.
Comença la votació.
El resultat és 71 vots a favor, 10 en contra i 48 abstencions.
Votem ara el punt 10.
Comença la votació.
El resultat és 112 vots a favor, 10 en contra i 7 abstencions.
Votem ara la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat de la votació és 129 punts a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cronificació de la pobresa (continuació)

302-00311/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la cronificació de la pobresa.

Votem els punts 2, 3 i 8.
Comença la votació.
El resultat és 13 vots a favor, 109 en contra i 7 abstencions.
Passem ara a votar el punt 7.
Comença la votació.
El resultat és 10 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions.
Passem a votar ara el punt 9.
Comença la votació.
El resultat és 10 vots a favor i 119 en contra.
Votem ara la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat és 20 vots a favor i 109 en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social (continuació)

302-00312/13

Passem ara a la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el reconeixement i la dignificació dels treballs de cura i d'atenció social.

Votem primer el punt 1.
Comença la votació.
El resultat és 21 vots a favor, 10 en contra i 98 abstencions.
Passem a votar ara el punt 2.
Comença la votació.
El resultat és 115 vots a favor, 12 en contra i 2 persones que no han votat.
Passem a votar el punt 3.
Comença la votació.
El resultat és 113 vots a favor, 10 en contra i 6 abstencions.
Passem a votar el punt 4.
Comença la votació.
El resultat és 22 vots a favor, 75 en contra i 32 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de salut (continuació)

302-00307/13

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política en matèria de salut.

Votem primer els punts 7 i 13.

Comença la votació.

El resultat és 68 vots a favor, 2 en contra i 59 abstencions.

Votem ara el punt 10.

Comença la votació.

El resultat és 110 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 13 bis.

Comença la votació.

El resultat és 119 vots a favor, 0 en contra i 11 abstencions.

Passem ara a votar els punts 14 i 15.

Comença la votació.

El resultat és 129 vots a favor.

Passem ara a votar el punt 16.

Comença la votació.

El resultat és 109 vots a favor, 11 en contra i 9 abstencions.

Passem a votar ara el punt 17.

Comença la votació.

El resultat és 16 vots a favor, 43 en contra i 70 abstencions.

I ara votem la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat és 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut (continuació)

302-00310/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els professionals del sistema nacional de salut.

Votem primer el punt 1.b.

Comença la votació.

El resultat és 77 vots a favor, 51 en contra i una abstenció.

Votem ara el punt 1.b bis.

Comença la votació.

El resultat és 113 vots a favor, cap en contra i 16 abstencions.

Passem a votar ara el punt 1.c.

Comença la votació.

El resultat és 101 vots a favor i 28 en contra.

Passem ara a votar el punt 2.

Comença la votació.

El resultat és 120 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem ara l'encapçalament del punt 4 i punt 4.b.

Comença la votació.

El resultat és 119 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Votem ara el punt 4.c.

Comença la votació.

El resultat és 116 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 4.d bis.

Comença la votació.

El resultat és 91 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

El resultat és 86 vots a favor, 39 en contra i 4 abstencions.

Votem ara el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és 71 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions.

I votem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han set aprovats per 128 vots a favor i una persona que no ha votat.

Acabada la votació, reprenem la sessió a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de dues del migdia i catorze minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Xavier Muro i Bas i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera d'Educació, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior, la consellera de Territori, la consellera de Cultura i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bona tarda, diputats.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat

302-00308/13

Reprenem la sessió amb el vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I per exposar-la té la paraula la senyora Anna Grau i Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Bueno, traemos hoy una moción en la que proponemos poner coto al exceso de altos cargos, cargos de confianza, responsables de entes autónomos, empresas públicas y consorcios nombrados a dedo, retribuidos faraónicamente, sin someterse al más elemental control parlamentario, con portales de transparencia que son más bien cortinas de humo y que encubren una tupida telaraña de redes clientelares y familiares.

No es fácil enfrentarse al mastodonte de violencia institucional y económica que muchos de ustedes llevan años amasando. A cualquiera que se les enfrente y les denuncie le intentan hacer callar con abusos de poder en este Parlament, que no es un bar, pero que tiene sus momentazos en que podría llegar a parecer un narcopiso, porque algunos parece que vengan a veces muy fumaditos, muy hiperventiladitos y ya no se sabe si mienten a sabiendas o por fanatismo puro y duro.

Ese fanatismo de los conversos, como por ejemplo el del exsocialista y actualmente *conseller* del Interior con la chaqueta de Esquerra Republicana, Joan Ignasi Elena, quien se atrevió aquí ayer a negar la implicación de Marta Rovira y otros dirigentes *processistes* en los vandalismos de Tsunami Democràtic. Claro que, según... –iba a decir «ustedes», pero son «ellos», porque, encima del dineral que cobran, no vienen–, nada es culpa suya, siempre es de los demás.

Si sus cachorros cortan dos años la Meridiana, la culpa es de los que lo denunciarnos. Si en la Bonanova siguen ocupados El Kubo y La Ruína, esas dos bombas de relojería delincencial, la culpa es nuestra por ir cada martes a pedir el desalojo pacífico y democrático. Porque no es verdad que el tema no le importe a nadie, aunque sí es verdad que veo en esta cámara varias caras y varios grupos políticos que solo se acuerdan de los okupas en campaña electoral. No es nuestro caso.

Yo, que como diputada de este Parlament cobro bastante menos que los 120.000 eurazos que se embolsa el *conseller* Elena –bueno, y todo el resto de ausentes *consellers*–, voy allí todos los martes a hacer mi trabajo, en compañía de afiliados de Ciutadans y de vecinos de la zona, que no cobran nada por estar ahí, por dar voz y visibilidad a la gente a la que algunos intentan convencer de que es normal vivir al lado de delincuentes muy violentos o que no hay nada que hacer y mejor no quejarse para no tener disgustos con la autoridad competente o incompetente.

Porque el problema podría estar ya resuelto si los Mossos d'Esquadra entraran de una vez llevando en la mano la ley de seguridad ciudadana. En lugar de eso, el bien pagado *conseller* Elena todavía se permite darnos lecciones de civismo, a nosotros; y hasta el alcalde por sorpresa Jaume Collboni, quien se apuntó a nuestra idea de crear una oficina municipal antiokupas, y por eso el señor Elena también le ha regañado. En fin, la pataleta, una *estoneta*, como se decía esta mañana aquí.

¿Cuánto tiempo creen que podrán mantener la ilusión de que en la Bonanova no pasa nada? ¿Qué harán cuando el tema les explote en la cara, como ya le pasó al *conseller* Miquel Buch? Otro caso de ascenso social meteórico: de portero de discoteca en Badalona a alcalde soberanista y, finalmente, responsable de Interior, que cobraba lo mismo que Elena –sus 120.000 eurazos– por hacer de todo menos garantizar la seguridad de los catalanes.

Si no fuera por Ciutadans, por la terca denuncia de Ciutadans, cuando muchos aquí también pretendían que aquello era una tontería o no era para tanto, el señor Buch no estaría ahora procesado, que le piden hasta seis años de cárcel por haber reconvertido a un *mosso d'esquadra* en escolta y *community manager* de Puigdemont allá en Waterloo. Sus 52.000 eurazos cobraba este liberado, que esto a muchos de aquí les parecerá calderilla. No olvidemos que Buch dejó la *conselleria* para aterrizar en la presidencia de Infraestructures de la Generalitat –115.000 euros.

Por cierto, quiero leerles, quiero compartir con ustedes un mensaje que me ha mandado esta mañana un espontáneo. Buch está colocado en Ferrocarriles de Cataluña. Mi amigo X me dice lo siguiente: «Yo, que lo conozco, me lo encontré, hace unos meses, un par de veces cerca de mi despacho. La primera, desayunando con Jordi Sànchez en un bar al que yo suelo ir. La segunda, en la calle, y estuvimos hablando un momento. Me dijo que le habían colocado en Ferrocarriles y que, como no tenía trabajo, aprovechaba para ir al gimnasio cada mañana.» En fin, *follow the money*, y suma y sigue.

Ya me imagino que la mayoría de ustedes se pondrán hoy de perfil frente a esta moción, tan de perfil como en la Meridiana, en la Bonanova o a la hora de votar presupuestos que son un monumento a quemar contenedores con subvención o a llevárselo muerto. Pues luego no se extrañen de que Cataluña esté como está y pase lo que pasa.

Diuen que ve una tardor calenta, que segurament tampoc ens sortirà barata.

La presidenta

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Bé, senyora Grau, quan va fer la interpellació aquí en el faristol, la veritat és que no vaig saber ben bé què és el que demanava. Llegant després la moció, ho vaig en-

tendre una miqueta més. Està més estructurada i més pensada. I, per tant, ens sembla una moció que parla de temes que està bé tocar-los en aquest hemicicle, no? El que passa és que a vostè jo crec que de vegades li perden les formes, perquè, bé, es poden explicar les coses. Després potser no ens fan tant cas, la gent, perquè si es perden les formes potser no ens fan tant cas. Jo crec que es pot dir el mateix que es diu a la moció sense perdre les formes.

En tot cas, aquesta moció nosaltres la veiem bé i, de fet, hi donarem suport en la majoria dels punts, perquè creiem que és positiu que es posi sobre la taula aquest tipus de mocions. De totes maneres, hi hauran alguns matisos. Quan, en algun punt, demana de tenir coneixement a través d'una comissió legislativa on es presentin els possibles nomenaments per tal de valorar la idoneïtat de la persona escollida, no ens sembla malament. Jo crec que és un dels temes que s'ha de posar sobre la taula realment, perquè hi han casos que són flagrants.

I, per tal d'exemplificar el que estic comentant, n'hi posaré un exemple molt gràfic. Fa quatre dies, el Departament d'Educació va nomenar un assessor de Manlleu –d'on soc jo–, un regidor d'Esquerra Republicana que ha quedat evidentment a l'oposició. Un càrrec que té com a finalitat planificar, coordinar i seguir les actuacions de la consellera i els alts càrrecs del departament, sobretot el Consorci d'Educació de Barcelona i les direccions dels serveis territorials, entre d'altres.

El perfil que ha escollit la conselleria d'Educació és un polític, amb cap experiència formativa en el món educatiu. No és una persona reconeguda en l'àmbit de la investigació educativa. No té una trajectòria com a pedagog reconegut, ni tampoc és mestre ni mai ha tingut cap càrrec al Departament d'Educació. Això sí, coneix molt bé una altra manlleu, també amiga seva, també d'Esquerra Republicana, la directora general de Professorat i Personal de Centres Públics. D'això se'n diu «politització de l'Administració pública», sí senyora; això és del que parla la moció aquesta, i també ho coneixem com allò de les portes giratòries.

Doncs aquest cas que acabo d'explicar és un cas molt clar del que *no* s'hauria de fer. Zero experiència en l'àmbit educatiu. Zero –zero. Per tant, nosaltres diem que no estem en contra dels assessors. Està bé que hi hagin assessors, però el que demanem és que hi hagi un criteri d'experiència professional, d'un currículum i de professionalitat dels escollits, del tema que s'està tractant, evidentment. No es pot fer amiguisme amb aquests temes; no se'n pot fer. Aquí simplement es compensa una fidelitat política, no professional.

I, centrant-me en la resta de punts de la moció, senyora Grau, li diré que al punt número 5 farem una abstenció, perquè la Generalitat ja disposa d'una pàgina on hi han tots els nomenaments. Si bé és cert que els currículums dels escollits no queden prou reflectits –és veritat–, però sí que existeix una pàgina, i per això voldria explicar la meua..., bé, el nostre vot, de l'abstenció. I en el punt número 8 també ens abstindrem. A la resta de punts, com li comentava, li donarem suport.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. Bona tarda, diputades, diputats. Bé, aquesta moció seguida a la interpel·lació la podríem resumir, penso, en tres o quatre frases: Ciudadanos creu que la Generalitat té masses alts càrrecs; Ciudadanos creu que estan massa ben remunerats; es creu que no hi ha transparència, i que hi ha nepotisme. Això és una mica el que ve a resumir això. De fet, una completa «rèfila» d'hipocresia política, no?

Recordem ja el que va dir també la vicepresidenta. Als pocs llocs on ha governat Ciudadanos..., a Múrcia es multiplica la despesa en alts càrrecs i el nombre d'alts càrrecs. Ciudadanos a Andalusia diu: «S'acaba l'any amb trenta alts càrrecs més.»

Podríem anar desglossant aquesta informació. Per tant, prediquen amb el que no compleixen i, per tant, és un mal exemple.

De fet, volen fer veure, doncs, que el Govern de Catalunya no és eficient, que Catalunya té competències desplegades que a ells no els hi agraden, i això ho aprofita per vestir-ho i «despotricar», en definitiva, del propi Govern, dels consellers i conselleres, del president, però també dels exgovernos, no?, del senyor Buch o del senyor Alay i del senyor Sánchez, la interpellació, o fins i tot de l'honorable president Puigdemont. Per tant, com dèiem, una «rèfila» de despropòsits.

En tot cas, nosaltres votarem que no en el conjunt de la moció. De fet, la major part de les coses que demanen ja s'estan complint. Hi ha la pàgina publicada de transparència amb els alts càrrecs, les seves retribucions. Consta també el perfil laboral professional, la manera de contactar-hi, les declaracions d'activitats i patrimoni, les agendes públiques d'aquests alts càrrecs, les seves reunions, etcètera; amb la normativa corresponent, que, en tot cas, suposo que el diputat que dona suport al Govern, des del punt de vista jurídic, ho exposarà i ho justificarà més.

Tampoc és veritat que Catalunya tingui un excés d'alts càrrecs. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) En tot cas, si mirem el mapa de colors d'aquest Estat en el qual encara som, la regió més pintada no és precisament Catalunya; és Andalusia. Però, en canvi, la regió que té més competències desplegades i que estem reivindicant més competències i que exercim, volem exercir com un país, és precisament Catalunya, que no és la que està, com dèiem, de color més fosc.

El nombre d'alts càrrecs o càrrecs eventuals o el nombre de conselleries no es pot entendre amb una xifra absoluta –«n'hi ha tants»–; s'ha d'entendre crec que amb una visió relativa. Quantes competències hi ha desplegades? Quants habitants hi ha? Quin esperit hi ha de promoció del país, en el cas de Catalunya? I, per tant, això és el que ens hauria de donar lloc a pensar si estan ben remunerats, si no estan ben remunerats, si n'hi ha prou o n'hi ha pocs. (*L'orador mostra un full a la cambra.*) Jo he fet uns gràfics en què es compara, es compara el nivell de preus, el preu mitjà de vida, el nivell de salaris, el nivell de competències desplegades, el nivell de com puja el PIB per cada any i el sou dels presidents. En tot cas, això sí que podria donar lloc a analitzar.

He fet una petita anàlisi molt ràpida –molt ràpida–, de dir: «Escolta'm, què costa el president», no? Per exemple, el president Aragonès. El president Aragonès costa disset euros per cada mil habitants. Però no és el més car d'aquest Estat en el qual encara estem. Per exemple, el president de La Rioja els hi costa, als riojans, 261 euros per cada mil habitants. O el president de Navarra, cent divuit. El president de Cantàbria, cent dotze. El d'Extremadura, seixanta-nou. Catalunya no és precisament l'espai o la regió, en aquests moments encara, en què el president té la repercussió més alta de salari. Al contrari, com he dit abans, pel nombre d'habitants i pel nombre de competències desplegades, és bastant justificat i bastant normal.

Com deia abans, comparar és molt fàcil, donar xifres absolutes és molt fàcil, eh? Que si el conseller Elena cobra 120.000 euros. Bé, és molt poc o és poc? Cobra molt el president Aragonès o cobra poc? Depèn. Si ho comparem amb l'Arrimadas, que cobra 126.500 euros més dos mil del partit, segons he llegit en algunes webs, que ho diuen, doncs, jo trobo que és poc. O en comparació amb la presidenta del Congreso –230.000–, o amb el president del Senat –192.000–, o amb el president del Tribunal Suprem –151.000–, o amb el director de gabinet de Pedro Sánchez –122.000–, o amb el director general de la Guàrdia Civil –134.000. Doncs jo penso que la comparativa ens dona una mica índex del que podríem mirar.

Fins i tot podríem mirar més al nord. Ja saben que nosaltres tenim ambició de país. Mirem un país petit com Dinamarca, al nord, amb 6 milions d'habitants, amb un PIB de 376.000 milions d'euros, amb un pressupost anual de 170.000 milions d'euros. Clar, allà no tenen dèficit fiscal, ni tenen l'espoli, ni tenen la no inversió estatal. Allà el president cobra 195.000 euros l'any. Jo crec que, per tant, el president

Aragonès ben bé que s'ho mereix pel nivell de responsabilitat que té, pel nombre d'habitants que tenim, pel nombre de competències que exercim, i més, com deia, si ho comparem, a més a més, amb la líder del seu partit –ja no sé si és líder, perquè sembla que ja pleguen de la política estatal.

Nosaltres pensem que els salaris han de ser ben remunerats, que tothom ha de tenir accés a la funció pública o tenir un càrrec eventual, que, a més a més, són eventuais i, per tant, s'ha de preveure el retorn...

La presidenta

Diputat...

Jordi Munell i Garcia

...a la vida activa, després, professional i que, per tant, doncs, no es poden fer veritats absolutes, sinó, en tot cas, comparatives relatives.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Diputados, esta es una moción que tiene por objeto poner de relieve, pues, la gran cantidad de altos cargos que existen en la Generalitat de Catalunya y el poco control sobre estos nombramientos y estos altos cargos que ejerce, en este caso, el Parlament de Catalunya. Por eso, los diferentes puntos tienen por objeto fiscalizar, por parte del Parlament de Catalunya, la contratación de estos altos cargos, sus currículums, sus sueldos y todo lo que es el personal eventual.

Miren, el despilfarro de la Generalitat de Catalunya es de traca y es de todos conocido en muchos aspectos, también en el tema de los altos cargos. En Cataluña hay 182 altos cargos, 158 personas como personal eventual, 21 en concepto de otros directivos y 246 cargos más como directivos de entidades del sector público, con sus correspondientes altos sueldos. Es decir, en total hay 607 cargos nombrados a dedo y que muchas veces se convierten en el juego de la oca: de cargo en cargo y cobro porque me toca. (*Alguns aplaudiments.*)

Algunos ejemplos de esto que estamos comentando, ¿no? El propio Jordi Sànchez, el golpista de Junts, ha sido nombrado director de derechos sociales de la sindicatura de *greuges*, con 93.000 euros al año; el propio director de TV3 y de Catalunya Ràdio, como se comentó en la interpelación, también cobran más que el presidente del Gobierno de España, 113.000 euros al año, o Josep Lluís Alay, el separatista que acompañaba a Carles Puigdemont cuando le detuvieron en Alemania, se ha embolsado 113.000 euros al año por ser el responsable de la oficina del expresidente. Y, por supuesto, como se ha comentado, en esta especie de mar de despilfarro de altos cargos, tenemos –para muestra, un botón– el presidente de la Generalitat de Catalunya, que es el presidente de región que más cobra de España y que cobra más que el presidente del Gobierno de la nación, que cobra 85.000 euros, y Pere Aragonès, 136.000 euros al año.

Sinceramente, es una falta de respeto a los catalanes, porque utilizan la Administración autonómica, la Generalitat de Catalunya, como una agencia de colocación de sus amigos y de sus correligionarios. Y por eso Cataluña es la región donde los catalanes, donde los ciudadanos pagan más impuestos de toda España. Y por eso los catalanes sufren para llegar a fin de mes. Porque los catalanes pagamos el IRPF autonómico más alto, a través de nuestras nóminas de trabajadores; porque pagamos el ITP, el impuesto de transmisiones patrimoniales, del diez por ciento, el más alto de toda España, cuando queremos comprar nuestra primera vivienda, o pagamos el impuesto de sucesiones o el impuesto de donaciones más alto de España cuando recibimos un regalo o la herencia de un familiar. Y todo este dinero que recaudan los catalanes

sirve, entre otros despilfarros, para pagar estos 607 sueldos que se determinan a dedo por parte de los partidos políticos.

Señores diputados, podemos concluir que la Generalitat *ens roba*, que los catalanes pagamos su fiesta, y tenemos que decir: «¡Basta ya!»

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Mesa, diputades i diputats, personal del Parlament i persones que seguiu la sessió, començo amb una cita de l'historiador i escriptor costumista badaloní, i també penedesenc, Manuel Bofarull Terrades, del seu llibre *Figures vora el rec*. Justament a la pàgina 83 diu: «Jo, és clar, parlo en termes generals i no vull fer passar bou per bèstia grossa, ni us venc garses per perdius, ni us dono gat per llebre.» I vostès amb aquesta moció fan tot el contrari que Manuel Bofarull; vostès sí que volen –i ho volen de forma explícita– fer passar bou per bèstia grossa, vendre garses per perdius i donar-nos gat per llebre, és a dir, enganyar-nos.

I jo ja els aviso que nosaltres no combregarem amb les seves rodes de molí, perquè ens podria ser fàcil caure en el seu engany, als qui tenim la lluita contra la corrupció i contra el nepotisme a l'ADN del nostre sentit polític. Però, si no fos que se'ls veu el llautó i sabem perfectament què hi ha realment sota l'aparença enganyosa d'aquesta moció, hi podríem caure, però és evident que no hi caurem.

Els hi remarcaré dues coses. Primer de tot, vostès són una farsa, i podria allargar-me aquí amb molts exemples que ho demostren –ja s'han dit. I, de fet, a la interpellació, la pròpia consellera Vilagrà també ja els en va retreure molts. Segur que al llarg de les intervencions hi hauran molts més exemples. Jo n'escullo un perquè és un exemple determinant.

Vostès, en la seva fase fundacional, diuen coses literalment com: «Defensem una divisió de poders efectiva i el compliment de l'imperi de la llei, sense excepcions particulars; la lluita contra l'arbitrarietat i la discrecionalitat, que en els darrers anys han multiplicat els governants i el combat incessant contra la corrupció.» Paraules que, quan tenen l'oportunitat de convertir-les en fets, vostès traeixen, perquè Ciutadans vota sempre sempre –i ho fa al Congreso i ho fa aquí al Parlament– en contra d'investigar la corrupció de la monarquia, que és ni més ni menys que el màxim exponent de la corrupció, que és la del cap d'Estat.

Ja està tot dit. Qualsevol tesi de separació de poders i de l'imperi de la llei sense excepcions particulars i de combat contra la corrupció se'ls desfà a les mans cada vegada que vostès premen el botó del vot, sigui al Congreso o sigui al Parlament, pel fet d'estar en contra de que el gran Borbó es posi davant de la justícia aquesta que vostès diuen que ha de ser per a tothom igual.

De fet, quan em preparava aquesta intervenció, m'ha vingut a la memòria aquell text del memorial secret del comte duc d'Olivares, que, de fet, com a referent i precursor de l'anticatalanisme del segle XVII, té molt a veure amb vostès, que són un partit que va néixer únicament i exclusivament per anar en contra del catalanisme.

I aquesta és la segona cosa que els volia remarcar: la seva incongruència i aquest anticatalanisme, que és el que els defineix. El comte duc d'Olivares, en un text adreçat al monarca Felip IV de Castella, deia: «Tingueu la vostra majestat pel negoci més important de la vostra monarquia fer-vos rei d'Espanya. Vull dir, senyor, que no s'accontenti la vostra majestat amb ser rei de Portugal, d'Aragó, de València, comte de Barcelona, sinó que treballi i pensi, amb consell mudat i secret, per reduir aquests regnes de què es compon Espanya a l'estil i lleis de Castella, sense cap diferència, que, si la vostra majestat ho aconsegueix, serà el príncep més poderós del món.» Ja ho deia ell, que fer-se rei d'Espanya era un gran negoci i que reduir els regnes a l'estil i lleis de Castella sense cap diferència, la clau d'aquest negoci.

Vostès, per molt que ens vinguin amb propostes que podríem..., algunes d'elles, fins i tot, nosaltres també les hem defensat en clau d'aquesta transparència. Vostès van sorgir a Catalunya com una reacció organitzada contra el consens catalanista, per afeblir qualsevol signe de pervivència de la catalanitat, sigui la llengua, siguin les institucions. I nosaltres, davant d'aquesta intenció, d'aquest ultratge, evidentment votarem que no.

I no puc acabar aquesta intervenció sense dir-li, senyora Moreta, que escoltar-la a vostè posant aquests exemples en contra del nepotisme i d'escollir càrrecs a dit, sincerament, d'un partit que n'ha estat el mestre des de fa tants anys, fa una mica de vergonyeta.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs gràcies i bona tarda a totes i tots. Es fa una mica difícil, aquesta moció. Hi han qüestions que no ens semblen malament, que fins i tot ens semblen lògiques. El que passa, que hi votarem en consonància al que ens sembla, a lo que ens sembla lògic i al que ens sembla raonable.

Però sí que és cert que la moció traspua, respira, diguéssim, un aire entre demagògic, entre oportunista, entre populista, no?, perquè ve a qüestionar una miqueta la institucionalitat. Diu: «Home, el nombre d'alts càrrecs són molts.» Molts o pocs. Quin és el número exacte d'alts càrrecs que són molts o pocs? Clar, hi ha algunes afirmacions que estan situades aquí que qüestionen alguns elements de racionalitat. Hagués calgut, possiblement, situar allò que fa raonable saber si és molt o és poc, o si és suficient o si és insuficient, si és excessiu o si és necessari, no? I això no s'aborda des de cap punt de vista.

Hi han algunes altres qüestions que qüestionen la institucionalitat, per tant, diguéssim, el propi funcionament de les institucions en un estat democràtic. Aviam, que els subdirectors generals, el poder legislatiu hagi de qüestionar-los o no qüestionar-los, jo, què voleu que us digui? Les subdireccions generals, en bona lògica, haurien de formar part de la carrera administrativa i, per tant, ni el poder legislatiu ni el poder executiu..., el poder polític hauria de quedar al marge del funcionament de la carrera administrativa. Les subdireccions generals és absurd que les haguem de valorar des de la posició política partidària. Les subdireccions generals, hem de treballar perquè formin part de la carrera administrativa.

I això quan se situa aquí, estem qüestionant que pugui haver-hi una carrera administrativa que funcioni al marge del polític de torn o del govern polític partidari de torn. Clar, i això és una conceptualització que vol confondre administració amb política partidària. I això jo crec que acaba traspuant, diguéssim, aquest toc populista, antidemocràtic, en definitiva, que posa en qüestió el funcionament de les institucions democràtiques, que és allò que ens ha de garantir, a tothom, ser iguals davant del dret i del funcionament administratiu. Per tant, hi han algunes qüestions que no ens acaben d'agradar, sobretot perquè traspuen aquestes qüestions.

N'hi han altres, evidentment, que ens sembla que són de pura lògica: tot lo que fa referència a la transparència, al coneixement, a la informació de quins són aquests alts càrrecs, de quines són les seves retribucions. Però són qüestions que, d'una o altra manera, ja estan disponibles. Podem millorar, evidentment, la pàgina web informativa, però és cert que tots sabem, en principi, quines són les retribucions dels alts càrrecs, perquè estan publicades en els diaris oficials corresponents en el moment pressupostari.

Cap problema amb que hi hagi més transparència, perquè evidentment hi hem de sumar, possiblement, el coneixement, de vegades, de les dietes i d'aquests altres

complements que a vegades no apareixen en la informació, diguéssim, pública, perquè acaben sent personalitzades. Bé, aquest problema... Tot lo que faci referència a aquesta necessitat d'informació i d'aquestes qüestions, doncs, ens sembla lògic.

Després, hi ha alguna qüestió que té a veure també, diguéssim, amb el tema que situàvem, amb el tema dels subdirectors generals. I, home, plantejar el *hearing* aquest, o com es digui, per a tots els alts càrrecs, bé, jo, què voleu que us digui? Estem parlant, doncs, jo què sé..., clar, això, què vol dir? Els consellers, els secretaris generals, els directors generals, els assessors... Clar, podem tenir, diguéssim, un número que no faríem res més en el Parlament que anar avaluant els diferents càrrecs. Jo crec que una cosa és la transparència, la informació... Una cosa és que determinats càrrecs que el Parlament ha de nomenar directament els pugui avaluar, però també hem de deixar que l'aparell administratiu funcioni amb una certa normalitat i raonabilitat democràtica, no?

Per això nosaltres algunes qüestions les votarem, perquè ens semblen raonables: transparència i innovació. En altres, possiblement, en la mesura que té aquest punt demagògic, doncs, potser ens abstenim o votem que no en algun dels altres.

Res més, i gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara el diputat no adscrit, el senyor Joan Anton Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Hace un año Podemos pidió en la Asamblea de Madrid... –leo aquí, ¿eh?, teletipo de Europa Press–, «pide en la Asamblea reducir el número y el sueldo de asesores de altos cargos para un ahorro serio y real». Podemos, el año pasado. Y, vaya, hay que comparar. Bueno, en la propuesta de Podemos decían que era escandaloso: 146 altos cargos, ¿no?, estaban al... Supongo que esa sí que les gustó, porque como que eran los suyos... Bien.

¿Cuáles son los datos en Cataluña? Están publicados en la web, no me lo invento: 31 millones de euros en salarios solo dependientes del Govern, 355 personas a sueldo con un sueldo medio de 89.700. Y, luego, las empresas públicas también, nombrados digitalmente –«digitalmente» quiero decir con esto (*l'orador mostra un dit*)–, es decir, 91.600 euros, 219 enchufados, en total 51 millones de euros.

Creo que se puede comparar la cifra de Cataluña con la de Madrid, parece razonable, ¿no? Quinientos largos en Cataluña –574– contra 146. Y aquí nadie discute que un gobierno tenga que tener algunas personas puestas a dedo, nadie lo discute.

La presidenta

Diputat...

Antonio Gallego Burgos

Pero tampoco hace falta tener casi seiscientos a noventa mil de media. Yo creo que la propuesta es aceptable.

Y votaré a favor.

Gracias.

La presidenta

I ara té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; gràcies, presidenta. Es fa una mica lamentable haver de baixar al fangar de segons quines discussions en una cambra tan noble com és aquesta, el Parlament de Catalunya, i quan estem parlant d'un règim amb relació a la transparència i el bon govern que per nosaltres..., i crec que no només per nosaltres, sinó per molts reconeguts erudits en la matèria: un règim de transparència que és dels més reconeguts a Europa occidental i que serveix de model per a molts altres governs. I, per tant, al-

gues de les afirmacions que s'han fet des d'aquest faristol m'han sorprès, no?, perquè algú deia que alguna de les mesures que es proposaven li semblava que era correcta. I des del nostre punt de vista aquestes afirmacions només es poden fer des del coneixement de la nostra legislació.

Perquè la immensa majoria, per no dir el cent per cent de les mesures que s'estan demanant en aquesta moció, de fet, ja s'estan complint, i amb escreix. És més que això: l'única novetat d'allò que se'ns explica és aquest *hearing* que s'esmentava, en aquest cas, per al *sottogoverno* –entenc que anava adreçat al *sottogoverno*–, en el que, sense fer cap mena de previsió de la modificació del nostre reglament... És a dir, si per un acord, sense més, sense cap mena d'estructura legislativa, que és allò que correspondria en un tràmit que s'ha de fer davant d'una comissió d'aquest Parlament, doncs, permet *ex post*, és a dir, després del seu nomenament, pretén que vagin passant un per un tots els eventuais del Govern a ser objecte ja ho sabem, de què. Ja sabem què són els *hearings* d'aquesta cambra habitualment.

Doncs, en aquest cas els grups que els han proposat, doncs, lògicament posen en valor les seves qualitats, i els que estan a l'oposició al que es limiten és a retreure'ls, precisament, aquestes suposades afinitats polítiques precisament als grups que els han proposat.

Per tant, des del nostre punt de vista, aquesta mesura no té cap mena d'utilitat, més que generar o amplificar aquest sentiment de l'antipolítica, que és allò que sortim cada dia als diaris i a la televisió, amb aquest pim-pam-pum entre els grups polítics, que no és constructiu en absolut, perquè no serveix per a re.

Però hi han certes afirmacions que, evidentment, no podem obviar. I lamentablement, tot i que era esperable que les fes la portaveu del grup que proposava aquesta moció, hem d'ampliar focus respecte a d'altres portaveus que han fet també afirmacions des del nostre punt de vista greus, fins al punt de rebaixar-nos, en aquesta cambra, a portar en aquest faristol vendettes municipals, no?

S'ha esmentat un regidor d'Esquerra Republicana, en aquest cas procedent de MES, del moviment de MES –entenc que aquest és el seu gran pecat. Doncs es diu que no tenia experiència i a dia d'avui forma part del Departament d'Educació i se li retreia la seva condició de polític. Però com a mínim aquest senyor ha estat regidor d'Educació del seu municipi, eh? Com a mínim ho ha estat. No sé què habilita el senyor Àngel Ros per ser l'ambaixador a Andorra. No sé què l'habilita. O el senyor Pere Navarro per gestionar el Consorci de la Zona Franca. O el senyor Isàías Táboas, que és historiador, president de Renfe. Ara ens expliquem moltes coses que els hi haurien de dir als usuaris del nostre país. Ara sabem per què fan tard, perquè deu estudiar història remota i no història contemporània. Per això no arribem mai a l'hora. (*Aplaudiments.*)

De la mateixa manera que sempre amb aquests romanços de que el president de la Generalitat cobra més que el president d'Espanya. Escolti, el president de la Generalitat..., jo no conec cap president de la Generalitat que tingui un iot o que s'hagi comprat una casa a Marràqueix; no en conec cap. Però, en canvi, els expresidents del Govern espanyol, amb aquesta misèria de retribució pública que reben, sí que els veig als diaris, a les revistes del cor, que estan en iots fumant puros i estan a Marràqueix, a les seves cases. Per tant, alguna prestació accessòria han de tenir, més enllà de la seva condició, en aquest cas, de membres vitalicis del Consell d'Estat, no?

Tret de tot això, i la cantarella de VOX..., que VOX ens ven la seva moralitat, però a la primera que han tocat cuixa, a l'Ajuntament de Torrelodones, els seus assessors, de cobrar 484.000 euros –el cartipàs es va fer aquesta setmana passada, em semblen han passat a 1.100.000 euros. Vull dir, que la seva moralitat, la moralitat dels senyors de VOX, ja la coneixem; és com els seus principis, és a dir, inexistents, no?

Dit això, nosaltres evidentment no podem comprar en absolut aquesta moció. Com he dit abans, doncs, es compleix amb escreix tot allò que es demana. La seva voluntat és fer veure que el Govern de la Generalitat és una cova de lladres, és la

cova d'*Alí Babá y los cuarenta ladrones*, quan vostès són el seu president i quaranta militants. És a dir, una formació en liquidació, afortunadament, no serà la que vingui a determinar quin és el marc del sistema d'auditoria, control i seguiment de l'activitat del nostre Govern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua

302-00309/13

I passem a aquest vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la té la paraula la senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, presidenta. Esquerra Republicana presentem aquesta moció sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua, en defensa del patrimoni cultural i el català. És indispensable fer de la defensa de la llengua catalana un pilar fonamental. Ho hem defensat així històricament i ara, una altra vegada, també en plena onada conservadora i d'involució en drets, també dels drets lingüístics. I exigim a l'Estat que respecti tant la llengua com el patrimoni cultural catalans. Demanem que es respectin les nostres competències, garantint la protecció, la promoció i la seva preservació. Tant de bo no tinguéssim un estat en contra; en això treballem i això és al que aspirem.

Amb aquesta moció busquem l'aval; l'aval per fer aquest front comú en defensa de la llengua i el patrimoni cultural, especialment després que el PP hagi obert la porta de les institucions a l'extrema dreta a les Illes Balears i al País Basc, on ja..., i al País Valencià, perdonin, on ja han mogut fitxa en contra del català. Catalunya necessita un parlament i un govern compromesos amb la llengua, la cultura i el patrimoni català. I des d'aquí volem enviar un missatge fraternal als companys i companyes dels Països Catalans: Catalunya està amb vosaltres.

I posem de nou la cultura al centre, aquesta eina, aquest baluard que ens apropa, que ens uneix i ens acosta a assolir grans consensos. Parlar de Catalunya ens agrada, ens motiva i ens interpella. I la prova són les quaranta esmenes que cinc grups han presentat en aquesta moció, als quals els hi agraeixo les seves aportacions, perquè, sens dubte, el que han fet és enriquir el contingut d'aquesta moció. Una moció on instem també el Govern, agraint-li alhora la seva feina, al departament i al conjunt del Govern, que està fent en aquest àmbit. Per una banda, per l'increment del pressupost i també per l'aposta decidida per la cultura.

I li demanem, evidentment, que cal seguir treballant de valent per promoure l'ús de la llengua al món audiovisual, fomentant-ne tant el doblatge com la subtitulació. N'és un exemple l'acord entre Cultura i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals perquè plataformes com Netflix o HBO incorporin més continguts ja doblats en català, així com donar suport a l'OTT en català per facilitar l'accés a continguts culturals, especialment per a joves, en llengua catalana. Amb el principal objectiu: revertir la pèrdua d'influència en un context molt més fragmentat i competitiu i en ple retrocés del català. Buscar l'equilibri entre mantenir l'audiència actual i alhora trobar la forma de connectar amb les audiències infantils, adolescents i joves en els punts on consumeixen audiovisual.

Imprescindible també, per altra banda, fomentar la cooperació entre institucions públiques, agents culturals i ciutadania per preservar el patrimoni i la llengua catalans. En vull citar tres exemples, tres exemples de foment per a l'accés al patrimoni català, que, a més a més, ho fa d'una forma totalment innovadora i inclusiva. El primer, el projecte pedagògic *Els ulls de la història*. El segon, la nova proposta de selecció de pòdcasts adreçats a infants i a les famílies *Si les parets parlessin*; tenim vint monuments que reviuran a través de narracions teatralitzades. I un tercer exemple: museus, monuments i jaciments ofereixen un centenar d'activitats per a tots els públics. Per tant, la millor manera de dinamitzar i socialitzar la cultura i el patrimoni.

Incorporar una mirada intercultural a les polítiques culturals és reconèixer la diversitat cultural de casa nostra, del nostre país. I genera, a la vegada, oportunitats de creació de projectes interculturals compartits, que, sens dubte, ajudaran a promoció el patrimoni català a nivell internacional.

La nova visió humana, que ja vam començar a entreveure al pressupost de l'any passat, és clau: garantir l'accés a la cultura. Una societat culta, per tant, és una societat informada i amb criteri i, per tant, amb capacitat de progrés social i econòmic. Posar la cultura al centre de les polítiques públiques per poder dotar-la d'un poderós instrument de canvi social. Vol dir, per tant, enfortir el nostre teixit cultural, professional, associatiu i també empresarial. I introduir aquest sentit transformador de la cultura és garantir l'accés a la cultura en el seu sentit més ampli. Per això –per això– el dret a la cultura és tan decisiu, i parlar de cultura ho hem de fer com a bé essencial, com a servei públic i, per tant, com a quarta pota de l'estat del benestar.

I acabo. Quan depengui d'Esquerra, sempre sempre serem el baluard de la defensa de la cultura, del català i del patrimoni català. No en tinguin cap dubte.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Diputats... Bé, primer de tot, voldria agrair a la diputada Aragonès la seva cortesia parlamentària. És una persona educada, perquè em va... Bé, no ens han acceptat l'esmena, però ella em va donar una explicació, cosa que li agraeixo. Hi ha vegades que no et diuen ni ase ni bèstia. I ella concretament em va explicar que no acceptava la nostra esmena, que el que fèiem... Bé, ja em van coneixent, ja ens van coneixent, era de... Nosaltres demanàvem que totes aquestes garanties que es volen donar a la cultura audiovisual, no audiovisual, etcètera, feta en català, feta a Catalunya, feta per persones que hi viuen tant en català com en castellà, en aranès o en qualsevol altra llengua... Ella em va explicar que no veien necessari incorporar aquesta esmena perquè consideren que el català i l'aranès pateixen diglòssia digital i que no seria el cas del castellà, que, segons un informe que em citava de l'Institut Cervantes de l'any 2020 –parlo de memòria, diputada–, seria una de les llengües més utilitzades a internet.

Nosaltres no pensem que sigui per això que no ens agafen l'esmena, sincerament. No pensem que sigui per això, perquè pensem que la moció..., bé, doncs, sona bé. Han agafat esmenes fins i tot del Perico de los Palotes menys de nosaltres; han fet una moció autobús, una moció *guagua*. Se suposa que..., clar, tu te la llegeixes..., si no saps de què va, caus en el planeta Catalunya baixant d'un ovni: «Ai, mira, guaita, pobrets, com es preocupen per la llengua catalana.» Nosaltres, ja em perdonarà, però pensem que ni es defensa així la cultura catalana, ni es defensa així la llengua catalana, ni es defensen així, ni molt menys, els drets lingüístics i culturals de la gent a Catalunya.

De fet, per això ens abstindrem en la immensa majoria de la moció, perquè pensem que és una mena de... –no se m'ofengui, diputada, ja que ha estat vostè tan ama-

ble amb mi—, jo li diria que és un monument a la mala fe, és un monument a dir una cosa, fer-ne una altra i pensar una tercera. Menys un parell de punts, que ja ens semblen particularment bunyols, llavors, votarem un no rotund, no només una abstenció.

I, concretament, m'ha cridat molt l'atenció el punt 18, que és un dels que hi votarem que no amb entusiasme, que és una esmena transaccional amb En Comú Podem, que vostès diuen: «Demandar i treballar al Govern de l'Estat una llei estatal de plurilingüisme a l'Administració central i al sector públic que en depèn que desenvolupi els articles 3 i 20 de la Constitució i que garanteixi el compliment de les previsions de la carta europea de llengües regionals i minoritàries.» Bé, a part de que la carta europea de llengües regionals i minoritàries a Espanya es compleix no al cent per cent, al mil per mil, jo els voldria recordar a tots vostès que no fa massa —de fet, fa un any, calculo—, en aquesta cambra, nosaltres, servidora, el Grup de Ciutadans, vam portar un *pacto nacional por las lenguas* —quan nosaltres diem «*pacto nacional*», volem dir pacte nacional; no volem dir pactes, diguem-ne, ja m'entenen, semi- o pseudonacionals—, perquè és l'única manera de garantir els drets de tots els parlants de totes les llengües oficials a Espanya. Ho diuen els experts i ho diu fins i tot la lletra petita del seu pacte *nacional* per a la llengua. Vostès, acceptant aquesta esmena dels comuns, una de dos, o no la pensen complir ni vostès ni els comuns, i és una altra manera de fer volar coloms, o, si no, no s'entén per què van rebutjar el nostre *pacto nacional por las lenguas* de fa un any.

Resumint, que no tenen vostès cap intenció de treballar pel que diuen que treballen i que això és un altre monument a la catalanofòbia, que tantes alegries i tantes tardes de satisfaccions dona i que, com ja els hi vaig dir l'altre dia, fa recular el català a les Illes, a València, al que vostès anomenen la Catalunya Nord —perquè fins i tot els francesos estan fins a la boina de vostès— i a Catalunya, perquè cada vegada hi ha gent a Catalunya més empenyada amb la política catalanòfoba, hispanòfoba de la Generalitat de Catalunya.

Bona tarda.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Maria Dolors Sabater i Puig.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta, i a tothom. Bona tarda de nou. Partim del fet de que es fa difícil votar en contra de qualsevol proposta que comporti més compromís del Govern a favor de la llengua catalana i de la cultura catalana, i que vostès s'han obert a incorporar i transaccionar algunes esmenes que eren imprescindibles, com la de partir del concepte de la cultura com a dret —el dret a la cultura segons els principis adoptats per la UNESCO— o la de contemplar, precisament, el tractat internacional d'obligat compliment, com és la carta europea de llengües regionals i minoritàries, el CELRM, que ens porta a la responsabilitat del Govern per garantir aquest dret, el dret de rebre ensenyament de i en llengua catalana allà on és pròpia.

Per tant, ja avanço que votarem a favor de tots els punts de la moció. Però crec que ens toca dir, i és important, que ens toca prendre'ns molt més seriosament quin és el moment polític que vivim i els perills que comporta. I ho dic perquè vostès han rebutjat algunes esmenes que hem presentat i, precisament, són les que fan referència a la necessitat de treballar i comprometre's per la llengua de la nació sencera.

Aquest matí ho deia la diputada d'Esquerra, Alba Camps; vostè mateixa ara, quan ens presentava la moció, també ho ha dit. Han fet un discurs de solidaritat pels atacs que l'extrema dreta, instal·lada a les institucions gràcies al Partit Popular, està perpetrant i té intenció de perpetrar contra la llengua i la cultura catalanes, en el marc de les retallades de molts altres drets, tant al País Valencià com a les Illes Balears. Però, en canvi, precisament vostès ens han rebutjat la majoria d'esmenes que apellaven a actuar en aquest sentit.

I, concretament, ens han rebutjat l'esmena que deia textualment: «Implementar la declaració de Palma signada pels governs català, valencià i balear el 2017, i que posa en valor que la llengua i la cultura catalanes són llengua i cultura compartides amb els altres territoris de parla catalana, amb un mercat potencial de més de 10 milions de persones.» I, per tant, apellava a executar les mesures concretes d'aquesta declaració, com ara fomentar circuits i xarxes de difusió d'espectacles en tots els territoris.

Estem parlant d'una llengua històricament atacada i volgudament reprimida per part de tot un estat que té claríssim quin és el seu projecte ideològic. Una llengua que ha de fer front a les lògiques neoliberals de colonització lingüística actuals sense haver-se desempallegat d'aquest llast de ser llengua perseguida. I ho veiem ben clar amb aquestes primeres actuacions i aquestes primeres decisions dels parlaments assaltats per l'extrema dreta als territoris de parla catalana. I, sincerament, no és moment de mirar cap a una altra banda.

A part de dir-ho, hem de prendre responsabilitats i hem de prendre accions per fer. I no és moment de dir que no es pot acceptar aquesta esmena perquè la voluntat dels governs signants de l'acord de Palma ha canviat. Precisament perquè ha canviat, el que hem de fer és tot al contrari. Precisament perquè ha canviat i ara l'amenaça és més ferotge, cal fer més pinya que mai, més solidaritat i més feina conjunta, estar més vigilants i teixir moltes més complicitats. No toca abandonar, sinó tot al contrari.

I a nosaltres ens semblava que en aquesta moció..., que ja ho dic, la votarem a favor, però que es queda curta, perquè en aquest compromís i en aquesta solidaritat tocava comprometre's una miqueta més.

Acabaré amb unes paraules de la Júlia Ojeda, que deia que «seguir instal·lats en aquestes equidistàncies mentre jutges i tribunals, amb la complicitat d'uns i la inacció política dels altres, ens diuen com hem de viure a Catalunya, és dir-nos que seguim posant l'altra galta», com si el fet d'estar immersos en un procés de substitució lingüística o de pèrdua de parlants, de viure quotidianament amb la inhabilitació de diputats electes, milers de causes repressives obertes o polític exiliats fos un miratge, un miratge obsessiu i capritxós només d'uns pocs, quan en realitat això és el que tenim. I la defensa de la llengua, que és el que ens articula com a país sencer, només depèn de nosaltres, i aquest Parlament hi té molt a dir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la senyora Rocío García Pérez.

Rocío García Pérez

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Senyora consellera, diputats i diputades... Parlar de cultura sempre és necessari i adient, i més en aquests moments, perquè també pensem que s'ha de debatre en un moment que hem de defensar els eixos fonamentals de l'estat del benestar, que també són les polítiques culturals, i que amb elles fem avançar Catalunya culturalment, també en valors democràtics i llibertats, igualtat d'oportunitats i drets de la ciutadania.

En aquesta moció també hem vist voluntat de trobar punts d'acord de la diputada Aragonès amb el nostre grup. Volem agrair-li aquest diàleg sincer, però lamentem que no hagi volgut tampoc assumir compromisos concrets que proposàvem, com és el calendari del marc normatiu del Departament de Cultura després de dos anys de legislatura. Cal dotar-nos urgentment, després de més de trenta anys, d'una llei de patrimoni cultural nova en el marc de les competències de la Generalitat i que es presenti abans de que finalitzi el 2023 –la llei de drets culturals catalana–, i que també ho faci la memòria econòmica per al seu desplegament. Per tant, no és tampoc la moció que nosaltres hauríem fet. La nostra potser hauria estat més ambiciosa i representativa de la Catalunya real.

El Partit dels Socialistes està compromès fermament amb el món de la cultura, perquè volem una societat més igualitària i diversa, més creativa i innovadora, en definitiva, una societat més moderna i avançada i amb una ciutadania més formada, amb major capacitat crítica i, per tant, menys manipulable, en un món com l'actual i també essencialment digital i global.

Pensem que Catalunya necessita polítiques culturals progressistes, ajudar més i millor els sectors culturals i creatius i la indústria cultural catalana i invertir en protegir i difondre el nostre valuós patrimoni cultural, amb mà estesa als ajuntaments i al món associatiu. Per això també vam donar suport al pressupost de Catalunya, de la Generalitat, i estàvem també satisfetes amb l'increment en un quaranta-u per cent per al 23 de la Direcció General del Patrimoni Cultural. Aquesta també va ser una de les nostres prioritats, i caminar cap al dos per cent el més aviat possible.

I mirin com és de prioritària per al nostre grup la cultura i el compromís que tenim amb aquest sector cultural i amb el progrés; durant aquests dos anys de legislatura i des del govern alternatiu hem elaborat i presentat les següents iniciatives per fer avançar la cultura i també Catalunya, i que també hem lliurat al Departament de Cultura i a la consellera: una proposta de reforma del Conca, un pla de mesures per al sector cultural català, un pla general d'ensenyaments artístics i culturals, un document de bases per elaborar una nova llei de patrimoni cultural de Catalunya, una proposició de llei de creació de l'Agència Catalana del Patrimoni Cultural, i des del primer moment vam donar suport al pacte nacional per la llengua, del qual esperem aviat propostes i conclusions per part del Departament de Cultura.

Cal que el Govern tingui una mirada integradora i d'inclusió de tothom, atengui els sectors i de respecte per tota aquesta diversitat cultural que conviu a Catalunya. I això també passa per complir, per nosaltres, cinc punts essencials: garantir la universalització dels ensenyaments artístics i culturals per generar nous públics i assegurar igualtat d'oportunitats en l'accés al coneixement i a la formació artística; impulsar la creació d'abonaments culturals pensant en els joves, les famílies més fràgils, els col·lectius que ara no poden anar ni al teatre, ni al cinema, ni a concerts, ni a museus, ni a exposicions; crear programes de formació en llenguatge audiovisual, també amb el món educatiu, per generar esperit crític i de coneixement del patrimoni cultural, també amb aquesta visió digital; fer mesures per millorar la comprensió lectora de la mà de la xarxa pública de biblioteques i aprovant ja, el més aviat possible, el pla nacional del llibre i de la lectura, i, finalment, educar en valors democràtics i comunitaris per reforçar la capacitat creadora i innovadora de la nostra ciutadania i que s'enforteixin les llengües oficials –el català, l'aranès a l'Aran, la llengua de signes catalana, especialment.

Per tant, després del resultat de les votacions que avui veurem, el Departament de Cultura té molta feina, consellera, per posar-les en marxa i veure com les implementem. I, tot i que les nostres propostes d'esmenes demanaven major determinació, podríem aprovar-la majoritàriament, perquè creiem que la cultura necessita grans consensos, més en aquest moment, i hem vist voluntat de diàleg per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i amb alguna excepció, amb la que no compartim ni la forma ni el fons.

Creiem que, finalment, recollim un major impuls per a la cultura amb aquesta moció: la creació, el món digital i audiovisual, el videojoc, els ensenyaments artístics, la llengua, la protecció del patrimoni cultural. I per tot això donarem suport majoritari en aquesta moció.

Moltes gràcies. I bona tarda.

La presidenta

Pren la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Mònica Sales de la Cruz.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats... Parlar de cultura és sempre necessari, com ho és parlar de patrimoni i parlar de llengua, però per parlar de cultura cal sempre tenir present l'ambició positiva que ha de suposar fer-ho. Perquè la cultura mai no ha de ser menys, sinó que sempre ha de ser més, i no s'ha de plantejar amb accions declaratives i prou, perquè aquí, òbviament, ens hi trobarem tots, sinó que s'ha de plantejar amb mesures concretes i respondre-hi amb recursos específics mitjançant legislació i partida pressupostària. La llei de drets culturals i els recursos que se'n desprenguen han de tenir un paper cabdal, i és per això que des de Junts hem volgut constatar la necessitat de potenciar-la i de dotar-la pressupostàriament.

Analitzada la moció d'Esquerra i amb el propòsit de millorar-la des d'un punt de vista constructiu i de posar la cultura on mereix ser posada, des de Junts per Catalunya vam presentar onze esmenes al text, amb addicions diverses. I he d'agrair a la diputada Aragonès que haja incorporat quatre dels nostres punts i que haguem pogut transaccionar també amb altres grups sis punts més. I també li agrairé, diputada Aragonès, el seu to respectuós de sempre, malgrat el que de vegades haguem de sentir en aquest hemicicle.

Hem defensat moltes vegades que la cultura, amb la llengua, és el pilar de la nació i una pota importantíssima de l'estat del benestar. I en aquesta moció ho tornem a evidenciar. No ens cal anar gaire lluny per comprovar com d'important va ser la cultura per a la humanitat en un moment en què, mirant enrere, podem tornar a la pandèmia i a les múltiples oportunitats, malgrat totes les dificultats que ens va regalar, veure i viure què va significar la cultura i l'eclosió de la cultura en aquell moment.

I per això també, mitjançant una esmena, hem volgut deixar constància que el Departament de Cultura, amb la consellera Ponsa al capdavant en aquell moment, la va declarar bé essencial, una cosa que considerem important.

És obvi que la cultura està sotmesa a canvis continuats, s'adapta als nous temps i necessita un impuls per als nous hàbits, que passen pel consum audiovisual en català, amb acords i convenis amb les principals plataformes digitals, amb foment de la producció de continguts en català amb doblatge i amb subtitulació.

Però, més enllà de l'ús individual i personal que fem de l'audiovisual en català, considerem que cal que siga present en les escoles i els instituts i en altres entorns educatius, tal com hem plantejat també, via esmena, que ens ha estat acceptada.

Els nostres jòvens consumixen cultura a través de les pantalles i de les múltiples plataformes disponibles actualment, i per això també hem volgut incorporar la necessitat de potenciar l'oferta de videojocs d'èxit i d'esports electrònics en català.

Per a Junts és fonamental preservar el patrimoni cultural, i és per aquest motiu que, també via esmena, fem valdre la necessitat d'actualitzar la llei de patrimoni cultural en aquesta legislatura i que es compte amb línies de subvenció entre institucions públiques, agents culturals i ciutadania. No només d'*Els ulls de la història* viu el patrimoni, i el programa no compensa la lentitud d'aquesta direcció general en alguns moments.

Ens hauria agradat, però –i també n'ha fet esment la diputada de la CUP–, que el punt 11 de les nostres esmenes també hagués estat acceptat. En aquest moment en què vivim i que atentament observem amb molta preocupació, consideràvem que posar en relleu el pacte de Palma rubricat el 2017 pel Govern català, pel Govern valencià i pel Govern balear era imprescindible per a nosaltres, perquè promoure la cultura compartida amb altres territoris de parla catalana i posar en valor aquest potencial a què feia referència també la diputada Sabater de més de 10 milions de persones per demanar aquestes mesures concretes, per fomentar circuits i xarxes de difusió és ara més imprescindible que mai, tal com defensen entitats com Plataforma per la Llengua, per exemple.

És obvi que, malauradament, la situació des del 2017 a ara ha canviat, però cal que el Govern català siga proactiu i que es lidere aquesta defensa de la llengua, la

llengua catalana, que ens unix, que ens agermana, que ens relliga de nord a sud i d'est a oest, com a Països Catalans.

Fa pocs dies en parlàvem aquí al rebre la flama. Ho fèiem acompanyats d'entitats com Acció Cultural del País Valencià i l'Obra Cultural Balear. I, com canta Joan Rovira –i no ho oblidem mai–, som germans de llengua i, per tant, ho hem de lluitar ara més que mai.

Parlant d'entitats, voldria destacar la tasca del teixit associatiu; es reconeix en aquesta moció com a motor de participació ciutadana i també d'identitats compartides i com a mantenidor d'aquest batec cultural i lingüístic generació rere generació.

La cultura catalana i la llengua catalana com a eina de cohesió, com a llengua d'inclusió, com a llengua de creativitat, com a eina de benestar. I, gent del País Valencià, gent de les Illes Balears, gent de la Franja d'Aragó, gent de la Catalunya Nord, els de Junts per Catalunya serem sempre al vostre costat per plantar cara novament a aquells que volen aniquilar-nos i fer-nos tornar al blanc i negre, i per defensar el català de manera unitària, amb un front comú que ens ha de comptar a tots sense excepcions. De Salses a Guardamar i de Fraga a l'Alguer, no passaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. A aquesta moció d'Esquerra Republicana sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua, hi hem presentat esmenes i les defensarem a continuació, donant les gràcies, per descomptat, a la diputada Aragonès pel to, per la bona entesa, perquè la totalitat han estat incorporades al text, amb algunes transaccions per part d'altres grups parlamentaris.

Les esmenes que hem presentat van en diferents línies. Per una banda, enriqueim, considerem, la moció, tenint en compte el reconeixement de les associacions culturals que treballen dia a dia per la cultura i saben més que ningú i més que les institucions, fins i tot, que sempre anem a remolc, potenciant i assolint una democratització real de la cultura, tant pel que fa a la seva diversitat com territorialment, arribant a tots els barris, a tots els municipis, i exportant el talent d'aquests. Ens semblava important incloure el paper del món associatiu i més de barri i més comunitari en aquesta moció.

De la mateixa forma, hem incorporat la promoció del català també en la producció dels continguts i no només en el doblatge i la subtitulació, perquè cal fer polítiques públiques encertades per estimular la creació, especialment des dels mitjans públics, com s'està fent també des del departament.

I, en aquest sentit –xifres del 2021–, la producció catalana va confirmar una pèrdua progressiva de pes específic respecte a l'espanyola en els darrers dotze anys. El cinema produït a Catalunya passa en aquest període de suposar un quaranta-vuit per cent de la producció estatal el 2010 al trenta per cent registrat el 2021. I esperem, amb aquestes mesures que s'estan fent des del departament, poder anar revertint aquestes xifres.

Per una altra banda, el reconeixement a través d'una de les esmenes que hem presentat: estimular, com no pot ser d'una altra manera i tenint en compte la configuració de la diversitat sociodemogràfica i cultural també del país, aquesta perspectiva antiracista i intercultural a totes les polítiques culturals. S'ha repetit, i ho hem sentit moltes vegades, parlar de la cultura com a dret, però si no parlem específicament d'aquestes expressions culturals i la seva diversitat, estem deixant una part indispensable i essencial de la nostra cultura fora d'aquests circuits, fora d'aquests drets als quals accedir, els quals exercir, i no podem ignorar-los i molt menys invisibilitzar-los a ulls de la resta de la població.

I, finalment, incorporem, com s'ha dit també en altres intervencions, l'inici d'una estratègia conjunta. Amb la diputada Aragonès parlàvem de no només demanar, sinó treballar conjuntament amb l'Estat per protegir el plurilingüisme de totes les llengües de l'Estat, no només amb relació al català, però especialment en el català i totes les seves formes.

Pel que fa a altres aspectes no esmentats en la llei en concret, però que ens semblen importants de cara a parlar en aquesta casuística general sobre com protegim la cultura, els drets culturals, el patrimoni, recordar també que és molt necessari actualitzar un marc normatiu que tingui ben identificats els reptes i els objectius per tal d'articular polítiques públiques que ens permetin situar la política cultural de Catalunya a estàndards internacionals, els que fixava la UNESCO el 2003 i amb una inversió pressupostària equiparable a la d'altres països europeus.

El sector cultural, malgrat els avenços que s'han fet en aquest sentit, segueix denunciant la manca d'actualització legislativa per a la salvaguarda del patrimoni immaterial, més enllà de declaracions d'inventaris i de grans projectes.

En la mateixa línia, pel que fa al patrimoni immaterial, considerem que l'impuls del patrimoni cultural immaterial, la Direcció General de Cultura Popular i Associacionisme, que, de fet, va tenir l'oportunitat de venir a la compareixença de la Comissió de Cultura la setmana passada... Cal impulsar encara més plans de salvaguarda per a aquest patrimoni immaterial, com es fa a altres països.

Temes com el finançament són absolutament bàsics, insistint en que, malgrat que es va avançant, hem d'assolir, finalment, aquest dos per cent aviat des dels pressupostos de la Generalitat.

I, pel que fa a la llengua –ho hem dit moltes vegades i no ens cansarem de repetir-ho–, cal fomentar no només l'ús social del català a tots els àmbits, a l'audiovisual, que també necessitem la llengua catalana, perquè té un paper clau en aquesta cultura popular, però també a l'inrevés. La llengua no és només una eina de comunicació, sinó que ens aporta imaginari col·lectiu, úniques maneres d'entendre el món. Necessitem aquesta imaginació que ens dona el català, especialment en aquests moments on la llengua i molts drets són amenaçats.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. En VOX estamos absolutamente convencidos de que la cultura es un bien esencial a preservar. Sin embargo, tras leer la moción que hoy nos trae Esquerra Republicana y conociendo que la *consellera* Garriga, pues, no llega a esa inversión del dos por ciento que tantas veces ha prometido, a pesar de decir que la cultura constituye esa cuarta pata del estado del bienestar... Me parece que se le queda a usted esa pata un poquito corta.

Y queda constatado cómo con el separatismo jamás será posible defender la cultura, jamás será posible defenderla. Porque ustedes realmente no quieren defender la cultura catalana ni el patrimonio. Si fuera así, no tendríamos en un deplorable estado de ruina casi seiscientos bienes del patrimonio cultural catalán, tales como iglesias románicas, templos, monumentos, murallas, que están totalmente abandonados por parte de este Gobierno.

Queda claro que lo que pretenden con esta moción es, una vez más, instrumentalizar la cultura para vender su relato separatista. Todos sabemos cómo en esta Cataluña separatista en la que vivimos enaltecen algunos artistas simplemente por su afinidad ideológica con el Gobierno, mientras otros –algunos mediocres, por cierto–, ya sea porque no escriben en catalán o porque no son afines a la ideología del Gobierno, pues, son silenciados, cuando no señalados como malos catalanes.

Una muestra es el Premi Nacional de la Literatura de la Generalitat de Catalunya, que tan solo premia a autores que escriben en lengua catalana, despreciando a todos los demás. Y les recuerdo que hay autores catalanes que han escrito grandes obras literarias, como es el ejemplo de Josep Maria Gironella o Carmen Laforet, quienes, pues, entiendo que para ustedes no merecen ningún tipo de consideración.

Por ello, afirmamos que ustedes no defienden la cultura, sino que defienden su relato ideológico, instrumentalizando la cultura. Y para hacerlo, evidentemente, y como se ha visto en esta moción, la lengua catalana juega un papel esencial en todo ello.

Como han repetido en múltiples ocasiones, pretenden excluir la lengua española de todas las esferas de la vida pública, incluso de algunas de la vida privada también, imponiendo el catalán como la lengua única de la región catalana.

Precisamente de eso trata la segunda parte de la moción, donde intentan imponer el catalán también en el ámbito audiovisual, porque, claro, no es suficiente para ustedes, ¿no?, 280 millones de euros gastados en unos medios públicos totalmente sectarios, que ustedes todavía quieren ir más allá, porque se han dado cuenta de que las nuevas generaciones cada vez ven menos televisión. De hecho, yo ni siquiera tengo televisión en casa. Y lo que quieren es llegar a esas nuevas plataformas.

Con ese motivo, nosotros no vamos a dar apoyo a las iniciativas en las que pretenden, pues, imponer a los artistas, a los autores, a los cineastas en qué lengua tienen que crear sus obras. En fin, resulta algo totalmente absurdo decirle a Netflix si tiene que hacer una película en catalán o español. O sea, lo importante es que se hagan películas, se hagan creaciones en Cataluña.

En VOX somos muy conscientes de quiénes somos como pueblo, entendemos la identidad de nuestra nación y nos encanta la diversidad de lenguas, de acentos y de costumbres autóctonas que conviven en nuestra patria. Y, por supuesto, VOX está siempre al lado de la cultura. Da igual la lengua, da igual el acento, da igual el dialecto en la que se haga. Lo importante es que España siga siendo uno de esos países, si no el que más, con más cultura, arte y patrimonio histórico acumulado.

En VOX, y a diferencia de todos ustedes, nos sentimos orgullosos de toda creación artística catalana, de todas ellas. De las letras bilingües de Bernat Metge, Mateu Adrià, del rector de Vallfogona, Antoni de Capmany, de Àngel Guimerà, Jacint Verdaguer, Mercè Rodoreda, la brillantez de Eugeni d'Ors y la prosa impecable de Josep Pla, quien, por cierto, en una maravillosa entrevista en el programa de Soler Serrano, defendió con pasión la eterna españolidad del pueblo de Cataluña. Defendemos siempre la obra del maestro Gaudí, el pincel de Ramon Casas y la genialidad de Salvador Dalí. Y, a diferencia de muchos de ustedes, nosotros lo reconocemos y mostramos nuestro orgullo en público por la tradición taurina de Cataluña, porque la maestría de Joaquín Bernadó, la muleta de Enrique Patón, la templanza de Serafín Marín y la valentía de José Tomás también son arte y también son cultura catalana. (*Alguns aplaudiments.*) Y podría seguir así durante horas, porque el pueblo catalán ha sido siempre un pueblo extraordinariamente creativo, y no queremos que deje de serlo.

Por ello desde VOX reivindicamos el incalculable patrimonio cultural catalán, pero les vamos a señalar cada vez que pretendan amordazar y corromper la cultura catalana para imponer su relato ideológico y sus obsesiones absurdas lingüísticas.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula el diputat no adscrit, el senyor Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. En la moción dicen que les preocupa mucho la cultura, que es el cuarto pilar del estado del bienestar. Me parece bien. Estoy de acuerdo. Pero inmediatamente empiezan a hablar del catalán y solo del catalán y solo de la cultura en catalán. Cuando la cultura no es en catalán les importa un rábano.

Así que tampoco les importará tanto la cultura, ¿no? Este debate es, por tanto, tramposo. Es decir, Alberto Tarradas lo acaba de decir. Es decir, ¿Marsé no es cultura porque está escrito en castellano? Loquillo, Serrat, Coixet, Ildefonso Falcones, Ruiz Zafón, no sé, ¿estos no son cultura? ¿No les preocupa? Entonces, oigan, mienten. A ustedes, la cultura les importa un bledo.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Bé; gràcies, presidenta. Agrair de nou les esmenes presentades pel PSC, Junts, CUP i comuns. També la voluntat d'entesa de les respectives diputades: diputada Garcia, Sales, Sabater i González. Que, per cert, tot dones al capdavant de cultura. M'agrada. I també a Ciutadans, tal com li he dit, per no... O sigui, gràcies per presentar l'esmena, malgrat que no l'hi hàgim acceptat. Li vam argumentar que fem especial menció de la llengua catalana, aranesa i de la llengua de signes, perquè són les llengües que pateixen diglòssia digital i, per tant, són les que necessiten accions de protecció específiques.

Hem fet deu transaccions i hem acceptat vuit esmenes amb la finalitat d'enriquir-ne el contingut. Penso que ho hem aconseguit. I hem ampliat aquesta visió i la perspectiva que també pretenia la moció. Per tant, tenim una moció molt més completa que la inicial.

A la diputada Sabater, donem suport a les iniciatives com la Xarxa d'Alcover. No tanquem pas la porta a la declaració de Palma, però és que no depèn de nosaltres. El que sí que jo li trasllado és que podem proposar una proposta de resolució a la Comissió de Cultura que parli de la declaració de Palma. Per tant, en aquest sentit li estenc la mà per fer aquesta proposta de forma conjunta.

I a la diputada Grau, de nou, la cultura es defensa, es defensa amb grans consensos, i jo penso que aquesta moció ho ha aconseguit. La cultura es defensa així, d'aquesta manera, i no pas com vostès ho fan habitualment, que és anar en contra de tot.

Gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem (*forta remor de veus*), tot seguit, a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 20 i 21 de l'ordre del dia. Si els hi sembla, ho tornarem a repetir, perquè veig que hi havia soroll a l'hemicicle.

Passem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 20 i 21 de l'ordre del dia. Iniciem ara les votacions de les mocions i, com bé saben, els textos que se sotmeten a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat (continuació)

302-00308/13

Passem, doncs, a la votació de la primera: moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política dels nomenaments i les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat.

Passem a la votació del punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 49 vots a favor, 69 en contra i 7 abstencions.
Passem a la votació del punt 2 i el punt 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 40 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions... —és que els veig nerviosos, eh?
Passem ara a la votació del punt 3.
Comença la votació.
En aquest punt, el resultat són 38 vots a favor, 68 en contra i 18 abstencions.
Queda rebutjada.
Passem ara a la votació del punt 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 14 vots a favor, 68 en contra i 43 abstencions.
Queda rebutjada.
Passem a la votació ara dels punts 6.a i 6.c.
Comença la votació.
El resultat són 45 vots a favor, 69 en contra i 11 abstencions.
Queda rebutjada.
Passem ara als punts 6.b i 7.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 17 vots a favor, 68 en contra i 40 abstencions.
Aquest punt queda rebutjat.
Passem a la votació del punt 8.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 10 vots a favor, 69 en contra i 46 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
I passem al punt 9.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 56 vots a favor, 68 en contra i una persona que no ha votat.
Queda rebutjat aquest punt.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua (continuació)

302-00309/13

Passem a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'accés a la cultura en matèria de patrimoni i llengua.
Passem a la votació dels punts 5 i 13.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 109 vots a favor, 10 en contra i 6 abstencions.
Queden aprovats aquests dos punts.
Passem al punt 17.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 76 vots a favor i 49 en contra.
Queda aprovat aquest punt.
Passem a la votació del punt 18.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 107 vots a favor i 18 en contra.
Queda aprovat aquest punt.
I passem a votar la resta de punts.
Comença la votació.
I el resultat de la votació són 107 vots a favor, 10 en contra i 8 abstencions.
Queda aprovada, doncs, la resta de la moció.

Un cop acabades les votacions, passem al debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu. I, a continuació, procedirem a la presentació i posicionament de les propostes de resolució subsegüents al debat sobre la situació de l'educació i el sistema educatiu que han estat presentades pels grups parlamentaris.

Així doncs, i per a la defensa de les propostes de resolució i el posicionament sobre la resta de propostes, seguirem l'ordre de presentació al registre, tal com estableix l'article 155.2 del Reglament. El torn d'intervenció serà per un temps màxim de deu minuts per a cada grup parlamentari. I té la paraula, per part del Grup Mixt, la senyora Lorena Roldán i Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bien, vamos hoy con la segunda parte de este... Saludo al presidente, y me comentan que la *consellera* está a punto de llegar, también. Pues, bueno, seguimos hoy, como decía, con la segunda parte de este debate monográfico de educación.

Sí que es verdad que ha sido como un poco precipitado, porque es verdad que, pues, no le hemos dado ni ese periodo de gracia a la *consellera* Simó. Pero, bueno, viendo los datos, sobre todo lo que hemos conocido también en las últimas semanas, viendo los datos del informe PIRLS, también las pruebas de competencias básicas, la situación de la educación en Cataluña, con ese porcentaje de abandono escolar tan preocupante, yo creo que era importante que hoy pudiéramos llevar a cabo este debate y que pudiéramos llegar a algún tipo de acuerdo con estas propuestas de resolución que hoy presentamos.

Muchas de ellas son coincidentes. Había algún grupo que el martes, pues, proponía algún tipo de pacto o de acuerdo entre todas las formaciones parlamentarias. Y yo creo que, bueno, con la lectura de las propuestas vemos que sí que es verdad que hay una parte muy de fondo en la que estamos de acuerdo, aunque ya veremos a ver cómo queda luego el panel de votaciones, porque ya sabemos que, bueno, muchas buenas intenciones, pero luego a la hora de la verdad...

En fin, como decía, los datos son graves, son muy preocupantes: Cataluña es la comunidad autónoma con un mayor porcentaje de abandono escolar. Estamos prácticamente en torno al diecisiete por ciento. Somos la región, también, con menos estudiantes excelentes. Estamos a la cola de Europa en comprensión lectora y también a la cola de España; somos los últimos, solamente por delante de Ceuta y Melilla. Y yo creo que todo esto lo que hace es evidenciar una situación que nosotros hemos venido denunciando desde hace mucho tiempo, y es que el modelo de inmersión no es bueno, por mucho que ustedes insistan en ello. La inmersión está lastrando a nuestros alumnos. Ustedes lo llaman «éxito», pero el fracaso es más que palmario.

Yo hoy me voy a centrar..., porque el martes ya tuvimos oportunidad de hablar más quizá de modelo educativo en términos más políticos, y yo creo que hoy hay que centrarse más en estas propuestas y la parte como más técnica. Nosotros, en la primera de ellas, presentamos una propuesta a favor del trilingüismo, con tres lenguas vehiculares: catalán, castellano, por supuesto, y apostamos también por el inglés, con una presencia equilibrada, respetando el modelo de conjunción lingüística, tal y como marca el Tribunal Constitucional.

Creo que no es necesario hoy ahondar en los beneficios que supone poder estudiar y poder aprender en lengua materna. El otro día citábamos más de mil artículos apoyados por la UNESCO que hablan, evidentemente, pues, de los beneficios de poder aprender en lengua materna. Y hablábamos también de criterios pedagógicos en este sentido. Pero sí que me quiero o quiero hacer hincapié en las consecuencias tremendamente perjudiciales que supone no estudiar en lengua materna, especialmente para aquellos alumnos que tienen necesidades educativas especiales. El otro

día hablamos muchísimo de escuela inclusiva. Algunos se llenan la boca, pero luego resulta que la practican poco. Y, por tanto, creo que es importante también tener en cuenta, pues, como decía, los beneficios (*la consellera d'Educació entra al Saló de Sessions*) –bienvenida, *consellera*– de poder estudiar en lengua materna, algo que ahora mismo no está ocurriendo, y que ustedes desde el Gobierno están, como decía, lastrando y perjudicando especialmente a estos alumnos con necesidades especiales.

Hablábamos del inglés. Yo creo que el nivel de los alumnos, pues, evidentemente deja muchísimo que desear. No es lo que ustedes nos intentan vender y, además, es que es muy fácil. Simplemente hay que ver, pues, los resultados de las pruebas de competencias básicas o incluso los resultados de la selectividad. Según ustedes, los alumnos catalanes tienen un nivelazo de inglés, que incluso a veces nos dicen que por encima de castellano y del catalán. Pero, claro, entonces, ¿cómo se entiende que, por ejemplo, llevemos ya cuatro años de prórroga para acreditar el nivel B2 de inglés en la universidad? ¿Que no quedamos que los alumnos tienen un nivelazo de inglés? Pero entonces no tendrían que tener problemas.

Sin embargo, insisto, cuatro años de prórroga. Y, además, hemos tenido que hacer modificaciones para que el título, pues, se acreditara al final de los estudios. Insisto en que esto..., evidentemente, una cosa no casa con la otra. Si sacan tan buenas notas y tienen tanto nivelazo, ¿cómo es que luego no pueden acreditar este nivel de inglés? Desde luego, no se sostiene por ningún lado. Y esto, como digo, pues, se arreglaría con un sistema trilingüe, con tres lenguas vehiculares.

Nosotros en este punto también hablamos del plan de fortalecimiento del catalán en el sistema universitario, que puso en marcha la *consellera* Geis y que ahora ha seguido implementando el *conseller* Nadal. Nosotros pedimos derogar, directamente, este plan, porque evidentemente yo creo que el cerco nacionalista está yendo ya demasiado allá. Es decir, ahora también en las universidades, creando un problema que antes no existía.

Y, sobre todo, yo me pregunto cómo va a afectar esto al prestigio internacional de las universidades catalanas, o al fomento, por ejemplo, de la atracción de alumnos extranjeros, que son vitales para la supervivencia de muchos de los másteres ofertados. O sea, es como si ustedes quisieran, pues, una Cataluña cada vez más pequeña, más cerrada y más aislada del resto del mundo. Y nosotros queremos todo lo contrario. Y, por tanto, pedimos, como digo, derogar este plan e incrementar el número de horas lectivas y de asignaturas en másteres, en posgrados, impartidas en inglés o en cualquier otra lengua extranjera, con el objetivo de mejorar las competencias, mejorar las habilidades en estas lenguas y, en definitiva, preparar a nuestros alumnos, pues, para un mundo laboral que es global.

En la propuesta número 2 hablamos también de los recortes que se han venido produciendo en la última década en educación y que todavía no hemos conseguido revertir. Y, por tanto, una cosa que es básica, cobrar los sexenios a los seis años, no a los nueve, como está ocurriendo ahora, que es vergonzoso. Recuperar también la reducción de las dos horas lectivas a los docentes mayores de cincuenta y cinco años, que todavía no se ha recuperado; el aumento también de las plazas de los procesos de estabilización, porque ahora mismo lo que tenemos es un despropósito. Queremos también blindar de forma permanente que el mes de julio sea un mes de formación y de días de preparación para el inicio del curso escolar. Y en el último punto hablamos también de equiparar las condiciones laborales del personal laboral de las guarderías rurales que dependen de la Generalitat.

En la propuesta número 3... Es una propuesta bastante extensa, donde hablamos, pues, de mejorar la calidad de la educación en Cataluña. Está muy relacionado con lo que comentaba en el primero de los puntos. Insisto en que las cifras que tenemos dan escalofríos, especialmente las de abandono y de fracaso escolar.

No me puedo detener en todos los puntos porque, como digo, es una propuesta muy extensa, pero sí que quiero destacar algunos. Por ejemplo, el número 7, que

habla de los protocolos de prevención, detección e intervención en el acoso escolar. Creo que esto es fundamental, porque las consecuencias, pues, en muchos casos desgraciadamente son irreparables y son muy dolorosas. Y hemos tenido casos recientemente en Cataluña que, insisto, ponen los pelos de punta, y creo que los protocolos no están funcionando. Por tanto, revisión de esos protocolos.

El despliegue para el decreto de la escuela inclusiva. Y aquí hablamos en varios puntos –el número 10, el número 9– para que haya más profesionales, más profesores también, para estos alumnos con algún tipo de necesidad especial en este sentido. Y el punto número 10, que se centra también en la lucha contra el absentismo y el abandono escolar prematuro.

Voy rápido porque me quedan menos de tres minutos y no me puedo detener en todo, pero creo que era importante hacer hincapié en estos puntos específicos.

Respecto a la propuesta número 4, hablamos de reforzar la formación profesional. Paso muy por encima. Lo que hacemos es, pues, muchísimo énfasis en el desarrollo de la formación profesional dual. Esto está funcionando en otros países de nuestro entorno, y creo que no hace falta inventar nada; con que nos lo copiemos y lo apliquemos aquí tendríamos bastante. Y, por tanto, hay que insistir también en el desarrollo y en esos convenios, también, con las empresas.

La propuesta 5 va sobre financiación. Y aquí incorporamos una propuesta, que prácticamente compartimos con la totalidad de los grupos, relativa al incremento de la dotación presupuestaria hasta alcanzar ese seis por ciento del PIB. Digo que es una propuesta que compartimos con varios grupos y, por ejemplo, Esquerra Republicana, el grupo que da apoyo al Gobierno, nos presenta un punto idéntico y yo, sinceramente..., tiene guasa, la cosa, que es que son ustedes los que elaboran los presupuestos y son ustedes los responsables de la financiación en este tema. Y, por tanto, que nos vengan aquí a hacer una declaración de que el Parlamento insta al Govern para alcanzar el seis por ciento de la financiación... Hombre, de verdad. Yo es que hay cositas ya que claman un poco al cielo. Les vamos a votar a favor, pero es que me parece que es un poquito tomadura de pelo, sinceramente.

Y, ya por último, hacemos otra propuesta, la número 6, que habla de deducciones fiscales. Yo creo que es importantísimo, sobre todo en el momento actual que estamos pasando, con una crisis social derivada por varias causas, aliviar y ayudar a las familias. Y, por tanto, nosotros aquí lo que hacemos es pedir una serie de deducciones fiscales con varias propuestas, como digo, por ejemplo, para aliviar los costes que suponen los libros de texto cada año. Imaginemos familias que, además, tienen más de un hijo y, por tanto, el coste que esto supone. También para el material escolar o también deducciones para la enseñanza de idiomas extranjeros de manera extraescolar. Como digo, una serie de deducciones en el IRPF.

En definitiva –y ya acabo, que me queda medio minuto–, para terminar yo insisto, *consellera*, en lo que le dije el martes. Para todo aquello que suponga mejorar el sistema educativo, revertir el fracaso y el abandono escolar, para luchar contra el acoso, para mejorar los resultados, para recuperar la excelencia, para ayudar a las familias en la educación de sus hijos, para revertir los recortes, prestigiar al profesorado..., ahí nos tendrán al lado. Siempre. No lo dude. Ahora, en su activismo político y en su empeño en un modelo caduco y perjudicial, ahí nos tendrán enfrente.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé, moltes gràcies, presidenta. Señor presidente, señoras *consellers*, señores diputados, muy buenas tardes. Este debate parlamentario sobre el estado de la cuestión de la educación en Cataluña, para ser serio y sincero, debería comportar un

cambio sustancial de nuestro modelo educativo catalán, que, como hemos denunciado en reiteradas ocasiones, es como una especie de solar en ruina.

Mi máxima ilusión, sinceramente, sería que este debate sobre la educación marcara un antes y un después, un punto de inflexión en el maltrecho sistema educativo catalán. Que el 1.300.000 alumnos que estudian en Cataluña y toda la comunidad educativa en general a partir de ahora confiaran en que el Govern de la Generalitat, por fin, erradicará los males endémicos que asolan la escuela catalana.

Querría, tras este debate, que se hiciera realidad mi anhelo por conseguir acabar con el deficiente nivel académico de los alumnos y la enorme tasa de abandono escolar; con las deplorables condiciones laborales de los más de 123.000 profesores catalanes; con el drama de las 22.800 plazas docentes sin cubrir por falta de profesores; con la falta de atención debida a los 183.000 alumnos con necesidades educativas especiales, tanto en la escuela ordinaria como en la escuela especial; con la falta de infraestructuras dignas, eliminando los mil barracones existentes en la actualidad.

Pero, lamentablemente, la lectura pormenorizada de las propuestas de resolución en general de los partidos, y sobre todo de los partidos que sustentan al Govern, me hace volver a la cruda realidad, desvaneciéndose mi ilusión, como bien expresan aquellos versos del inmortal Machado: «Anoche cuando dormía / soñé, ¡bendita ilusión!, / que una colmena tenía / dentro de mi corazón; / y las doradas abejas / iban fabricando en él, / con las amargas viejas / blanca cera y dulce miel.» (*Alguns aplaudiments.*) Bendita ilusión, eso es. Telita o bendita ilusión. ¡Qué le vamos a hacer! Porque el Govern de Esquerra Republicana, con su socio preferente del PSC y los partidos que lo sustentan apoyando sus presupuestos, sin olvidar a Junts, que ha estado gobernando un año y medio con Esquerra Republicana sin rechistar ante las cacicadas del señor Gonzàlez-Cambray, va a seguir defendiendo un modelo liberticida, sectario e ineficaz del *model d'escola catalana*, pervirtiendo la educación y aplicando recetas pedagógicas que no funcionan.

La realidad, que es muy tozuda, nos demuestra que somos líderes en Europa en abandono escolar –16,9 por ciento. Los resultados de competencias básicas han sido los peores de toda la serie histórica en todas las materias. Solo el cuarenta y seis por ciento de los examinandos en las pruebas de incorporación a los estudios de Magisterio –de educación– han aprobado. El rendimiento de los alumnos en las últimas pruebas PISA –las de 2018, que se dieron a conocer, las últimas que conocemos– ha descendido 9,7 puntos en comprensión lectora, en matemáticas y en ciencias. El informe PIRLS sobre comprensión lectora alerta del nivel bajísimo de comprensión lectora de los escolares catalanes. Solamente superamos a Ceuta y Melilla. Por cierto, es triste que hayamos tenido que esperar a los resultados de estas pruebas internacionales para que ahora a todos los grupos les entre la prisa y la preocupación por el déficit en comprensión lectora que arrastran los niños catalanes. ¡Cuánta hipocresía!

Este curso, los casos de *bullying* han crecido un 48,7 por ciento respecto al año pasado. En total, la USAV ha atendido 516 casos, mientras que el año pasado se registraron 347. Por desgracia –por desgracia–, no tenemos ninguna esperanza en que este terrorífico panorama pueda revertirse con el cambio de *conseller*. El *conseller* Gonzàlez-Cambray, el de los eslóganes vacíos y el que pasará a la historia por ser el más odiado de toda la comunidad educativa, ha sido sustituido por la señora Simó, cuya prioridad es la imposición excluyente de la lengua catalana, como si la lengua catalana fuera propiedad de los separatistas y como si el sistema educativo catalán no tuviera tantas necesidades prioritarias. ¿Cuántos problemas son prioritarios a este? Sus declaraciones en entrevistas y en medios de comunicación nos llevan a la conclusión de que usted va a seguir las mismas políticas funestas del señor Gonzàlez-Cambray. Hasta pidió usted el martes en este hemiciclo un caluroso aplauso al señor Gonzàlez-Cambray.

Bien, llegados a este punto, hemos propuesto de una manera muy exhaustiva, pormenorizada, veinticinco medidas para dar un vuelco al maltrecho panorama edu-

cativo catalán. Voy a hacer alguna referencia a alguna de ellas, porque me imagino que todos los grupos parlamentarios habrán podido estudiarlas concienzudamente.

Ante sus intentos de imponer como una apisonadora un único modelo educativo de escuela –público, laico, mixto y en catalán–, defendemos la libertad educativa de las familias para que sean los padres los que escojan el mejor modelo que quieran para sus hijos. Ante su estrangulamiento constante a la escuela concertada, defendemos que hay que incrementar su financiación hasta alcanzar el coste real de la plaza, como se merecen.

Ante su obsesión por adoctrinar a los niños, por imponerles una versión sesgada de la historia, utilizando el catalán como arma arrojadiza y tratando de hipersexualizar con programas como el Coeduca't, nosotros abogamos por la neutralidad ideológica en la escuela.

Ante su empeño en que el nivel educativo de nuestros niños sea cada vez más mediocre, más deficiente, que se rijan por la ley del mínimo esfuerzo y que la escuela se convierta en una especie de parque de atracciones, con mucha parafernalia digital, en VOX defendemos la cultura del esfuerzo, la importancia de adquirir conocimientos sólidos, de utilizar metodologías pedagógicas científicamente probadas.

Ante su odio al español, seguiremos dando la batalla para garantizar el derecho a una educación en español. Tampoco daremos tregua a todos aquellos que se dedican a acosar a estudiantes por pedir más horas de español en las aulas, como el caso muy reciente del alumno del instituto de Sant Fost, que se ha dado a conocer esta misma semana. Defendemos –defendemos– el catalán en la escuela, pero de lo que estamos absolutamente en contra es de la imposición totalitaria y excluyente.

Necesitamos contar con el mejor profesorado para nuestros hijos, que es el tesoro máspreciado que tenemos, y eso pasa por que los maestros recuperen el prestigio y la autoridad, que tengan buenas condiciones laborales, que haya una única prueba de acceso a la función docente en toda España, exigente, o que se supriman requisitos lingüísticos como el acreditar el C2 de catalán, que obstaculiza el ejercicio de la profesión y genera un déficit de profesores enorme.

Y, por último, ante el absoluto desastre y abandono en la formación profesional, vamos a dignificarla y convertirla en un ascensor social para que muchos jóvenes, en una Cataluña, no olvidemos, con un paro juvenil que ronda el veinte por ciento, encuentren un futuro profesional digno.

Es curioso que en una de las medidas de las propuestas de Esquerra Republicana, concretamente su propuesta de resolución..., la número 4.7, Esquerra quiera canalizar la mejora de la formación profesional mediante la Agencia Pública de Formación Profesional, una agencia que el año pasado, a fecha de diciembre de 2022 –eso lo pudimos corroborar en los portales de transparencia de la web de la Generalitat y en preguntas registradas y que han sido contestadas–, solo había ejecutado un 9,8 por ciento de su presupuesto total, un 9,8 por ciento en diciembre de su presupuesto total. ¿En serio creen que los problemas de la formación profesional se pueden solucionar a través de esta agencia tan inútil? Sean serios, por favor, nos jugamos mucho, nos jugamos el futuro, ya el presente y el futuro de Cataluña. Sean responsables.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari dels Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el senyor David González Chanca.

David González Chanca

Moltes gràcies, presidenta. Bona tarda, diputats i diputades, president, consellers i conselleres. Consellera d'Educació, molt bona tarda també per a vostè, i aprofitem per felicitar-la pel seu nou càrrec com a consellera d'Educació i li desitgem molta sort i molts èxits, perquè seran la sort i els èxits de tota Catalunya.

Segur que comparteix amb nosaltres, consellera, que aquest Ple monogràfic d'educació parteix d'un punt de sortida complicat, i és que la situació educativa a Catalunya fa temps que no passa per un bon moment. En els darrers anys, les manifestacions i les protestes a les nostres escoles han estat a l'ordre del dia, que, acompanyades d'una disminució genèrica de la percepció de benestar emocional, han estat una barreja preocupant si agrupem tots aquests fets.

La comunitat educativa ha mostrat en nombroses ocasions el seu rebuig a algunes de les mesures estrella que ha presentat la conselleria d'Educació en els darrers anys: l'avançament unilateral del calendari escolar, la reducció de la jornada lectiva al setembre o l'aprovació dels currículums quan el curs ja havia començat. Però també han mostrat el seu descontentament amb les formes i el tarannà de la conselleria i de l'anterior conseller, portant a terme aquestes polítiques sense consens, anunciant les mesures preses abans d'arribar als acords pertinents amb els sindicats, amb les famílies o amb les principals organitzacions representatives del món educatiu. La tensió generada durant tot aquest temps ens porta a una conclusió evident: no es pot tornar a repetir un període d'inestabilitat i d'incerteses com el que hem viscut en els darrers dos anys.

Des del Grup Socialistes pensem que el Govern de Catalunya, amb una nova consellera d'Educació al capdavant, té l'oportunitat per treballar en aquest objectiu si demostra capacitat per materialitzar les propostes que avui sortiran d'aquest Ple monogràfic i que es converteixin en una realitat.

La predisposició del nostre grup ja la coneixen de sobra; ens hem ofert a treballar i explorar un pacte català per l'educació, que al nostre entendre hauria de fonamentar-se en els sis eixos que més ens preocupen sobre l'actualitat en el sistema educatiu català.

Primer de tot, per aconseguir un veritable desplegament d'un sistema educatiu inclusiu proposem fer efectiu de manera immediata, el proper curs 23-24, l'increment de 100 milions d'euros aprovats en els pressupostos de la Generalitat gràcies a un acord amb el Partit Socialista, que han de servir per millorar l'atenció a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu i que ens agradaria també que servissin per incloure la incorporació d'un psicòleg als instituts i professionals addicionals per als centres d'infantil i primària per respondre a l'important increment de trastorns de conducta.

Demanam també dotar de més recursos els centres de desenvolupament infantil i atenció precoç, els centres de salut mental infantojuvenil per millorar-ne l'atenció, el nombre d'usuaris atesos i la freqüència de la intervenció i, sobretot, garantir que es puguin atendre els infants de fins als sis anys. Proposem també desplegar la coeducació a totes les etapes educatives i en tots els centres educatius de Catalunya, incorporant-la en els currículums educatius amb continguts per tal de fomentar els valors de la igualtat real i combatre els estereotips de gènere. En la mateixa línia, proposem també revisar i actualitzar els protocols de prevenció, detecció i intervenció davant l'assetjament i el ciberassetjament entre iguals.

El segon eix temàtic per nosaltres és la millora de l'èxit educatiu per aconseguir un millor rendiment, una reducció del fracàs i de l'abandonament escolar prematur i la millora de l'aprenentatge de les llengües estrangeres. L'objectiu que ens plantejem és ambiciós. I per això proposem la creació d'un pla de xoc que ha de permetre dues coses: la primera, reduir el nombre d'alumnes amb baix rendiment en competències bàsiques per sota del quinze per cent, i, en segon lloc, aconseguir un percentatge d'alumnat amb un alt rendiment, superior al quaranta per cent en una legislatura. Com ho volem aconseguir? Jo únicament puc anomenar els titulars: oferint als docents i la formació didàctica les eines pedagògiques necessàries; acompanyant les famílies per fomentar la seva implicació en l'evolució acadèmica i personal de l'alumnat, o impulsant programes d'enriquiment curricular per a l'alumnat amb altes capacitats.

Tanmateix, dins d'aquest àmbit proposem quatre mesures concretes per millorar la qualitat de l'educació en el seu conjunt: primer, ampliar l'oferta pública de formació professional bàsica –grau mitjà i grau superior– d'acord amb les necessitats formatives del teixit econòmic i de tot el territori; segon, posar en marxa ajuts econòmics a l'alumnat vulnerable, especialment per compensar les barreres en la transició cap a l'educació postobligatòria –parlem de beques salari i d'ajuts de transport–; tercer, incrementar els recursos econòmics, docents i no docents, als centres de màxima complexitat, que han de ser una prioritat, i quart, crear un pla d'impuls i millora de l'aprenentatge de l'anglès i de llengües estrangeres 2024-2030 que garanteixi la certificació del B2 al final del batxillerat o del grau superior.

La tercera qüestió, per nosaltres importantíssima, té a veure amb les escoles bressol, amb l'educació zero-tres, per avançar la universalització i la gratuïtat de l'oferta educativa en aquesta etapa. Proposem –planificant conjuntament amb el món local, amb criteris d'equitat territorial– la creació de deu mil noves places públiques d'escola bressol per garantir la universalitat. Ho volem fer nosaltres també, però la diferència entre la nostra proposta i la proposta que fins ara ha fet el Govern és la de garantir un finançament suficient i estable de les escoles bressol de titularitat pública que tingui en compte el cost real de cada plaça, un cost que fins ara no ha tingut mai en compte el Departament d'Educació quan deia que cobria una tercera part de les despeses que suposa i pagava 1.600 euros per alumne i plaça. Es va anunciar una gratuïtat per part del departament que no existeix, i van ser els ajuntaments, una vegada més, els que van sacrificar més recursos, tot i que no els tocava a ells, per aconseguir la gratuïtat d'algunes places de les escoles.

També fem menció en les nostres propostes de resolució del deute pendent que té encara a dia d'avui el Govern amb les administracions locals, retornant el deute als ajuntaments mitjançant un acord amb el món municipal que redueixi costos. I que, sobretot, quedi clar que el seixanta-sis per cent dels costos forma part del departament i de la Generalitat i que al trenta-tres per cent hi faran front els ajuntaments.

En quart lloc, abordem la situació de la formació professional, un sistema de formació professional que ha de ser modern, integrat, flexible i accessible. Per aquest motiu, demanem impulsar un pacte per a la transformació i modernització de l'FP amb els agents econòmics i socials, representants d'institucions i del territori i les persones expertes per dimensionar correctament l'oferta pública actual d'FP i adaptar-la a les necessitats sectorials i territorials de la demanda que té la ciutadania. És una demanda històrica, aquesta, que no és la primera vegada que en parlem, i ho vàrem fer també a la comissió i al Ple monogràfic de joventut d'ara fa un any.

El cinquè eix, importantíssim per nosaltres: les inversions pendents, tan demandades i tan necessàries per a tots els centres educatius de Catalunya. Per aconseguir uns equipaments dignes i adaptats per afrontar l'emergència climàtica hem presentat la creació d'un pla d'adequació i transformació de les infraestructures educatives de Catalunya a l'emergència climàtica, que garanteixi la inversió necessària per millorar l'eficiència i l'estalvi energètic en totes les escoles.

I, a la vegada, volem respondre a la falta d'inversió permanent que han patit els nostres centres en els darrers anys. No ve d'aquest mandat –nosaltres ho reconeixem. És històrica, la falta d'inversions a les escoles i instituts, però cada setmana que està passant, cada mes que passa, cada any, la situació s'aguditza més i més. Cal denunciar, una vegada més, que han estat en moltes ocasions els ajuntaments –de tots els colors polítics– qui, assumint una competència que no els hi pertoca, han destinat milers i milers de recursos per portar a terme reformes i obres a les escoles de Catalunya, perquè el departament no ha estat capaç de fer-les.

Aquesta dinàmica d'assumir més feines les administracions locals per mantenir centres educatius en millors condicions sense tenir ni les competències ni els recursos –s'ha de dir– li ha anat molt bé al Govern: s'han reformat escoles sense destinar-hi cap partida ni cap recurs humà ni cap recurs administratiu. Ha arribat el mo-

ment de ser justos, d'agrair tota la feina als consistoris, però que d'una vegada per totes tinguem la conselleria d'Educació al capdavant, que compleixi els deures i les funcions que els hi pertoquen per llei.

I, finalment, per últim, ens proposem avançar cap a un nou model de governança de l'educació. Volem impulsar un nou model de governança educativa que ha de ser més flexible i descentralitzat, que aposti per la cogovernança amb la comunitat educativa i amb tot el territori. Tanmateix, s'ha de treballar per reconèixer la professió docent i prendre les mesures necessàries per tal d'assegurar la substitució del professorat des del primer moment en el que es porta a terme aquesta substitució.

Un últim apunt important per nosaltres: preservar el consens acordat a la Llei 8/2022, sobre l'ús i l'aprenentatge de les llengües oficials en l'ensenyament no universitari, i garantir la no politització ni de la llengua ni de l'escola catalana; una pràctica que, escoltant algunes intervencions d'alguns partits, malauradament, sembla encara a l'ordre del dia.

En definitiva –i ho he comentat al principi de la meua intervenció–, el que proposem és acordar, abans de finalitzar el 2023, un pacte català per l'educació, per la qualitat, l'equitat i la gratuïtat, que sigui un full de ruta compartit a partir del qual avançar; refer la confiança en la comunitat educativa, que falta fa, i generar estabilitat per promoure una necessària millora educativa. Aquesta és la proposta del PSC. Ens oferim, i queda sobre la seva teulada. És responsabilitat d'aquest Govern tot el que ha passat en el sistema educatiu durant aquesta legislatura, però també serà la seva responsabilitat si continua amb una inacció que no produeix cap benefici a ningú.

Arribats a aquest punt, és el moment de plantejar-nos-ho tot: el treball i la col·laboració amb les altres forces polítiques, amb la comunitat educativa i amb les administracions locals. Ho torno a dir: no pot ser que els ajuntaments siguin la secció administrativa del Departament d'Educació; aquests ja han dit prou.

Per tant, hem d'obrir una nova etapa, i aquest Ple monogràfic és un moment per fer-ho. Moltíssimes gràcies. I hem d'agrair els acords a què hem pogut arribar a les propostes de resolució en les diferents propostes que hem pactat; pensem que poden ser molt útils.

Hem de ser molt conscients de tot el que ha passat fins ara, però sobretot ens hem de preocupar de tot el que pot passar d'ara en endavant, entenent que el millor favor que li podem fer a aquest país és garantir un sistema educatiu equitatiu, inclusiu, d'èxit i de qualitat. No desaprofitem aquesta enorme oportunitat que tenim.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats... Bé, hem escoltat atentament tot el que s'ha dit fins ara en aquest debat monogràfic d'educació. I, bé, doncs, estem més d'acord amb unes coses, menys amb d'altres. S'han evidenciat, per part d'alguns grups, voluntats de pactes de consens, de pactes globals. No dubtem de que aquesta voluntat existeixi. També veiem molt de bla, bla, bla. Llenguatge inclusiu no equival a escola inclusiva. I de bones intencions els tripartits en van plens.

No ho sé, aquí es parla molt de lluitar contra la segregació escolar, però llavors ens trobem les escoles segregades per moltes raons –per pactes catalans, per pactes nacionals.

A veure, a nosaltres ens sembla que –i ho diem amb tot l'ànim constructiu, perquè pensem que avui és el dia de les propostes, avui és el dia propositiu–, mentre no..., mientras no admitamos el elefante en la cacharrería, que es la lengua; mientras no se admita que no existe un verdadero consenso social y político para hacer lo que se está haciendo con la lengua, será muy difícil empezar a trabajar seriamente

por la escuela catalana y con un verdadero consenso político y social. O sea, mientras nos hagamos trampas al solitario con el tema de la lengua y se utilicen las aulas como campo de batalla de la lengua, no llegaremos a donde tenemos que llegar.

També pensem que hauríem de fer, tots plegats, una mica d'autocrítica. I això va, doncs, pels índexs de comprensió lectora, va pels índexs d'abandonament escolar... Per cert, desitjo al Govern tota la sort i tota la fortuna en la repetició de les oposicions. Esperem a veure si aquest cop ens en sortim una mica millor.

Bé, jo ara passaré, doncs, a comentar que nosaltres sabem que hi han hagut diverses propostes d'esmenes de grups que s'han transaccionat entre si. Tenim la impressió –ja ho he comentat abans, en un altre context– que aquí es transacciona no tant en funció de continguts com d'interessos polítics o de perspectives de pactes, de no pactes, enteses... Pensem que en temes tan importants com aquests hauria de prevaldre el contingut sobre, diguem-ne, l'oportunitat o l'oportunisme polític dels pactes. Però, bé, tot i així, ja et dic, avui em penso que és el moment de centrar-nos en les propostes.

Reitero una mà que ja li vaig estendre a la consellera, i ella en principi me la va agafar, i que també li he transmès a la portaveu del Grup Socialistes, que és la que d'alguna manera ha capitanejat la recerca, doncs, d'un més o menys..., ja et dic, més o menys sincera d'un pacte global sobre l'educació.

Nosaltres no portem en aquest Ple cap proposta concreta sobre el *bullying*, perquè volem fer-ho a part, volem fer-ho amb una iniciativa a part, i sí que ens agradaria que pogués ser consensuada amb tots els grups. Evidentment, si no hi ha més remei i hem d'anar sols com un mussol, com ja ens ha passat altres vegades, ho farem, però això sí que ens faria molta il·lusió poder-ho fer de la mà de grups compromesos.

Y, sin más dilación, paso a comentarles nuestras principales propuestas, lo que me dé tiempo. Bueno, nuestra primera propuesta de resolución: pues educación sin exclusiones. Siento tener que insistir en que más de la mitad de los alumnos catalanes no tiene el catalán como lengua materna, sino mayoritariamente el castellano, y que la casi total exclusión de este en la docencia les contraría la adquisición y el pleno desarrollo de la lectoescritura. Se ha hablado aquí hasta la saciedad de las pruebas PISA, del nivel de comprensión lectora. A ver, se pongan como se pongan, es una situación insostenible y que requiere de la adopción, en el plazo de tres meses por parte del Govern, de un plan de choque para mejorar esta competencia.

También hemos pedido tomar todas las medidas que sean necesarias para cerrar la brecha digital que pueda existir entre los niños y los jóvenes a causa del desigual poder adquisitivo de sus familias, y en terminar de una vez por todas con la lacra de los barracones; adoptar las iniciativas que sean precisas para asegurar el acceso de todos los niños y jóvenes a las actividades extraescolares y a una comida en la escuela.

Becas, lograr una tasa de graduación del cien por cien... L'anglès, tercera llengua pròpia dels catalans; no és un eslògan, és una idea. Nosaltres, diguem-ne, som partidaris de ser una mica més astuts per fomentar una llengua. Vull dir, no proposem fort al carrer qualsevol professor que no parli l'anglès. Evidentment, som conscients que, si els nostres docents no assimilen l'anglès, no ens en sortirem. Ja podem declarar l'anglès llengua vehicular als centres; si els professors no el parlen... Ara, clar, tampoc els podem tractar com a la infermera de la Vall d'Hebron.

Llavors, demanem, doncs, llengua i fets, i incentivar la capacitat en llengua anglesa al conjunt del professorat, acordant la concessió d'un complement retributiu, o sigui, un incentiu permanent, a aquells docents que acreditin un coneixement de la llengua anglesa equivalent al famós C1, de trista memòria, i la capacitat per impartir les classes en aquest idioma.

Introduir a les relacions de llocs de treball per a docents l'exigència, el requisit, de C1 d'anglès per poder ocupar determinades places d'acord amb el projecte educatiu del centre. Oferir al professorat la possibilitat de realitzar cursos d'anglès a Ca-

talunya o en un país anglòfon finançats per l'administració educativa, condicionada-ment a l'obtenció del C1 en un termini de temps raonable, etcètera.

També hem donat molta importància a la formació professional. Pensem que la formació professional s'ha de desencotillar, ha de tenir moltes més facilitats i, sobre-tot, s'ha de potenciar de la mà del món empresarial. Ha d'haver-hi una major inter-relació entre el sistema de formació professional i el món empresarial, mitjançant la signatura de convenis amb gremis i associacions empresarials que permetin que la formació s'adigui al que necessita el teixit productiu, i els alumnes i els professors puguin gaudir d'estades a empreses.

Sí a l'escola concertada. El Parlament de Catalunya insta emfàticament, si de nosaltres depèn, el Govern de la Generalitat a creure en l'escola concertada i a con-siderar-la inequívocament i a tots els efectes com una part *íntegra* del sistema educa-tiu de Catalunya, que complementa el sector públic i amplia la llibertat d'elecció a la comunitat educativa. i volem una escola pública laica, *limpia de polvo y paja*, sense condicionants ideològics o religiosos que no ens agradin, ha d'haver-hi una grada-ció. Ha d'haver-hi una gradació entre l'escola pública i l'escola privada, doncs, que permeti atendre la llibertat d'elecció dels pares.

S'ha d'estendre el règim de concert a tots els centres que imparteixen ensenya-ments de batxillerat, cicles formatius de grau mitjà i de grau superior. Concedir ampliacions del nombre d'unitats concertades a tots aquells centres que acreditin comptar amb demanda suficient. No s'hi val a escanyar l'escola concertada d'ama-gat. L'escola concertada viu dels alumnes que té, i si se li denega la possibilitat de tenir-ne més, doncs, és una manera subtil de... (*l'oradora fa el gest d'escanyar*) –ja s'entén. No facin el... (*l'oradora torna a fer el gest d'escanyar*), més aviat obrin la maneta.

Volem –ja s'ha dit– millorar l'accés de les famílies a l'educació infantil de zero a tres anys i als ensenyaments artístics i d'idiomes. I m'agradaria molt posar l'accent, bé, en el que seria una mica la proposta estrella per part nostra en aquest debat, que és que volem, doncs, que el Parlament insti el Congrés dels Diputats a una proposi-ció de llei de reforma de l'article 6 de l'Estatut dels treballadors.

Quan parlem de fracàs escolar i d'abandonament escolar, moltes vegades ens en-frontem, sobretot –no ens enganyem–, amb un panorama polític i econòmic incert, on les famílies pateixen, on els treballs són complicats i massa gent ha de deixar d'estu-diar per posar-se a treballar. La temptació del que en dèiem l'altre dia, *pan para hoy, hambre para toda la vida*, perquè t'ofereixin una feineta que als ulls d'un jove o d'un adolescent està molt ben pagada, però lo que se'n diu «*la trampa del primer trabajo*», tirar la tovallola abans d'hora: per agafar una feineta, deixar els estudis.

Després, quan vol recular... És veritat que teòricament, sobre el paper, hi han moltes possibilitats de reenganxament, però tots sabem el que passa: quan una per-sona ja ha entrat al mercat laboral, quan una persona potser ja té una família, és molt difícil tornar a agafar el carro de la formació. Nosaltres estariem més aviat per esti-mular allò, el *long last learning*, o *sea*, aprendre tota la vida, però sobretot impedir que la gent..., la part, diguem-ne, nuclear, medullar del seu ensenyament quedi dràs-ticament interrompuda.

Llavors, ens sembla que n'hi hauria prou amb modificar un article de l'Estatut dels treballadors, l'article número 6, diguem-ne, doncs, perquè una persona més gran de setze i menor de divuit, per poder treballar, hagi de tenir el títol de graduat en ESO; com a mínim això. I que, evidentment, en aquesta franja d'edat, dels setze als divuit, tampoc puguin fer ni feines nocturnes ni fer hores extres, i que si interve-nen en espectacles públics com a empleats, per exemple, d'una sala, només s'autorit-zin casos excepcionals per l'autoritat laboral, vigilant que no hi hagi cap perill per a la seva salut ni per a la seva formació professional i humana.

Bé, nosaltres pensem que tots aquests temes són molt importants. Està molt bé venir aquí a parlar-ne, a passar la tarda mirant-nos als ulls els uns als altres, però

realment pensem que aquests són temes importants en els que hauríem de poder posar fil a l'agulla, en els que hauríem de poder transcendir bretxes no ja digitals, sinó ideològiques, bretxes d'interès partidista i partidari, no dir mentides, procurar dir la veritat i, bé, que Déu i la democràcia facin més que nosaltres.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Bé, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs bona tarda a totes i tots. Bé, ja vam dir l'altre dia que aquest és un debat oportú i necessari, que el model educatiu està en crisi, que hi ha tot un conjunt d'indicadors preocupants que evidencien que l'escola està en crisi, que l'escola catalana està en crisi.

Potser hauríem de deixar de parlar de model d'escola catalana com una cosa que podem projectar, perquè, malauradament, el model educatiu català està molt en crisi, perquè hi ha un malestar educatiu real, i si hi ha un malestar educatiu real és perquè al darrere hi ha alguna cosa –i ho dèiem l'altre dia–, tot un conjunt d'indicadors que fan que el personal educatiu tingui malestar, que les famílies tinguin malestar, que els alumnes tinguin malestar i que la societat en general vegi que el model educatiu que tenim no acaba de donar resposta als reptes socials, econòmics, tecnològics, de canvi també profund que estan vivint les nostres societats.

I, quan l'educació va malament, va malament la societat, perquè es reproduïen les estructures socials i no es progressa. Per tant, benvingut sigui, doncs, aquest debat sobre l'educació, i tenir clar que la resposta no és tècnica, que la resposta al malestar educatiu, als problemes educatius, és política, perquè, com deia en Jaume Carbonell, l'educació és política.

I l'educació és política no només perquè el professorat no pot restar impassible davant les desigualtats i les injustícies que travessen el món –és la lògica d'una professió compromesa amb l'evolució i el progrés social–, sinó que és política perquè, quan el sistema educatiu està en crisi, fer política vol dir que calen recursos, que cal planificació, que cal programació, que cal diàleg i consens, que cal reconeixement del personal que hi treballa i que cal democràcia en el funcionament educatiu, no?

Perquè dèiem que l'educació és política perquè segrega; perquè genera barres econòmiques; perquè limita el progrés de les potencialitats personals; perquè no és funcional als canvis econòmics, socials, tecnològics, perquè reproduïen desigualtat; perquè és desequilibrat en l'oferta. Hi han tot un conjunt d'elements que requereixen respostes polítiques, que no poden ser tècniques, i les polítiques són les que són.

Jo crec que, en aquest sentit, totes les propostes de resolució del conjunt de grups situen aquesta necessitat de donar una resposta política d'un canvi, en definitiva, de la política educativa d'aquest país. I nosaltres, en aquest sentit, hem presentat sis propostes de resolució que evidentment no exhaureixen tots els problemes, perquè ens havíem autolimitat a fer vint-i-cinc propostes a votació, però que aborden, entenem, alguns dels elements que són preocupants.

I nosaltres, a les nostres propostes de resolució, parlem d'escola igualitària, d'escola inclusiva, d'escola saludable, parlem d'assetjament, parlem de coeducació, parlem de plans d'igualtat, parlem de salut mental, parlem d'incrementar els recursos, en definitiva, que permetin abordar aquests problemes d'una escola més saludable, més igualitària, més daixò. Parlem també, en una proposta de resolució, d'aquesta voluntat d'acabar amb la segregació escolar, d'abordar l'educació al llarg de la vida, de posar també com un element important el que serien els centres de noves oportunitats per donar una resposta puntual a un conjunt de la població que avui està exclosa del sistema educatiu.

I parlem també de formació professional, també amb relació al tema de l'educació al llarg de la vida. Parlem de la formació professional, dels centres integrals. Parlem de la lluita contra l'absentisme escolar. Parlem també de la necessitat de posar les activitats extraescolars, el fora escola també, en el centre de les polítiques educatives per evitar que sigui un element de segregació i, per tant, la tendència d'aquesta cap a la seva universalització.

Parlem, evidentment, com no pot ser d'una altra manera, d'abordar la comprensió lectora –d'abordar la comprensió lectora–, que vol dir també abordar els límits, les deficiències que l'alumnat té en les seves competències bàsiques. En el tema de la comprensió lectora és evident. Hi han més problemes que tenim de competències bàsiques dels nois i les noies a l'acabar l'ensenyament obligatori que haurem d'abordar. Però la comprensió lectora sabem que és un problema i ho abordem també amb propostes concretes amb relació al pla de biblioteques escolars, amb relació també al tema d'abordar l'ús de les tècniques d'informació i de comunicació, de la digitalització, en definitiva, dels centres educatius i de les aules; no només de l'ús, sinó també en anar més enllà per desenvolupar la sobirania tecnològica del nostre país amb relació a aquest repte que tenim de la digitalització.

I parlem també de fer front al canvi climàtic amb una altra proposta de resolució, perquè veiem que l'emergència climàtica està aquí, i això té impactes en les escoles, de dos tipus: un, que necessitem edificis, aules, saludables on poder aprendre i ensenyar i, per tant, aquí caldrà fer actuacions de manera clara i decidida en el curt termini, però també de com des del propi sistema educatiu es contribueix a la lluita contra l'emergència climàtica i, per tant, a fer escoles també eficients energèticament, i també introduir a nivell curricular aquestes qüestions que són inevitables.

I parlem també de gestió de centres, de la problemàtica del personal educatiu, de la manca de reconeixement social i de la necessitat de dignificar les condicions de treball. Evidentment, aquí, situant la importància de la negociació amb els representants sindicals dels treballadors per abordar les seves reivindicacions. I parlem també, evidentment, de gestió democràtica dels centres, de participació de la comunitat educativa, el paper dels consells escolars de centre.

Crec que les propostes, evidentment, no exhaureixen, hi insisteixo, els problemes, però aborden alguns dels elements que entenem que són importants i bastant transversals, perquè crec que en les altres propostes de resolució d'altres grups també hi són. Això és el que ens permet abordar algunes transaccions d'algunes propostes conjuntes amb altres grups de manera bilateral, amb el grup que dona suport al Govern, però també de manera trilateral i de manera quadrilateral, diguéssim, amb diferents grups.

I crec que és important que haguem pogut fer aquestes propostes, que evidencien que tenim problemes comuns i que els volem abordar de forma comuna, perquè és important que puguem diagnosticar en comú els problemes i buscar solucions comunes. Perquè això vol dir que ha de reforçar també una pràctica del Departament d'Educació de reforçar més els espais de diàleg, de consens, de trobar precisament allò que ens permet combatre els problemes des de la unitat i des del consens polític i social, evidentment.

Hem pogut transaccionar amb relació a la formació professional i les noves oportunitats. Crec que és important que posem com un centre de l'estratègia educativa aquesta necessitat de millorar la formació professional des del punt de vista de l'oferta, però també de la seva qualitat i de la seva relació amb la realitat del món socioeconòmic, però també la importància de situar ja l'estratègia dels centres de noves oportunitats com un element fonamental per fer front a aquest 17,9 per cent que tenim d'abandó escolar prematur i que no podem deixar tirat de la mà de qui sigui, no? Perquè evidentment hem de garantir que l'abandó escolar prematur té el tractament necessari des de la societat, des dels poders públics, des d'Educació, també des

de Treball, per garantir una transició a la vida adulta, a la vida laboral en condicions plenes, no?

També n'hem transaccionat una amb relació al tema del canvi climàtic, amb relació a la necessitat de fer aquesta aposta decidida per garantir que els centres siguin espais saludables on poder ensenyar i aprendre en una situació d'escalfament global del planeta, que està impactant i que això pot generar problemes. Però també, diguéssim, la necessitat d'això, de fer aquesta aposta per la transformació dels centres, fent-los més funcionals i més eficients energèticament.

Però n'hi ha una que crec que és important, aquesta transacció que hem fet quatre grups, amb relació a aquest pla de xoc contra l'abandó escolar prematur i la millora de les competències bàsiques. Crec que aquesta és important perquè situa..., possiblement hi han més propostes que podríem concretar en aquesta, però crec que situa, si més no, que aquí tenim un problema i que en aquest problema hi hem d'esmerçar recursos, estratègies, etcètera.

Crec que hi ha feina, hi ha feina a fer. Crec que les propostes de resolució ens poden ajudar. I el que m'agradaria és que siguem tots conscients de que tenim molta feina a fer i que val la pena que la fem des d'una visió de la realitat justa i des d'aquesta voluntat de diàleg i consens.

Jo, per això, vull agafar les paraules de Míriam Basco, una poetessa de Terres de Ponent que ara està vivint a la Xina, que es titula «Imaginació». Diu: «Tanco els meus ulls / i desconnecto del món exterior / per transportar-me en / una galàxia ulterior. / On res més superior / que els meus pensaments / em condueixen en un racó infinit / de la meva imaginació.» No tanquem els ulls, no ens quedem en la imaginació. Analitzem la realitat; veiem que tenim problemes reals a l'educació, que tenim molts indicadors que ens diuen que tenim problemes i no ens quedem amb un passat meravellós i posem-nos a treballar per un futur que pot ser meravellós si ens el treballem conjuntament des del diàleg i el consens.

Res més i gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Molt bona tarda, president, consellers, consellera Simó i a tot el públic que avui ens acompanya o que, bé, ens segueixen des del Canal Parlament. No podria deixar de començar aquesta intervenció sense donar les gràcies a totes aquelles persones que han fet possible aquest debat parlamentari i que han dotat de propostes el contingut dels punts i de les actuacions que avui aprovarem. Un debat monogràfic d'educació impulsat pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i amb l'objectiu de poder reforçar el model educatiu amb propostes concretes, amb propostes executives, no declaratives, per promoure un canvi, un canvi de rumb necessari, però al mateix temps també generar un punt d'inflexió per enfortir la comunitat educativa i recuperar la confiança. Precisament per evitar cops de volant i canvis constants, com massa sovint hem vist, cosa que implica també fer un bon diagnòstic –en vam parlar àmpliament el passat dimarts–, fent l'autocrítica necessària i analitzant l'estat de la qüestió que ens ha portat fins a dia d'avui.

De fet, mai amb tants recursos s'havia tensionat tant la comunitat educativa o s'havien convocat tantes vagues, i és que canviar el qui no implica el punt d'inflexió que nosaltres busquem. Per tant, aquest debat esperem que canviï i que ens permeti reflexionar sobre el canvi del què i del com. Per tant, queda palès –i a falta d'uns minuts per poder aprovar les diferents propostes– que aquest ha estat un debat constructiu, un debat responsable, un debat positiu, en el que hem pogut establir consensos i acords entre les diferents forces parlamentàries.

En aquest sentit, com a grup proponent, proposàvem i posàvem en relleu tres eixos centrals. En primer lloc, era la necessitat de diàleg, la necessitat de lideratge; per altra banda, el canvi de rumb urgent de la gestió, i, finalment, l'aposta per defensar el model d'escola catalana, que es vehicula a través de dos pilars fonamentals, com són el Servei d'Educació de Catalunya, però, tanmateix, també la immersió lingüística.

Des de Junts per Catalunya, davant dels problemes, de nou presentem solucions, però també presentem accions concretes. Ho hem fet a través de cinc propostes de resolució pròpies i a través de dues de conjuntes, però, com deia anteriorment, també de diverses transaccions i punts d'acord que ens permetran aquest èxit en la comunitat educativa.

En primer lloc, per sortir d'aquest Parlament amb un pacte nacional en defensa de l'escola catalana i fer-ho davant dels atacs sistemàtics de l'Estat espanyol, que poden ser tant polítics com judicials, i veiem que, governi qui governi, són els mateixos. Una proposta presentada conjuntament amb Esquerra Republicana, que posa en relleu aquest perill, aquesta amenaça i retrocés que pateixen alguns veïns dels Països Catalans, com hem comprovat els darrers dies, a través de l'extrema dreta o la dreta extrema, i el que posa l'alarma sobre el català i el model lingüístic. Per tant, més que mai, la necessitat de generar aquest consens polític, de generar aquest consens de país per establir un pacte nacional en defensa de l'escola catalana.

Seguidament, també parlem, en matèria educativa, de la defensa de la vehicularitat del català i del model lingüístic propi. De fet, ens hi vam avançar al Parlament de Catalunya davant l'amenaça dels tribunals, de les togues, de les quotes o dels percentatges. Per aquest mateix motiu, demanem desplegar el títol segon de la LEC, però també la llei aprovada fa un any en aquest mateix Parlament i del posterior decret; fer-ho a través del cos d'inspecció, que vetlli pel compliment del seguiment, de l'acompanyament de tots els projectes lingüístics de centre, el control, la garantia, l'ús del català i la immersió lingüística. Però també anem més enllà, flexibilitzant la baixada de les ràtios a les aules d'acollida i, evidentment, també, en pro de la integració, acompanyant totes les famílies en l'aprenentatge del català.

Per altra banda, i no menys important, a aquest Ple tots els grups parlamentaris hem parlat d'abandonament. I en aquesta proposta, des de Junts per Catalunya, demanem un canvi de rumb al Departament d'Educació per combatre urgentment aquesta situació, per combatre el fracàs escolar i fer-ho a través també de propostes en positiu, en pro de la comprensió lectora i de millorar els resultats per a l'èxit. Catalunya, el cert és que no pot seguir amb aquesta taxa que voreja el disset per cent; es troba a la cua d'Europa, i cal que ens situem, com a mínim, a la mitjana europea, que està en el nou per cent.

Això és possible a quatre anys, per exemple? Doncs la resposta és que sí. Amb les propostes presentades per Junts per Catalunya, amb aquest pla de xoc, combatre l'abandonament i fer passos endavant per pal·liar aquesta situació és possible. Ho hem fet a través d'una proposta que *a posteriori* ha sigut consensuada, transaccional amb altres forces polítiques, en aquest cas amb Esquerra Republicana o el Partit Socialista, amb els comuns, i que inclouen mesures concretes, com són la prevenció, com són la detecció; crear la comissió interdepartamental d'experts, que reti comptes també a aquesta cambra; la creació d'un sistema de dades compartit entre les diferents administracions; el desplegament progressiu dels nous orientadors i el que implica també el decret d'orientació que estem esperant en aquesta cambra; la promoció de programes de mentoria, però també l'increment de places pel que fa a les escoles; els programes de noves oportunitats, o els programes de formació i inserció. I res més lluny de la realitat, també amb mesures focals, i per posar un exemple, mesures que han de permetre implementar els recursos en aquell vint-i-cinc per cent de centres que acumulen a les seves aules el cinquanta per cent d'abandonament prematur i que són aproximadament una setantena de les escoles del nostre país.

Per altra banda, si parlem d'oportunitats i de garantir aquesta continuïtat formativa dels joves, estem obligats a parlar de formació professional. Després de dos cursos iniciats amb milers d'alumnes sense places, amb millores en l'increment de l'oferta, cal seguir avançant en aquest sentit, cal redimensionar territorialment cadascuna de les formacions que es porten a terme, fer-ho també amb les administracions locals, supramunicipals, amb els agents econòmics i socials i, evidentment, també caminant cap al quaranta per cent de la formació professional. I res més lluny de la realitat, també avui és una bona oportunitat en matèria de formació professional per exigir, per enèsima vegada, el traspàs definitiu de les beques universitàries i no universitàries, cosa que ens permetria també implementar i promoure un programa de beques pròpies, com serien les beques salari.

I, avançant amb la resta de propostes de resolució i en el volum d'accions presentades, parlem també de la desconfiança dels docents, d'aquest reconeixement necessari que hem de fer a tots i cadascun d'ells. No els podem tensionar més. Cal recuperar la confiança, cal reconèixer la seva tasca, cal respectar-los, cal parlar també i revertir la seva situació laboral amb un pacte d'estabilitat, amb l'equiparació salarial del professorat de la formació professional, però també incorporant d'altres professionals de suport educatiu que els permetin descarregar d'aquesta feina.

I, en un altre ordre de coses, avui no podríem deixar de parlar d'igualtat. Parlar d'educació és parlar d'igualtat d'oportunitats, parlar d'equitat educativa i fer-ho a través d'una escola inclusiva, a través d'aquest conjunt i bateria de propostes que permetin respectar l'autonomia del centre, però també combatre la segregació, com ens hi vam comprometre en aquest Parlament, però alhora també de noves convocatòries d'ajuts que vagin més enllà de l'infantil 3 o de primer d'ESO i que arribin també a tot el Servei d'Educació de Catalunya, per tant, a la resta de centres.

Destaquem, en aquest mateix sentit, la necessitat de garantir no només la gratuïtat, sinó també la universalitat de l'infantil 2, així com, en darrer punt, el pla i la calendarització per a la construcció i la reforma de nous centres o d'equipaments que necessiten millores educatives en els propers deu anys.

I, finalment, i no menys important, en aquest sentit també hem presentat una proposta conjunta. Ho hem fet amb el Grup d'Esquerra Republicana i amb el grup dels comuns, que tracta en matèria de benestar emocional i que posa en relleu els efectes, les conseqüències de la pandèmia sobre l'escola i sobre els seus alumnes, a la que també ens hem sumat precisament per lluitar contra l'assetjament, per treballar pel benestar emocional, per poder dotar en el context escolar de les eines necessàries i també dels recursos necessaris per implementar tot aquest conjunt de plans que s'han anat treballant darrerament.

I vaig acabant, presidenta, perquè són moltes les propostes que hem treballat les darreres hores, i crec que cal reiterar la bona entesa amb els grups propositors, amb els diputats de la Comissió d'Educació que han tractat aquest tipus de matèria, i de generar, sobretot, els consensos que tota la comunitat educativa que avui ens acompanya ens demanava.

En definitiva, finalitzem aquest debat amb un pacte nacional per defensar l'escola catalana, i fer-ho davant dels atacs polítics i judicials de l'Estat, amb un pla de xoc consensuat i executiu per poder fer front a aquest abandonament escolar, però per garantir sobretot l'èxit educatiu en positiu, amb mesures concretes per a l'equitat, amb mesures concretes per a la igualtat d'oportunitats dels centres, per a l'accés a la formació professional, per a la defensa i el reconeixement dels docents –no els podem burocratitzar més– i per, en definitiva, promoure un canvi de rumb basat en el diàleg amb tota la comunitat educativa i també amb el Parlament de Catalunya.

Garantir, entre tots, l'èxit del model d'escola catalana és, per tant, i serà la millor eina de progrés per a les properes generacions i, per tant, la millor eina de desenvolupament de les polítiques i del futur del nostre país. De nou, agraint la col·laboració

de tots, sortim d'aquest Ple monogràfic reforçant i posant en el centre de les polítiques la matèria educativa.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el senyor Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé; gràcies, presidenta. Començaré dient que, tal com ja vaig exposar en la primera part d'aquest Ple, nosaltres en aquests moments no podem confiar en la política educativa del Govern –en aquests moments no podem confiar en la política educativa del Govern– ni podem donar-hi suport. Discrepem en aspectes fonamentals.

Però, tanmateix, nosaltres també volem aportar esperança en aquest debat al país i a l'educació catalana, i pensem que hi ha motius per a l'esperança en el nostre país quan parlem d'educació i quan parlem d'escola catalana. I la base d'aquesta esperança, de l'esperança que nosaltres volem incorporar i que volem transmetre, sens dubte, és la comunitat educativa. La comunitat educativa d'aquest país és la base de l'escola catalana, de l'educació catalana; ho ha estat sempre i continua sent-ho. I avui és des de la comunitat educativa des d'on es plantegen les propostes, les alternatives que realment poden ser útils perquè l'educació a Catalunya, perquè l'escola catalana pugui sortir de la crisi en la que es troba i realment ser un model de referència des del punt de vista de cohesió, inclusió i d'èxit a nivell educatiu.

Per tant, nosaltres, en aquesta fase d'aquest Ple monogràfic d'educació, lo que fem és fer nostres la majoria de les propostes de la comunitat educativa, dels seus sindicats, de les seves principals organitzacions, i traslladar-les en aquest Ple perquè siguin debatudes i, tant de bo, votades. Perquè volem, en aquest Ple, també, com he dit abans, aportar confiança i esperança, i confiança, sobretot, en la comunitat educativa, i des d'aquí, certament, confiar en que hi ha futur, en que hi ha esperança i que l'escola catalana pot sortir de la crisi en la que es troba i realment ser un dels pilars fonamentals de la construcció nacional del nostre país i del sistema d'inclusió i d'igualtat social.

Bé, una primera qüestió que es desprèn d'aquest missatge, d'aquest plantejament –ho vam dir en la primera part del Ple i ho reitero avui– és la necessitat del diàleg; del diàleg, del consens, de la negociació, del pacte entre el Govern, entre la nova consellera, la comunitat educativa i els sindicats. Sembla ser que tindrem una nova vaga, com a mínim. Podria ser a principis del curs vinent. Sembla que els sindicats d'educació estan plantejant la possibilitat d'una nova vaga a l'inici del curs que ve. Per nosaltres les vagues no són qüestions negatives, ans al contrari, perquè sabem que és amb les vagues, amb la lluita, amb el conflicte, que es guanyen drets, aquí i a tot arreu. Per tant, per nosaltres, que hi hagi una vaga anunciada, en potència, com a possibilitat, no és una mala notícia, en principi. Però, si més no, sí que ens agradaria que aquest possible anunci, que aquesta possibilitat de vaga sigui un esperó, sigui un estímul per tal que es reprengui aquest diàleg, aquest consens i aquesta negociació.

Crec que, tal com vaig dir l'altre dia –i avui ho reitero–, el canvi, el gir de cent vuitanta graus que ha de fer la nostra educació, l'educació en el nostre país, no es pot fer sense ni en contra dels sindicats ni del personal educatiu. S'ha de fer *amb* el personal educatiu, amb la comunitat educativa i amb els sindicats. Aquests i aquestes són els aliats i les aliades fonamentals. I aquest és un gir de cent vuitanta graus que cal que el departament faci.

I, pel que fa a les propostes de resolució, n'hem fet sis, òbviament, com tots els grups parlamentaris. Tanmateix, per, resumidament, presentar lo essencial de les nostres propostes de resolució, dir-los que n'hi ha una –ve al fil del que hem dit fins ara– que és de translació a aquest debat parlamentari, de trasllat a aquestes propostes de resolució de lo que són les reivindicacions i propostes bàsiques dels sindicats

d'educació, la base per un diàleg i per una negociació de mínims –de mínims. I, com vostès ja saben –no revelo cap secret, però crec que val la pena dir-ho aquí–, revertir les retallades, revertir les retallades del 2010. Això és una qüestió fonamental per posar el marcador a zero. Sense això no es pot avançar, sens dubte.

Una moratòria en l'ordre del calendari, perquè aquest departament necessita lideratge, i el que hi ha hagut fins ara és tirar pel dret. I, per tant, en allò que s'ha tirat pel dret més val posar el fre i assumir un lideratge responsable, que vol dir que els canvis importants i estructurals es fan amb la comunitat educativa i no en contra de la comunitat educativa.

També parlem, òbviament, d'equiparació salarial del personal de formació professional, de millora de les condicions laborals del personal PAE, del reconeixement i l'augment de recursos i de dotacions per als coordinadors i coordinadores digitals. I una qüestió fonamental: l'estabilitat d'aquelles persones que fa anys, massa anys, que sustenten el sistema educatiu treballant en abús de llei. Tothom que ha treballat més de tres anys en situació de temporalitat..., és fixa i definitiva. Per tant, cal ja una reserva de places perquè tothom tingui la seva plaça, independentment de les oposicions. Aquest ens sembla que és un objectiu fonamental i indefugible.

Bé, una altra proposta de resolució important, que llegiré ràpidament, és sobre el català als centres educatius. Vaig molt ràpid. «Garantir...» No la llegiré íntegrament, només resumidament. «Garantir l'aplicació de la immersió lingüística en tot el sistema educatiu, invertint i augmentant recursos en la formació del professorat. Ampliar la plantilla d'assessores LIC i incrementar la jornada de les coordinadores LIC. Preservar la llengua catalana com a única llengua vehicular en totes les activitats escolars. Garantir que el català tingui una presència prioritària en les activitats extraescolars i en l'educació en el lleure com a eina de cohesió social i de foment de la llengua catalana, i desenvolupar i aplicar els projectes lingüístics de centre com un instrument fonamental per tal de que l'ús del català es generalitzi en tots els espais escolars; els lectius, però també els no lectius. Que la conselleria d'Educació assumeixi la plena responsabilitat política i jurídica en la instrucció i aplicació d'aquests objectius, garantint la seguretat jurídica del professorat en la seva implementació en els centres educatius, protegint els centres i el model lingüístic de la immersió d'atacs i ingerències, incloses les judicials. I, finalment, aportar a les escoles els recursos docents, didàctics i organitzatius necessaris per tal d'assolir aquests reptes.»

Mirin, aquesta és la proposta de resolució que nosaltres plantejem. Estem convençuts i convençudes que aquestes són les mesures necessàries per fer del català una llengua comuna i compartida per tothom, un recurs d'inclusió i d'integració per assolir la seva plena normalitat a l'escola i, per tant, en conseqüència, contribuir a que això també sigui en el conjunt de la societat.

Discrepem del Govern en aquest sentit i dels acords als que vostès van arribar amb el Partit Socialista, el decret i la llei que se'n va derivar, que considerem que no són i no seran instruments útils per tal de salvar el català i de defensar el català. Però, mirin, en els moments en què estem, davant de la crisi en la que estem i de les amenaces involucionistes, nosaltres volem assumir també la nostra responsabilitat, i creiem que, efectivament, s'ha de fer front pel català, per defensar el català a la societat i a l'escola. I s'ha de fer front també des de la discrepància. Nosaltres considerem que les mesures que vostès aporten en aquests moments no són suficients, i algunes contraproductives, i estem convençudes que les nostres són les bones. Tanmateix, ens abstindrem en les propostes de resolució que presenten Junts i Esquerra en aquest sentit. Sens dubte, això en facilita l'aprovació. Fem front pel català enfront de l'Estat, enfront de les tendències involucionistes, però fem front des de la discrepància quant als plantejaments.

Bé, després d'haver dit això, hi ha un gran bloc amb quatre propostes de resolució més, que són aquelles que fan referència a la lluita contra la segregació, a l'escola inclusiva, en definitiva, a l'impuls de l'escola pública –de l'escola pública–, d'un

sistema laic, universal, únic, gratuït per a tots i totes, per a tothom, que sigui aquest pilar fonamental d'inclusió, d'integració, de cohesió i de lluita per la igualtat social. L'escola com un instrument d'aprenentatge, de coneixement, però també com un instrument de lluita per la igualtat social.

I impulsar aquesta lluita contra la segregació i en favor de la inclusió vol dir –ja els hi vam dir l'altre dia– coses molt senzilles i molt simples. No cal complicar-se molt la vida. Vol dir abaixar ràtios, augmentar el personal, augmentar el personal docent, augmentar el personal especialista, garantir la universalitat i la gratuïtat en centres públics de zero a tres anys per a tota la població i també a la formació professional. Garantir places públiques gratuïtes i a tot arreu i en totes les especialitats per a tota la població que ho demani demana no tancar aules de P3 ni de P4, mai tancar equipaments públics; demana garantir que el menjador escolar, que les activitats extraescolars, que el material escolar sigui universal i gratuït absolutament per a tothom. I mirin que és senzill tot això, eh? Si fan això, hi haurà escola inclusiva. Si això s'aplica amb un model generalitzat i universal a tot el país, no hi haurà segregació escolar, o aquesta segregació baixarà molt.

Per tant, les nostres propostes de resolució en aquest sentit són simples, senzilles, de sentit comú, per tal d'aconseguir que l'escola pública estigui dotada per ser aquest mecanisme d'integració, d'inclusió i de lluita contra la segregació i per la igualtat social.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Conselleres, president, consellera Simó, diputats, diputades, treballadors i treballadores del Parlament, molt bona tarda. Doncs bé, he tancat el cicle d'intervencions al matí i tancaré el cicle d'intervencions a la tarda. Per tant, crec que veure'm a mi és una alegria per a tots vostès. (*Rialles i veus de fons.*) Sí, també. Benvinguts, representants, i benvingudes, les representants de la comunitat educativa, diferents representants sindicals; també tota la gent que ens està escoltant des del Canal Parlament.

Entrem en matèria i hi entrem amb un agraïment, i un agraïment molt sincer a tres persones que han treballat molt aquests dies, que ahir a hores intempestives encara estaven preparant propostes de transacció, que són l'Oriol, la Ilham i la Sara. Moltes gràcies per la vostra feina (*aplaudiments*), que és imprescindible per a tots nosaltres.

Agraïment també als grups parlamentaris. De totes les propostes de transacció que vostès han exposat i han explicat, en totes hi ha Esquerra Republicana –en totes. Esquerra Republicana ha aconseguit acordar amb En Comú Podem, ha acordat amb el PSC, ha acordat amb Junts. Esquerra Republicana està en tots els espais d'acord. I això crec que és rellevant –és rellevant. I ens agradaria també sumar altres espais d'acord. I crec que aquesta és la dinàmica que, a partir d'ara, serà la tònica general.

Per nosaltres..., hem afrontat aquest debat no com un punt de partida, sinó com una continuació respecte a la nostra tasca de parlamentaris i parlamentàries. Hem afrontat aquest debat per demostrar també a la societat catalana que la nostra feina sí que té sentit i per demostrar a la societat catalana que la política resol problemes. I crec que és important –crec que és important– que les paraules que m'han precedit –el to d'aquestes paraules– han estat en aquesta mateixa línia. I, per tant, també, agraïment als diputats i les diputades que hem pogut compartir aquests tres dies per arribar a aquests consensos i acords.

I on hem arribat a consensos i acords? Doncs un de molt transcendent, que s'ha destacat anteriorment: el pla de xoc contra l'abandonament escolar i la segregació, i

per la millora de les competències. Aquest pla de xoc és determinant. És un pla de xoc que cerca l'abordatge de la problemàtica de forma directa, però ho fa amb mirada comunitària, incorporant no només tota la comunitat educativa, sinó tots els agents que intervenen en l'àmbit de l'educació. I això és transcendental.

Però aquest pla de xoc també comportarà –comportarà– canvis dins del propi sistema que també nosaltres –que li hem donat suport en el redactat i que hem treballat les propostes– després haurem de refermar –haurem de refermar. Per tant, el compromís que avui prenem no s'acaba després d'aquest monogràfic; el compromís que avui prenem és un compromís que ha de continuar endavant en els mesos i anys que tenim.

Un altre aspecte que per a nosaltres ha estat molt transcendental és l'acord per la proposta de resolució del benestar emocional. És un dels elements troncats; actualment, una de les problemàtiques essencials que tenim en el món educatiu. És el benestar emocional de la nostra societat, i, per tant, l'eina principal que tenim per treballar, des del punt de vista també de la salut mental, i per treballar directament –directament– amb les conductes, amb les conductes i la conductualitat, la tenim a l'escola. I d'aquí –i d'aquí– la importància –la importància– de l'empatia, la importància de generar confiança, la importància –la importància– de resoldre comunitàriament les problemàtiques i de combatre les desigualtats i lluitar per la justícia social.

Perquè quan parlem de benestar emocional parlem d'això. També parlem de quina és la vida dels nostres infants a les seves cases, de quina és la seva situació en el seu entorn més proper i de com l'escola pot ajudar també a millorar aquestes condicions materials, però sobretot aquest entorn que envolta els nostres infants. I, per tant, des d'aquest punt de vista, la proposta de resolució del benestar emocional també és clau perquè hi hagi un canvi substancial en les dinàmiques socials que veiem en els darrers temps.

Una altra de molt transcendent és la del zero-tres. Hem acordat també una transacció –en aquest cas, amb el Partit Socialista– per treballar el zero-tres. El zero-tres és una etapa molt important. Hem impulsat la gratuïtat de l'I2. Hem posat les bases per dotar d'aquesta importància i aquesta rellevància que té aquesta etapa primerenca, el zero-tres. I, per tant, arribar a acords en aquest sentit i arribar-hi i fer-ho amb grups que també hi donaran suport, encara que no formin part de la titularitat de la proposta, és molt important, perquè el zero-tres té un pes municipal transcendental. I, per tant, bona part dels grups o els grups que donaran suport a aquesta proposta són grups que tenen un pes municipal molt important.

També s'ha arribat a un acord, a una transacció amb diferents grups, per la formació professional i les noves oportunitats al nostre país. Els centres de noves oportunitats, que són un element a què s'ha de donar una categoria jurídica, o s'han d'impulsar també com un model a continuar treballant, però, d'altra banda, la formació professional del nostre país.

I, sí, la llei del 2015 determina que l'Agència de Formació Professional és qui ho ha de desplegar, juntament amb la Direcció General de Formació Professional del Departament d'Educació. I, per tant, tots els acords que tinguem amb relació a la formació professional són acords que van molt més enllà –molt més enllà– de la pròpia etapa educativa. Perquè també són acords que tenen molt a veure amb el desenvolupament no només cognitiu, sinó també amb les oportunitats laborals que puguin tenir no només els nostres adolescents, sinó també els nostres adults. Aquest desenvolupament i aquestes oportunitats en el món del treball, imprescindibles –imprescindibles– per a l'empoderament de la classe treballadora del nostre país.

I també hem arribat a acords importants respecte a la sostenibilitat i el canvi climàtic, com abans deia el company Gallego, dels comuns. Elaborar un pla que ens permeti, en un termini curt i mitjà, tenir una adequació dels centres educatius del nostre país, també per donar resposta als objectius de desenvolupament sostenible

del 2030, però, alhora i essencialment, a que hi hagi unes bones condicions, tant per als docents i per als professionals de l'educació com per als propis alumnes, que estan duent a terme la seva tasca diària en els centres educatius. I, per tant, des d'aquest punt de vista, inversió, inversió i inversió.

I aquí ho rellico amb els dos punts següents. Un és el sis per cent de la ILP. Com no hem d'estar d'acord amb el sis per cent de la ILP? Com no hem d'estar d'acord en invertir un sis per cent en Educació? Però això no és un problema d'aquest Govern. És més, no és un problema només d'aquest Parlament; Això és un problema que hem d'abordar conjuntament, i ho hem de fer interpellant també a qui té bona part de responsabilitat en el finançament. I aquí també hi intervenen les administracions del món local i també hi intervé el Govern de l'Estat. Amb finançament, podrem invertir; sense finançament, no hi haurà inversions. Per tant, és un dels punts importants, interessants que hem de continuar abordant.

I pel pacte nacional per l'escola catalana. Davant l'afront de l'extrema dreta; davant de les dificultats que ja estan plantejant, quan fa dos dies que han arribat en d'altres territoris dels Països Catalans; davant del seu combat contra la llengua catalana, al davant, Esquerra Republicana; al davant, el Parlament de Catalunya. I aquest és el missatge clar i directe que els hem de donar, perquè, a més, mostren cada dia la seva poca vergonya; la seva poca vergonya no només amb les polítiques, sinó anunciant..., emportant-se a la seva boca paraules de Machado, que va morir a Cotlliure precisament en l'exili –en l'exili–, forçat pels qui ara són els hereus del feixisme. (*Aplaudiments.*) Doncs bé, això és una vergonya.

I, finalment, en defensa no només de l'escola catalana, sinó també del català, hem arribat a transaccions, transaccions que ens permeten també continuar avançant amb fermesa, perquè el català és llengua vehicular als centres educatius del nostre país, i és evident que el català ha de continuar sent el centre i l'epicentre de la cultura i l'educació al nostre país.

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

La presidenta

Diputats, diputades, com que encara falta tancar del tot el que són les votacions, farem un descans de deu minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de sis de la tarda i onze minuts i es reprèn a les sis i tretze minuts.

La presidenta

Diputats, diputades...

Acabat el debat, procedirem a la votació separada de les propostes de resolució, segons l'ordre d'entrada a registre, d'acord amb l'article 152.2 del Reglament, i tal com apareixen publicats al dossier del Ple. Senyora Sales...

Mònica Sales de la Cruz

Sí, presidenta, per demanar-li votació separada del punt 2 de la PR 1 de la CUP.

La presidenta

Pàgina? Ho torna a dir?

Mònica Sales de la Cruz

Sí, el punt 2 de la PR 1 de la CUP.

La presidenta

Sí.

Mònica Sales de la Cruz

El punt 1 de la PR 4 de la CUP.

La presidenta

Sí.

Mònica Sales de la Cruz

Després, el punt 3 de la PR 6 de la CUP.

La presidenta

Sí, d'acord.

Mònica Sales de la Cruz

El punt 4 de la PR 6 de la CUP.

La presidenta

Sí.

Mònica Sales de la Cruz

I també la transacció amb número de registre 107554.

La presidenta

Un moment, un moment. Transacció...

Mònica Sales de la Cruz

Necessitaríem votar per separat, de la PR 3, el punt 1.

(Veus de fons.)

La presidenta

Pel que em diu el secretari, aquesta no es pot separar perquè va conjunta tota la transacció.

Mònica Sales de la Cruz

D'acord. Disculpeu, però havia arribat malament el guió, i per això hem hagut de demanar això.

La presidenta

Molt bé. Senyora Vilalta...

Marta Vilalta i Torres

Sí; moltes gràcies, presidenta. També tenim un llistat de votacions separades, perquè ens consta que alguna cosa no ha funcionat amb l'aplicació.

La presidenta

Doncs a poc a poc, i busquem-ho.

Marta Vilalta i Torres

A poc a poc i bona lletra. El punt 1 de la proposta de resolució número 5 d'En Comú Podem.

La presidenta

Quina ha dit, perdó?

Marta Vilalta i Torres

El punt 1 de la proposta de resolució número 5 d'En Comú Podem.

La presidenta

Ah, 5. El punt 1.

Marta Vilalta i Torres

Punt 1 de la proposta de resolució número 5 d'En Comú Podem.

La presidenta

Està aquí. Només hi ha la 3. No hi és la 5.

Marta Vilalta i Torres

L'1 de la 5. (*Pausa.*) Sí?

La presidenta

D'acord. Quina més?

Marta Vilalta i Torres

El punt 2 de la proposta de resolució número 6 d'En Comú Podem també.

La presidenta

D'acord.

Marta Vilalta i Torres

Llavors, el punt 1 de la proposta de resolució número 2, en aquest cas, de Junts per Catalunya.

La presidenta

Punt 1...?

Marta Vilalta i Torres

Punt 1 de la proposta de resolució número 2...

La presidenta

Entesos, sí, aquesta ja...

Marta Vilalta i Torres

...de Junts per Catalunya. Sí?

La presidenta

Sí, ja hi és.

Marta Vilalta i Torres

El punt 3 de la proposta número 4 de Junts per Catalunya també. El punt 3 de la PR 4 de Junts.

La presidenta

Aquí. Aquesta va per separat. D'acord.

Marta Vilalta i Torres

El punt 1 de la resolució número 3, també de Junts per Catalunya.

La presidenta

Punt 1 també, perdó, de la 4?

Marta Vilalta i Torres

U de la PR 3.

La presidenta

Ah, de la PR 3. (*Veus de fons.*) Torna... Un moment.

Marta Vilalta i Torres

Sí, tornem-hi.

La presidenta

A veure si ho hem entès bé. La d'abans era el punt 3 de la resolució número 4?

Marta Vilalta i Torres

El punt 3 de la resolució número 4 de Junts per Catalunya.

La presidenta

D'acord.

Marta Vilalta i Torres

Llavors, els hi havia dit el punt 1 de la proposta de resolució número 3, també de Junts per Catalunya. L'1 de la PR 3.

La presidenta

Ah, sí, 3. D'acord, sí. D'acord. Alguna més?

Marta Vilalta i Torres

Sí, el punt 4 de la proposta de resolució número 3 de Junts.

La presidenta

D'acord, sí.

Marta Vilalta i Torres

I me'n queda una, perdó. I el punt 3 de la proposta de resolució número 6 de la CUP.

La presidenta

Sí, ja el tenim separat. Perfecte.

Marta Vilalta i Torres

Crec que la diputada Sales ja l'ha demanat abans, aquest.

La presidenta

Sí, perfecte.

Marta Vilalta i Torres

D'acord. Doncs ja està.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, encara en falta un altre. Endavant, diputada. A veure...

Eulàlia Reguant i Cura

A aquest ritme no sé si podríem fer punt per punt ja directament, però, si no, demano la votació separada del punt 3 de la PR 5 d'En Comú Podem.

La presidenta

Punt 3 de la resolució número...?

Eulàlia Reguant i Cura

Cinc d'En Comú Podem.

La presidenta

D'acord, sí.

Eulàlia Reguant i Cura

Els punts 4 i 6 de la PR 3 d'En Comú Podem. De la PR 2...

La presidenta

Un moment.

Eulàlia Reguant i Cura

Perdó.

La presidenta

Els punts 4 i 6...?

Eulàlia Reguant i Cura

PR 3.

La presidenta

Punt 4 de la resolució número 6, eh?, de la PR 6.

Eulàlia Reguant i Cura

Punts 4 i 6, PR 3, En Comú Podem.

La presidenta

D'acord, va. L'hem trobat.

Eulàlia Reguant i Cura

De la PR 2 de Junts per Catalunya, el punt 1.

La presidenta

Sí, ja està demanat.

Eulàlia Reguant i Cura

De la PR 4 de Junts per Catalunya, el punt 2 –PR 4 de Junts per Catalunya, el punt 2.

La presidenta

D'acord. Què més?

Eulàlia Reguant i Cura

De la PR 3 de Junts per Catalunya, el punt 6. I de la PR 4, el punt 6. O sigui, la PR 3, el punt 6. La PR 4, el punt 6, de Junts per Catalunya. El punt 5 de la PR 3 de Junts per Catalunya.

La presidenta

Quina més?

Eulàlia Reguant i Cura

De la PR 2 d'Esquerra, el punt 5.

La presidenta

Perdona, ho tornes a dir?

Eulàlia Reguant i Cura

El punt 5 de la PR 2 d'Esquerra Republicana.

La presidenta

D'acord.

Eulàlia Reguant i Cura

I de la PR transaccional d'Esquerra, PSC, Junts i En Comú Podem...

La presidenta

No es pot. Diputada, transacció, no podem fer-ho, eh?

Eulàlia Reguant i Cura

D'acord. Gràcies.

La presidenta

Algun altre canvi? *(Pausa.)* Doncs David, senyor Cid. Ja no ve d'aquí.

David Cid Colomer

Presidenta, a mi em sap greu, però jo demano deu minuts més per mirar-me les votacions. *(Remor de veus.)* Vull dir, hi ha hagut... Hi ha grups que hem pogut entrar les votacions, i jo el que demano ara és que no obrim una altra vegada més vots separats i que ens donin temps per comprovar si exactament les votacions són correctes. No em vull equivocar sobre la marxa.

La presidenta

Doncs la votació hi és igual, l'únic que ara l'hi han separat i en el fons..., no? Els hi sembla? Si no, els podem deixar cinc minuts, però... Anirem a poc a poc perquè tot està tan embolicat... Però si necessiten cinc minuts ja no vindrà d'aquí. Què li

sembla? Podem fer-ho a poc a poc i anem...? Sí? (*Veus de fons.*) Per tots ara és... Sí? (*Pausa.*) Doncs ho provem. Anem a poc a poc i a veure si ens en sortim.

Molt bé. Doncs comencem amb les propostes de resolució... (*Veus de fons.*) Transaccionals, les votarem al final. Comencem, en primer lloc, amb les propostes de resolució presentades pel Grup Mixt.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 9 vots a favor, 117 en contra i una persona que no ha votat.

No prospera aquest punt.

Passem a la votació..., votem el punt 2 de la proposta de resolució número 1 i els punts 1 i 2 de la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 13 vots a favor, 108 en contra i 6 abstencions.

Queda rebutjada.

Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

El resultat són 18 vots a favor, 78 en contra i 30 abstencions.

Queda rebutjada.

Votem ara el punt 4 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 39 vots a favor, 71 en contra i 17 abstencions.

Queda rebutjada.

Votem ara el punt 1 de la proposta de resolució número 2; els punts 3, 4, 6, 7, 9 i 10 de la proposta de resolució número 3; els punts 2 i 3 de la proposta de resolució número 4, i el punt 2 de la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 56 vots a favor, 71 en contra.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 2 i el punt 5 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat són 26 vots a favor, 71 en contra i 30 abstencions.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 16 vots a favor, 81 en contra i 30 abstencions.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 46 vots a favor, 71 en contra i 10 abstencions.

Queda rebutjat.

Votem ara el punt 8 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat són 40 vots a favor, 81 en contra i 6 abstencions.

Queda rebutjat el punt.

Votem ara el punt 11 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 46 vots a favor, 81 en contra.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem el punt 12 de la proposta de resolució número 3 i el punt 1 de la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 49 vots a favor i 78 en contra.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 19 vots a favor i 108 en contra.

Queda rebutjat aquest punt.

A continuació, votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 1, el punt 2 de la proposta de resolució número 2 i el punt 2 de la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 13 vots a favor, 108 en contra i 6 abstencions.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 10 vots a favor, 114 en contra i 3 abstencions.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem ara el punt 9 de la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 10 vots a favor, 108 en contra i 9 abstencions.

I queda rebutjat aquest punt.

Votem ara la resta de punts de les cinc propostes de resolució presentades.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 19 vots a favor, 108 en contra.

Queden rebutjats aquests punts.

A continuació, votarem les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 1, amb la correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

El resultat són 92 vots a favor, 29 en contra i 6 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 1 i la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 107 vots a favor, 11 en contra i 9 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 87 vots a favor, 10 en contra i 30 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem els punts 4 i 6 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 118 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Queden aprovats aquests punts.

Votem els punts 3 i 4 de la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 88 vots a favor, 9 en contra i 30 abstencions.

Queden aprovats aquests punts.

Votem el punt 5 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 86 vots a favor, 32 en contra i 9 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 37 vots a favor, 48 en contra i 41 abstencions.
Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 6, amb la correcció d'errades incorporada.
Comença la votació.
El resultat de les votacions són 72 vots a favor, 10 en contra i 42 abstencions (*veus de fons*), 44, perdó, 44 abstencions.
Votem el punt 5 de la proposta de resolució número 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 85 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 6 de la proposta de resolució número 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 98 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
A continuació, votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 1, el punt 2 de la proposta de resolució número 4 i el punt 2 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 20 vots a favor, 107 en contra i cap abstenció.
Queden rebutjats aquests punts.
Votem els punts 2, 3 i 5 de la proposta de resolució número 1 i els punts 4 i 6 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 56 vots a favor, 71 en contra i cap abstenció.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 26 vots a favor, 71 en contra i 30 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 6 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 6 vots a favor, 108 en contra i 13 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem els punts 1, 2, 4 i 5 de la proposta de resolució número 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 9 vots a favor, 88 en contra i 30 abstencions.
Queden rebutjats aquests punts.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 2 i el punt 5 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 16 vots a favor, 82 en contra i 29 abstencions.
Queden rebutjats aquests punts.
Votem els punts 1 i 2 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 49 vots a favor, 71 en contra i 7 abstencions.
Queden rebutjats aquests punts.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 3 i el punt 1 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 49 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.
I queden rebutjats aquests punts.
Votem el punt 7 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 16 vots a favor, 81 en contra i 30 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 8 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 9 vots a favor, 111 en contra i 7 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 19 vots a favor, 71 en contra i 37 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 4 i el punt 1 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 19 vots a favor, 78 en contra i 30 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 78 vots a favor, 40 en contra i 9 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 82 vots a favor, 39 en contra i 6 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 49 vots a favor, 78 en contra i cap abstenció.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 2 i el punt 8 de la proposta de resolució número 3, i el punt 3 de la proposta de resolució número 6.
(*Veus de fons. Eulàlia Reguant i Cura demana per parlar.*) A veure, senyora Reguant, digui. (*Eulàlia Reguant i Cura intervé sense fer ús del micròfon.*) Ah, hem entès..., havíem entès del 5. (*Veus de fons.*) D'acord. Sí? (*Pausa.*) D'acord.
Senyor Garriga, demanava la paraula? (*Veus de fons.*) Ah! Em pensava que aixecava la mà, també. (*Remor de veus.*) D'acord. Doncs tornem a repetir quina votarem ara.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 2, el punt 8 de la proposta de resolució número 3 i el punt 3 de la proposta de resolució número 6. D'acord? (*Pausa.*)
Comença la votació.
El resultat de la votació són 117 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.
Queda aprovat aquest punt –aquests punts.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 97 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 87 vots a favor, 10 en contra i 30 abstencions.
Queda aprovat.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 3. *(Veus de fons.)* Bé... *(Veus de fons.)* Perquè els altres dos van separats. *(Veus de fons.)* Eh que sí? D'acord, sí, sí. *(Veus de fons.)* Per això, per això.

Votem ara el punt 1 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Ara votem el punt 4 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Ara votem el punt 1 de la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 85 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Ara votem el punt 6 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 78 vots a favor, 30 en contra i 19 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Ara votem el punt 2 de la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 55 vots a favor, 62 en contra i 10 abstencions.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 89 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 10 de la proposta de resolució número 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 45 vots a favor, 33 en contra i 49 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 16 vots a favor, 75 en contra i 36 abstencions.

Queda rebutjat aquest punt.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 79 vots a favor, 38 en contra i 10 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votarem, a continuació, la proposta de resolució presentada conjuntament pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Votem ara els punts 1 i 2 de la proposta de resolució, amb la correcció d'errades incorporada.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 63 vots a favor, 55 en contra i 9 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.
El resultat de la votació són 69 vots a favor, 49 en contra i 9 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 114 vots a favor, 13 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
Votem ara el punt 3 de la proposta de resolució número 3 i el punt 1 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 117 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
I ara votem el punt 2 de la resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 120 vots a favor, 7 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
I ara votem el punt 3 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 94 vots a favor, 1 en contra i 32 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 73 vots a favor, 13 en contra i 41 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem ara el punt 1 de la resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 84 vots a favor, 2 en contra i 40 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Ara votem el punt 6 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 108 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem ara el punt 6 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 117 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.
Passem ara a votar el punt 2 de la proposta de resolució número 3 i el punt 7 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 116 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 85 vots a favor, 32 en contra i 10 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem ara el punt 5 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 76 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 70 vots a favor, 16 en contra i 41 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 5 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 102 vots a favor, 10 en contra i 15 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 80 vots a favor, 47 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 99 vots a favor, 22 en contra i 6 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 33 vots a favor, 48 en contra i 46 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
A continuació, votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.
Votem els punts 1 i 3 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 20 vots a favor, 71 en contra i 36 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 22 vots a favor, 75 en contra i 30 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem ara el punt 1 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 82 vots a favor, 45 vots en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 1.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 19 vots a favor, 72 en contra i 36 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 9 vots a favor, 81 en contra i 37 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 18 vots a favor, 42 en contra i 67 abstencions.
Queda rebutjada la proposta.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 117 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.
Queda aprovat el punt.
Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 95 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem els punts 1 i 2 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 117 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 3.
Comença la votació.

El resultat de la votació són 25 vots a favor, 71 en contra i 31 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 75 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 55 vots a favor, 72 en contra i cap abstenció.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 46 vots a favor, 51 en contra i 30 abstencions.
Queda aprovat aquest punt. (*Veus de fons.*) Ai, rebutjat –perdó, perdó.
Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 46 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 78 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 78 vots a favor, 19 en contra i 30 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 6.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 49 vots a favor, 48 en contra i 30 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem els punts 2 i 5 de la proposta de resolució número 6, amb la correcció d'errades incorporada.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 85 vots a favor, cap en contra i 42 abstencions.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 6, amb la correcció d'errades incorporada.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 65 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 6, amb la correcció d'errades incorporada.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 126 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.
Queda aprovat aquest punt.
Votem el punt 6 de la proposta de resolució número 6, amb la correcció d'errades incorporada.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 16 vots a favor, 95 en contra i 16 abstencions.
Queda rebutjat aquest punt.
Votem el punt 7 de la proposta de resolució número 6, amb la correcció d'errades incorporada.
Comença la votació.
El resultat de la votació són 65 vots a favor, 32 en contra i 30 abstencions.

Queda aprovada.

Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Votem els punts 1 i 4 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 70 vots a favor, 19 en contra i 38 abstencions.

Queden aprovats aquests punts.

Votem els punts 2 i 3 de la proposta de resolució número 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 99 vots a favor, 19 en contra, 8 abstencions i una persona que no ha votat.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 107 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 2 de la resolució número 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 111 vots a favor, 10 en contra i 6 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

I ara votem el punt 5 de la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 102 vots a favor, 10 en contra i 15 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 3 de la proposta de resolució número 2 i el punt 3 de la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 4 de la proposta de resolució número 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 126 vots a favor, cap en contra, cap abstenció i una persona que no ha votat.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 2 de la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, 1 en contra i 18 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 81 vots a favor, cap en contra i 46 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 6 de la proposta de resolució número 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 116 vots a favor, 2 en contra i 9 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votarem, a continuació, la proposta de resolució presentada conjuntament pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Votem el punt 1 de la proposta de resolució.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 102 vots a favor, 10 en contra i 15 abstencions.

Votem els punts 2 i 4 de la proposta de resolució.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 104 vots a favor, 13 en contra i 9 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votem el punt 3 de la proposta de resolució.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 107 vots a favor, 11 en contra i 9 abstencions.

Queda aprovat aquest punt.

Votarem ara les propostes de resolució transaccionals segons l'ordre d'entrada a registre.

En primer lloc, votem la proposta transaccional que afecta el punt 5 de la proposta de resolució número 1 del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el punt 3 de la proposta de resolució número 1 del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, 13 en contra i 6 abstencions.

Queda aprovat.

Votem ara la proposta transaccional que afecta la proposta de resolució número 4 del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el punt 7 de la proposta de resolució número 4 del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el punt 7 de la proposta de resolució número 3 del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 108 vots a favor, 9 vots en contra i 10 abstencions.

Queda aprovada aquesta transacció.

Votem ara la proposta transaccional que afecta els punts 1, 2, 3, 5, 6 i 7 de la proposta de resolució número 2 del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, els punts 4 i 8 de la proposta de resolució número 4 del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, els punts 2 i 3 de la proposta de resolució número 2 del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el punt 2 de la proposta de resolució número 2 i els punts 2, 5 i 9 de la proposta de resolució número 3 del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 117 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.

Queda aprovat.

Votem ara la proposta transaccional que afecta els punts 1, 2 i 3 de la proposta de resolució número 3 del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i el punt 5 de la proposta de resolució número 4 del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 79 vots a favor, cap en contra i 48 abstencions.

Queda aprovat.

I passem a l'última votació. Votem ara la proposta transaccional que afecta els punts 1, 2 i 3 de la proposta de resolució número 3 del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i els punts 1 i 2 de la proposta de resolució número 4 del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 54 vots a favor, 63 en contra i 10 abstencions.

Queda rebutjada.

Acabades les votacions, s'acaba el Ple. Moltes gràcies a tothom.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a un quart de vuit del vespre i cinc minuts.